

SZÖSZI

(Regény)

Írta:

Végh Miki

e-mail: vmikusz@gmail.com

TARTALOM

Csokinyuszi

Szörnyuszi

Nyuszikák

Csokinyuszi

Egy zalai falucskában tanév vége közeledtével, június első péntekén két hatodikos gyerek, Mónika és Gabi megbeszélték, másnap reggel elmennek az erdőbe sétálni. Gabi dicsekedett a lánynak, ő úgy ismeri a környék erdőit, mint a tenyerét. Mónika pedig, aki nemrég költözött Zalába, ezt nem mondhatta el magáról, viszont azt feltétlenül, hogy imád sétálni. Gabi lovagiasan felajánlotta, reggel kilenc órakor elmegy Mónikáért, de a lelkére kötötte, nincs lustálkodás, mert ha az anyukája azt mondja, még ágyban van, akkor örihari.

A srác, mint egy ifjú gavallér, aki az első randevújára készül, úgy izgult, alig aludt azon az éjszakán. Tervezte, miket mutat meg Mónikának, talán még arra a meredek magas sziklára is felkapaszkodnak, majd ő segít a lánynak.

Reggel anyukája furcsállotta, fiacskája, lazán besöpri a kaját, rendesen felöltözködik, majd megpusztilja őt és távozik azzal, hogy ebédre itthon lesz.

Mónikáék kutyáját csitítgatni kellett, amikor becsengetett. Bemenni nem mert, tudta, hogy Szuszi hamis. Mónika anyukája jött kaput nyitni.

- Csókolom! Mónika itthon van?

- Ha te vagy a Gábor, akkor téged vár.

- Gabi vagyok. Faterom a Gábor, de őt utálok.

- Bocsánat öcsi, nem akartam megsérteni a lelkivilágodat!

Közben látta, Mónika is megjelent a teraszon, majd sietve érkezett a kapuhoz.

- Szia, Gabesz!

- Kislányom, ő nem Gabesz és nem is Gábor, most kérte ki magának.

- Ja! Akkor hogy szólíthatlak?

- Mindegy, majd megbeszélitek séta közben. Lesz rá elég időtök, mert én nem érek rá, itt társalogni veletek. Aztán vigyázz a lányomra, mert ha baja történik, hátra kötöm a sarkadat!

A fiú mintha menekülne, megindult gyors léptekkel a falu vége irányába, aztán eszébe jutott, ez nem illik. Megfordult, visszasietett Mónikához, amit még láthatott az anyukája is.

- Úgy eltéptél, azt hittem, egész délelőtt az lesz a programom, hogy utánad loholok.

- Cikis volt a szitu. Megbántottam a muterodat, pedig nem akartam beszólni neki.

- Ehhez képest jót domborítottál. Homályosítsál fel, milyen névre hallgatsz?

- Gabi. Mindenki így szólít a suliban is. Faterom a Gábor, akit hűvösre betonoztak, azóta meg hanyagol bennünket. Olyan muris lenne, ha téged Gabriellának hívnának, nem igaz?

- Halálra röhögném magamat, olyan muris lenne. Csak tudnám, ha Gabriella buráját csíped, miért engem hívtál, hogy dzsesszeljek veled az erdőben?

- Jaj Móni, nehogy már lepadlózz a szövegemtől! Csak arra gondoltam, te is Gabi, én is Gabi, nem tudnánk, mikor melyikünkéről van szó.

- Igaz. Ketten vagyunk, azt összekevernénk magunkat. Ha már itt tartunk, nem vagyok én sem Móni, hanem Mónika a tisztességes nevem. Ráadásul az anyut is így hívják.

- Aha! Itt vigyáznunk kell! Forgalmas útszakasz, a verdások meg nyomatják, ahogy a csövön kifér, azt még képesek kivásalni bennünket. Különben nem tartozik a kedvenceim közé.

- Kicsoda, micsoda?
 - A Gabi név. Kaptam az őseimtől, hogy tűzzem a sipakom mellé.
 - Te a Gabriellát szereted.
 - Ne zsibbasszál már! Tudod, melyik a kedvenc lánynevem?
 - Nem, de nem is akarom megtudni.
 - Árt a szépségednek, ha haragszol. Csúnya lesz az arcod.
 - Hagyjál békén!
 - Akkor is megmondom, hiába fogod be a füledet. Mónika a legszebb név.
 - Kár a dumáért, elárultad magadat bebebeeeee!
 - Ne hidd el, pedig Laca is tudja, mert mondtam neki.
 - Nincs is másik Mónika a suliban.
 - Ezt az árkot átugorjuk. Ha félsz, átviszlek a hátamon.
 - El se bírnál, olyan duci vagyok.
 - Te meg a duciság, két külön fogalom. Szerintem így vagy frankó.
 - Kösz! Ezt figyeld, hogy átröppen a néni! Még nem is jártam erre.
 - Tudom, hisz csak egy éve költöztetek ide Budapestről.
 - Egyszerre jöttünk a suliba Gabóval.
 - Ha nem hagyod abba azt a kis hülye Gárét, betapasztom a szádát!
 - Hiszem, ha látom. Élj utol, ha bírsz!
 - Vigyázz, figyeld az ágakat, mert beléjük akadhat a ruhád, vagy ami rosszabb, kiszúrhatják a szép kék szemedet!
 - Nocsak! Miből lesz a cserebogár?
 - Hoztam csokit a szatyorban, megkínálhatlak?
 - Kösz, nem vagyok éhes. Reggeliztem otthon.
 - Én is. Te mit ettél?
 - Anyu, fincsi tojásrántottát készített, és megszórta sajttal.
 - Baró, én is olyasmit faltam, csak sajt nélkül. Nem kamázom a sajtokat.
 - Én a csokival vagyok így.
 - Mónika, jó neked, ha hazudsz?
 - Ritkán szoktam. Mondjuk úgy, nem vagyok oda érte, és nem akarom előled megenni.
 - Bezzeg attól a patkány Gyuresztől elfogadtad tegnapelőtt. Szerelmes a srácba a kicsike.
 - Ez nem igaz. Ha tudni akarod... különben hol van az a csoki?
 - Táblásat vagy nyusztit parancsol a kisasszony?
 - Ha választhat a kisasszony, marad a táblásnál.
- Gabi boldogan halászta elő a táblacsokit a szatyorból. Megálltak, átnyújtotta a lánynak.

- Ennyit nem tudok megenni, mert tényleg nem vagyok csokirajongó, meg aztán hizlal is.
 - Úgy is szép lennél, de nem vagy duci. Egyél belőle, amennyi jólesik, aztán a többit benyomom én! Nem vagyok olyan bunkó, mint a Gyuresz. Láttam, kezedbe adta, aztán a nagyobbik felét letörte magának, és két pofára zabálta.
 - Az övé volt, rendelkezhetett vele.
 - Hiába véded, mondják, hogy beleestél.
 - Ki volt az a hülye, aki ilyet mondott?
 - Nem érdekes.
 - Neked se szabad hazudni, tehát ki mondta?
 - Senki, csak kitaláltam.
 - Látod-látod! A csokievésre koncentrálok, aztán fogságába ejtette szoknyámat ez a tüskés bokor. Most mi lesz?
- Gabi segítségére sietett a lánynak. Óvatosan szedte ki a tüskés ágat a ruhájából.
- Jaj, de aranyos kis mókus van ott fenn a fán!
 - Ha akarod, felmászok érte, és lehozom neked.
 - Akarom! Akarom!
- Gabi odaadta a lány kezébe a szatyrot, és pillanatok alatt a fán volt, csak éppen a mókus akkor már a harmadikon ugrándozott.
- Gyere le, mert leesel!
 - Megpróbálok átugrani arra az ágra.
 - Gabi, kérlek gyere le, mert ha leesel, az nagyon rossz lesz nekem is.
 - Jó, lemegyek, de megmondod, neked miért lesz rossz?
- Egy darabig mászott lefelé, aztán leugrott, egyenesen Mónika elé.
- Azért lett volna rossz, mert én innen nem találnék haza, annyit kanyarogtunk.
 - Ja, másra gondoltam, azt hittem, félsz.
 - És ha igen, akkor mi van?
 - Semmi.
 - Ne durcizzál! Gabi, te voltál már nővel?
 - Igen, voltam, ha tudni akarod.
 - Ha kitalálom, kivel, mit kapok?
 - Papírzsepi, bicska, meg egy csokinyuszi van még a szatyromban. Ja, és egy flaska limonádé. Ha kitalálod, bármelyik a tiéd lehet.
 - Az Ágival.
 - Milyen Ágira gondolsz, csak nem az osztálytársunkra, arra a kis girnyóra? Mindig torzonborz, és nincsenek is mellei. Gyerek az még.
 - Ez jólesett, na nem mintha nekem nagyon lennének, de az igaz, hogy szeretném.
 - Ja-ja! Neked nincsenek, csak a pólód van elől összegyűrődve.

- Ez még semmi, olyanokat szeretnék, amilyenek az anyunak vannak.
- Nem jön be nekem a muterod.
- Szóval ha nem az Ágival feküdtél le, akkor kivel?
- Bocsika, kicsit kikapcsolt az agyam, mert magam elé képzeltem anyukádat.
- Rendes csávó vagy. Velem flangálsz, közben meg hol a Gabó, hol az Ági, hol meg az anyám van terítéken.
- Szálljál le azokról a pondró csajokról! Sokkal különb is van náluknál a suliban, sőt, az osztályban.
- Felcsigáztál, csórikám.
- Rendicsek, gyónok, csak előbb te áruld el, voltál már sráccal? Ha igen, hányval?
- Ezt a marhaságot! Ha tudni akarod, eggyel sem. Te jössz!
- Érdekes, pedig... na mindegy, kimondom akkor is, te vagy a legjobb csaj az osztályban, de még a suliban is. Körülötted a többi úgy néz ki, mint egy csapat girhes macska.
- Elárulom, ketten vagyunk, akikre azt mondják, hogy nagylányok. Györgyi és én. Már majdnem egy éve, hogy először megjött. Ismerem a csajt?
- Melyiket kérdezed?
- Akivel lefeküdtél, feltéve, ha csak egy volt.
- Őt ismered.
- Jár sakk szakkörre?
- Víz, víz.
- Magasabb, mint én?
- Igen.
- Milyen haja van?
- Ilyen szép szőke, mint a tiéd, csak nincs hátul farka, mert daueroltatja.
- Olyat nem is ismerek. Hord szemüveget?
- Nem.
- Szerelmes beléd?
- Nem.
- Akkor nem én vagyok. Igaz, ez marhaság, hiszen tudnom kéne róla.
- Várjunk csak! Elárultad magadat! Te szerelmes vagy belém?
- De hülye vagyok. A csajok mindenesetre azt mondják rólam. Különben pedig az is hülye, ha nem szeret, aztán mégis dug veled. Suliba jár?
- Igen.
- Hányadikos?
- Hatodikos.
- Megint átvágtál. Az előbb én legalábbis mást hallottam. Csak egy hatodik osztály van a suliban, és azt mondtad a többi csaj tetű.

- A tetű és a girhes macska nem ugyanaz.
- Vagy megmondod, ki, vagy hazamegyek.
- Nem is talál nál haza, bibibi! Különben pedig nem engednék, mert ha tudni akarod, én tényleg féltlek.

A lány elkezdett sírni. Gabi megfogta a kezét, közben simogatta a haját.

- Ne sírjál, kis buta! Ha sírsz, az nekem is fáj, és mindjárt én is sírok.

Gyorsan előkotort egy papírzsebkendőt, hogy a lány szemét és arcát megtörölje.

- Fújd ki a nózidat ide a zsepibe!

Ez bejött, mert miközben Mónika orrát beletemette a zsebkendőbe, a lány egyszerre sírt és nevetett.

- Tessék elárulni azonnal, hogy ki az!

- A nővérem, aki hatodikos, de gimiben, és most érettségizik.

- Nem hiszem el, hogy Krisztivel lefeküdtél, és különben is vagy öt évvel idősebb, mint te!

- Tudod, az úgy szokott lenni, jaj, ezt hogy mondjam el egy olyan csajnak, aki még nem volt fiúval?

- Azért nem vagyok hülye.

- Persze, hogy nem. Te vagy a legokosabb az osztályban, meg különben is, ha nem úgy lenne, nekem akkor is. Gyere, ülünk le itt jó sűrű a fű! Ígérd meg, nem fogsz kinevetni, és nem is mondod el senkinek!

- Soha-soha, érted?! Nem hozlak blamás helyzetbe senki előtt, esküszöm.

- Pár hónappal ezelőtt furcsa érzések törték rám. Elkezdtem kívánni a lányokat úgy. Esténként mikor lefekszem, vagy reggel ébredéskor, találd ki, mi van olyankor!

- Jó, de te se dumálsz senkinek! Esténként néha szoktam leselkedni a kulcslyukon. Anyu meg az apu szerelmeskednek. Éppen tegnap láttam, hogy néz ki az apu olyankor, amikor az anyura fekszik. Te is úgy nézel ki?

- Igen, és nagyon hiányzik egy lány. Hallottam, meg olvastam is, Japánban a férfiak veszik üzletben a nők levetett szennyes bugyiját. Állítólag nylonba csomagolva árulják, a férfiak pedig azt szagolgatják, és úgy játszanak magukkal. Kipróbáltam, és bejött. Nem feküdtem le a nővéremmel, csak ha sikerül, kiszedem a szennyesből a bugyiját, és szagolgom, közben egy szimpi lányra gondolok, és játszom a kukimmal, míg meg nem nyugszom.

- Kezdhetjük előlről a kérdés-feleletet, hogy megtudjam kire gondolsz olyankor.

- Mónika, azt nem árulom el, még akkor sem, ha itt hagysz az erdőben.

- Úgyis kiszedem belőled. Az apué nem tetszik, a tiéd milyen?

- Tuti, hogy az sem tetszene. Ma reggel történt, éjjel rosszul aludtam, hajnalban bevágtam a szunyát, és anyu jött ébreszteni. Ciki volt, mert hanyatt feküdtem, és nyilván látta, hogy ott kimagasodik a paplanom.

- Arról a csajsziról álmodtál, és megkívántad?

- Igen, és haragudtam az anyura, hogy felébresztett legszebb álmomból.

- Miért nézel annyira?

- Miért-miért, mondtam, hogy nagyon helyes lány vagy.
 - A férfiak hűtlen kutyák. Beszéljünk arról, én szimpi vagyok neked, aztán mégis más csajjal álmodsz. Megkukultál, hogy nem szólsz?
 - Nem vagyok kuka, csak szégyenlem magamat, te pedig csúnya vagy, hogy ilyet feltételezel rólam.
 - Tévedek?
 - Igen, mert én mindig rólad álmodom. Kimondtam, bár nehéz volt.
 - De hát akkor mi szerelmesek vagyunk egymásba.
 - Én igen, de rólad csak mondják a csajok.
 - Füllentettem. Nem akartam megmondani. Az olyan ciki, hogy a lány szerelmet valljon.
 - Mónikaaa! Úgy szeretném, ha mielőtt elindulunk hazafelé, ideadnád a bugyidat nekem! Tudod, nincs szél, nem fújja fel a szoknyádat, senki nem láthatja meg, hogy nincs rajtad.
 - Ezen még gondolkodom. Nem akarod megmutatni, milyen van neked?
 - Ha te is megmutatod, akkor igen.
 - Butaság, az enyémben semmi érdekes nincsen. Illetve mostanában utálok, mert nem olyan sima, mint volt. Úgyis leborotválom egyszer, csak félek, ha megbugázom az apu borotváját, esetleg elvágom magamat vele.
 - Kár, hogy nem én mondtam ki. Álmaimban mindig is úgy jelensz meg, hogy nem csupasz. Különben pedig az enyém is olyan.
 - Na nem bánom, számoljunk háromig, és mindketten megmutatjuk a másiknak. Remélem, senki nem jár erre, mert másnak nem vagyok hajlandó mutogatni a nunit. Legalább hat éve az apu sem látta.
 - Csak te az övét.
 - Ha hiszed, ha nem, nagyon nem tetszett. Himbálódzott, ahogy ment az ágyhoz, és különben is, ő az apám. A tiédre vagyok kíváncsi. Hármat számolunk, és jöhet az activity!
- Gabi szégyellte, hogy most feláll a fűből, és Mónika meglátja a szűkülő nadrágját, de a cél lebegett előtte. Hármat számoltak lassan, majd Gabi kigombolta a sliccét, Mónika pedig felhúzta a szoknyáját, és letolta a bugyiját.
- Feküdjünk le a fűbe, mert úgy látom jól a nunit!
 - Jó, de akkor te is toljad le a nunit!
- Egymást nézték, így könnyebb volt megszabadulni alul a ruháiktól.
- Nagyon tetszik a kukid, kár, hogy lány vagyok.
 - Én pedig a tiédet szeretném. Álmaimban is ilyen kis aranyos vagy. Ugye, majd hazavihetem a bugyidat, mert érezni akarom az illatát.
 - Nem akarom, mert lebuksz az anyukád vagy a nővéred előtt.
 - Most megpuszillhatom?
 - Mielőtt eljöttem otthonról, megmostam. Nem bánom, ha annyira szeretnéd.
- Gabi bedugta a fejét Mónika combjai közé, megpuszilta, de még meg is nyalogatta picit a nunit. Az övével pedig a lány ismerkedett, hiszen kézre esett neki.

- Csak tudnám, mitől ilyen kemény?

- Ha otthon rád gondolkodok, mindig ilyen lesz. Fincsi a kis szőrös nunid. Szeretném picit hozzáérinteni!

Mónika intett a kezével beleegyezően. Gabi úgy csinált, ahogy azt a nagyoktól látta a filmekben. Betérdelt a lány combjai közé, és a nunikához érintette az övét. Abban a pillanatban ismerős érzés kezdett eluralkodni rajta. Mozdulata ösztönös volt. Utólag maga is meglepődött. Mónika felsikoltott, de akkor már a kuki benn volt a puncijában. Ki akarta húzni. Ahogy megmozdította ellenkező irányba, lüktetni kezdett. Hogy leplezze zavarát, ráhajolt a lány szájára. Csak akkor emelte fel a fejét, amikor érezte, lelankadt, és kicsúszott a kukija.

- Ne haragudj, nem így akartam! Becsület szavamra. Hozzáérintettem, és nagyon felizgultam. Olyan jó volt.

- Egyáltalán nem haragszom. Kicsit fáj, de kibírtam. Ha igaz, hogy egymásba szerelme-sedtünk, úgyis megtörtént volna nemsokára.

- Nem hiszem el. Mónika, ez igaz?

- Persze, hogy igaz. Nekünk most gyerekünk lesz?

- Ááá! Ez még nem olyan. Meg különben is, csak akkor lehetne gyerekünk, ha úgy akarjuk.

- Igazad van, az anyuéknak sincs másik gyerekük pedig hetenként többször is hallom a szomszéd szobából a nyögést.

- De te nem nyögtél, viszont sikítottál.

- Lehet, hogy mégis lesz gyerekünk? A sikítás azért volt, mert fáj a kukid. Nyögnöm is kellett volna, ahogy az anyu csinálja.

- Ha gyerekünk lesz, feleségül veszlek.

- Még ne mondjuk el otthon!

- Olyan jó volt a szádon tartani a számat.

- Gabi, te tudsz csókolózni? Ha igen, gyorsan öltözzünk fel, és tanítsál meg engem is!

- Nem tudok, de igény lenne rá. Tanuljuk együtt! Nem szeretném, hogy másik fiúval csináljad.

- Nem vagyok olyan lány. Tőled lesz gyerekem, aztán mással csókolózok. Gyerünk, háromra mindketten öltözzünk fel!

Megtörtént, majd állva összeölelkeztek, és próbálták utánózni a felnőtteket. Úgy belejöttek a csókolózásba, hogy elszédültek és beleestek a fűbe, aztán jót nevettek magukon.

- Te mit nevensz?

- Nem tudom. Talán azt, milyen kis aranyos vagy. Nem vagy szomjas?

- Nem, inkább kajás vagyok.

- Kár, mert megihattad volna ezt a lötytyöt, ami az üvegben van. Utálom cipelni.

- Vigyem?

- Nehogy már egy csaj cipekedjen mellettem, amikor én vagyok a férfi.

- Gabi, szerinted mi járunk?

- Rajtad múlik, én benne vagyok. Akartam valamit kérni, de inkább nem.

- Ez nem igazság. Mondd meg, mi az!
 - Arra gondoltam, ha szeretjük egymást, akkor nem szép, ha a faterodat lesed.
 - Ez nekem is eszembe jutott, amióta láttam a tiédet.
 - Akkor megdumáltuk?
 - Persze, de olyan frankó leselkedni. Ha tudnám, mikor kell behunyni a szememet, téérted azt is megtenném. Amúgy pedig mókás látni, ahogy apu megragadja az anyu cicijeit, aztán ugrálnak egymáson.
 - Aha! Szeretnék a faterod helyében lenni.
 - Disznó vagy, de igazán.
 - Ne húzd fel magadat! Arra gondoltam, te vagy az anyukád, én meg az apukád, és olyat csinálunk esténként.
 - Szeretnéd, hogy Mónikának hívják a lányunkat?
 - Imádom a nevedet. Szép a hajad, meg ez a gumizott lófarok is. Akarod, hogy kivegyem belőle ezt a szarvasbogarat?
 - Hol van?
 - Ne ugrálj, úgysem látod! A fejed tetején mászik.
 - Vedd le, mert sikítok!
- Gabi levette Mónika hajáról a bogarat, és messzire dobta.
- Ne legyél ilyen kegyetlen! Biztos fáj neki.
 - Megkeressem neked?
 - Ne, mert félek tőle.
 - Felmászunk arra a magas sziklára?
 - Jó, de fogjad a kezemet! Hová szaladsz?! Gabi, hallod?!
- A fiú egy szép virággal tért vissza, és Mónika hajába tűzte. Egymásra mosolyogtak.
- Indulhatunk mászni! Most, vagy elég ha a szikla tövénél mancsolunk?
 - A szerelmesek kézen fogva járnak, nem tudod?
 - Tudtam, csak elfelejtettem.
 - Olyan vagy, tudd meg!
 - Nem igaz. Neked jó volt?
 - Jó, de micsoda?
 - Hát a csókolózás.
 - Persze.
 - Nekem is.
- Megfogta a lány kezét, úgy mentek kerülgetve a fákat és bokrokat a szikláig. Ott megálltak.
- Ez nem igazi kőszikla.
 - Nem, de jó meredek.

- Mit csináltál?
 - Belepuszítottam a hajadba. Édes voltál, ahogy felfelé néztél.
 - Nadrágban kellett volna jönnöm.
 - Ez attól függ. Nekem így sokkal jobban tetszel, de az igaz, hegymászáshoz nem a legjobb szerkó a szoknya. Majd lassan megyünk, én minden lépésedre figyelek, és ha megcsúszol, elkaplak, ne félj!
 - Ez igaz is. Ha itt vagy velem, semmi bajom, de amikor elszaladtál virágot szedni, mindjárt olyan félős érzésem volt. Te voltál már a tetején?
 - Többször is, de nem egyedül. Egyszer láttunk vaddisznót is.
 - Kivel voltál, melyik csajjal?
 - Nem vagyok én olyan. Azóta változtam, amikor először megláttalak.
- Elindult a lánnyal lassan felfelé, ügyelve arra, Mónikának nehogy valami baja essék. Nehezen, de így is felértek. Ott azután elterültek a fűben mindketten.
- Mi az a zörgés ott balra?
 - Nem tudom, talán vaddisznó vagy őzike. De elbánok vele, ha ide merészel jönni. Úgy érzem, téged még egy oroszántól is megvédenélek.
 - Szoktál verekedni?
 - Nem, de nagyon tudok, ha téged bántanak.
 - Az osztályban tuti, te vagy a legerősebb, meg a legmagasabb is.
 - Mert én mindig túrázok meg futok és ilyesmi.
 - Azon gondolkodom, játszhatnánk olyat, egyikünk a férj, másikunk a feleség.
 - Te melyik akarsz lenni?
 - Az anyukám, de csak akkor, ha te nem az apukám.
 - Ezt nem értem.
 - Ne légy buta, Gabi! Mit nem lehet ezen érteni? Amit szoktam lesni, azt nevezik házas életnek, de ahhoz most nincs kedvem, mert fáj. Neked van apukád?
 - Volt, de már nincs, hála istennek!
 - Ja, akkor azért nem látom soha.
 - Meg aztán ti nem is jártok mifelénk, mert autótok van, és nem busszal csalinkáztok.
 - Hurrá, akkor legyünk a te szüleid!
 - Neked az is fájna.
 - Ők is sokszor azt csinálták?
 - Nem tudom, csak azt, ha én leszek az apukám, akkor legyen úgy, hogy Egerszegen a gyárban vagyok.
 - Kezdhetjük! Jössz haza a melóból, én meg varrogatom a fiunk naciját, mert mindig ki-szakítja.
 - Megbeszéltük, mi szeretjük egymást, ezért nem akarlak felpofozni, ha nincs itthon sör.
 - Márpedig pia nincs, és nem szeretném ha megvernél érte.

- Káromkodjak és rúgjalak le innen a dombról vagy szikláról?
 - Nem hiszem, hogy anyukádék kézen fogva fel szoktak ide mászni.
 - Jól gondolod, ha nem hiszed. Az a szemét sokszor volt részeg. Egyszer, amikor még ovis voltam, a szemem láttára rúgta le az anyut a teraszról. El is tört a keze.
 - Elváltak?
 - Igen, mert kikezdett a tesómmal, az meg kiabált, és nem sikerült neki, aztán anyu elvitette a Dezső bácsival.
 - Úgy hívják az apukámat is.
 - A rendőrrel beszélek. Lecsukták a fatert, aztán valahová elköltözött.
 - Ugye te nem leszel durva férj?
 - Ez attól függ. Ha teszem azt, te leszel a feleségem, akkor vili, hogy nem. Ha más csaj, azon még nem gondolkodtam.
 - Mindig olyat szoktál velem álmodni?
 - Néha nem. A múltkor megálmodtam, amikor bioszból hármast kaptál, és jól megruháztam Zsófi nénit, mert sírtál.
 - Szemét volt velem. Éppen megvolt, és rosszul éreztem magamat, azért nem tudtam tanulni otthon.
 - Mi volt meg?
 - Te számár, már beszéltem róla. Ami a Györgyinek is szokott.
 - Tudom, az anyunak éppen most van olyanja. Krisztitől kért tegnap tampont. Különbözik pedig füllentettem, mert a legtöbbször álmomban, meg egyébként is, csak fekszem melletted, és ölelgetlek. Az olyan jó.
 - Nekem is. Eddig azt gondoltam, undorító a csókolózás. A másik szájában kotorászunk a nyelvünkkel, de már nem gondolom.
- Gabi bátortalanul átölelte a lányt, magához húzta, úgy feküdtek.
- Csikis vagyok, ha a nyakamba fújod a meleg levegőt.
 - Azt mondta anyukád, vigyázzak rád.
 - Meg is mondom neki, hogy vigyáztál. Óvatosan másztuk meg a dombot, mert nem akartad, hogy elcsússzak.
 - Aranyos vagy, és a világon a legszebb.
 - Köszönöm szépen. Te pedig a legklasszabb srác. Neked nem kell pisilni?
 - Kell, csak nem mertem mondani.
 - Rendicsek, elbújok a mögé a bokor mögé, te pedig menjél jobbra valahova!
 - Arról szó nem lehet, mert a bokor mögött szakadék van, és még leesnél. Azt nem engedem, inkább elkísérlek, és foglak, nehogy bajod történjen.
 - Tudod, szégyenlős vagyok, és inkább én megyek jobbra.
- Gabi talpra ugrott, kézen fogva felsegítette Mónikát, majd mindketten elszaladtak. Egyszerre értek vissza. A lány arcán látszott, valami baj van.
- Képzeld el, véres a bugyim. Ezek szerint megint megjött.

- Ezt add össze, ilyen még nem hallottam! Nekem is véres a kukim.
 - Na hiszen! Egyszerre jött meg mindkettőnknek? Haza kéne sietni, mert különben baj lesz.
 - Várjál, eszembe jutott valami! Az hülyeség, hogy én is úgy vagyok. Megvan, anyunak tavaly mondta Kriszti, hogy...
 - Mondjad már, ne idegesítsél!
 - Tulajdonképpen mi is úgy voltunk veled, ahogy Kriszti tavaly a Lajos nevű szerelmével. Utána vérzett és fájt is neki a nuniája.
 - Lehet, hogy már nem vagyok szűz?
 - Hogy lennél, hiszen együtt voltunk.
 - Te milyen okos vagy! Azért lett a tiéd is véres, ugye?
 - Igen. A véred maradt rajtam, és nem fogom lemosni.
 - Hű, de megijedtem! Ezek szerint semmi gond. Lenn a domb alatt valami italról beszéltél. Most szívesen innék belőle, mert az izgalomtól kiszáradt a szám.
- Gabi elővette az üveget, lecsavarta a tetejét, és átnyújtotta Mónikának. Ő pedig nagy kortyokban ivott.
- Hagytam neked is, idd meg!
- Bár nem volt most sem szomjas, mégis boldogan emelte szájához az üveget. Pár korty után visszanyújtotta a lánynak, mert érezte, Mónika szomjas maradt. Nem tévedett. Az utolsó cseppig kiürült a flaska.
- Ez jólesett.
 - Hol van a virág a hajadból? Merre jártál? Virág helyett száraz falevél?
 - Sajnálom, hidd el! Amikor felálltam a bokorban, az a hülye ág kihúzta a hajamból, és beleesett.
 - Hihihí, meglocsoltad?
 - Fogjuk rá.
 - Picit feküdjünk le a fűbe!
- Aztán azon nevettek, nem egészen úgy történt, ahogy tervezték. Lefekvés helyett lezuhantak, ugyanis Gabi megint lovagias akart lenni, akárcsak a felállásnál. Csak most ölelte a lányt.
- Nem haragszol a virág miatt?
 - Soha nem tudnék rád haragudni.
- Úgy gondolta, kijelentését puszival kell megerősíteni. Igazán nem rajta múlt, hogy Mónika kitalálva a szándékát, a száját nyújtotta oda. Ebben a csókban már szenvedély volt.
- Ezt nem értem. Majdnem megfulladtam, mert nem kaptam levegőt, mégis nagyon jó volt.
 - Nekem is. Tudod, hogy édes a szád?
 - Ha úgy érzed, annak örülök.
 - Szeretném, ha lenne fényképem rólad. Annyira szép vagy, mint egy tündér. A szemed, a hosszú szempillád, ez az édes szád, a kis füled meg a nyakicád, amit mindig ölelni szeretnék. Itt a pulcsi alatt is szép lehetsz, de ott még nem láttalak.
 - Nem is mutatom meg, mert kicsik a cicijeim, neked pedig az anyukámé tetszik.

- Összekeversz magaddal. Te mondtad, olyan nagyokat szeretnél. Nekem így pulcsin keresztül is tetszik, azért, mert a tiéd.

- Sajnálom, hogy haza kell mennünk. Ha kések, akkor csúnya világ lesz otthon.

- Csak szóljál, ha bárki bántani merészel!

- Nem szoktak megverni, csak büntít kapok, ha rossz vagyok.

- Ne menjünk le itt a szikláról! Mindig sziklát mondok, pedig ez domb, csak az oldala tele van kövekkel. Ha kilépünk, hosszabb úton le tudunk menni mászás nélkül.

Fájó szívvel álltak fel, de egy összeölelkezést még megengedtek maguknak. Mint a felnőtt szerelmesek, úgy indultak haza szomorkodva. Amikor visszaértek az ominózus árokhoz, amit idefelé is át kellett ugrani, Mónika megállt.

- Mi bajod van? Percek óta jövünk egymás mellett, szorosan fogod a kezemet, de nem beszélsz.

- Te sem mondtál semmit.

- Annak megvan az oka. Nem akarom megmondani, mert félek, elsírom magamat.

- Ha tudni akarod, nekem is az a bajom. Azt szeretném, ha mindig foghatnám a kezedet, ha nemcsak játékból lennél a feleségem.

- Te is ezen szomorkodsz?

- Bizony, Szöszi, miattad vagyok szomorú.

- Júúúj, hívjál mindig Szöszinek!

- Megdumáltuk. Utoljára adhatok egy puszit? Ja, és fogadd el tőlem ezt a csokinyuszt, mert nincs más nálam, amit adhatnék!

- Boldogan. Majd eldicsekszem vele az anyunak.

- Eljössz velem máskor is sétálni?

- Tudod, hogy igen. A titkunkról pedig senkinek egy szót se!

Amikor Mónika kezében volt a csokinyuszi, összeölelkeztek, megpuszították egymást, és mindketten könnyeztek.

A faluba érve derült ki, egy teljes órát késtek a kialakított időhöz képest. Úgy döntöttek, hogy Gabi is valamit lefaragjon a késésből, nem kíséri Mónikát a kapujukig. Ennek részben örült is, főleg, hogy a lány mondta ki, másrészt a kapujuk előtt még a kezét sem szoríthatta volna meg, amit így, hogy senki nem látta, megtehetett.

*

Mónika szaladt hazáig, kezében a nyuszival. Szuszi szokásához híven akarta üdvözölni, de a lány besietett a házba.

- Szia, anyuci, megjöttem, ne haragudj, hogy késtem, de nem volt nálunk óra, csak azért fordulhatott elő, nagyon jó idő volt, jól éreztük magunkat, Gabi azért nem kísért haza, mert ő is félt, hogy otthon balhé lesz a késésből.

- Aggódtam, még megfulladsz, ha elfelejtesz levegőt venni, kislányom. Ez meg micsoda a kezeden? Húsvét régen elmúlt.

- Igen, de Gabi hozott csokikat, és ezt a nyuszt is, csak nem ettük meg, és nekem adta. Olyan aranyos volt. Apu még nem jött haza? Egyébként limonádét is hozott magával, de azt

majdnem egyedül ittam meg, mert nagyon szomjas voltam. Ja, és képzeld el, keresett nekem egy szép virágot, amit a hajamba tűzött, csak amikor pisiltem, a bokor ága kihúzta a hajamból, és már nem lehetett felvenni a földről, mert beleesett.

Az anya, lánya homlokára tette a kezét.

- Nem hinném, hogy lázas lennék. Jól éreztük magunkat, még hegyet is másztunk, és féltem, hogy szoknyában eselek, lehorzsolom a térdemet, de Gabi fogta a kezemet, és azt mondta, akár az élete árán is megvédene. Te is a lelkére kötötted, hogy vigyázzon rám.

- Tényleg nem vagy lázas, csak pörögsz, mint a játék bűgőcsigád.

- Nem érdekel a bűgőcsiga, akár ki is dobhatod, ha megtalálod.

- Remélem a nagy mackódat meg a Marcsi babát nem akarod kidobatni velem.

- Ugyan, anyuci! Ha akarod, nyugodtan ajándékozzad el a legókészletemet is valakinek! Nemsokára gimnazista leszek, nem ettem meszet, hogy babázzak meg kockákkal játszszak.

- Talán meszet nem, de bolondgombát valószínű. Az a furcsa, hogy amikor hazajössz az iskolából és én nem vagyok itthon, felkutatod a konyhát a kajáért. Persze ha itthon vagyok, akkor sincs másképpen, csak elmarad a kutatás. Most pedig eddig ki nem ejtetted a szádon, hogy éhes vagy. Pedig egész délelőtt lófráztatok, még hegyet is másztatok, ahogy mondod.

- Éhes voltam az erdőben, csak aztán megfeledkeztem róla. Képzeld el, képes volt felmászni egy nagyon magas fára, hogy lehozzon nekem egy mókust! De olyan magas az a fa, nálunk akkora nincs is a kertben, még a diófánál is magasabb volt!

- Ezek után biztos vagyok benne, az én agilis kislányom közben a földről szuggerálta a mókust, nehogy az a szemét ne várja meg, amíg lehozzák neki.

- A mókus lényegtelen. Ami fontos, hogy Gabi felment érte a fára, mert én szerettem volna megszimizni.

- Fantasztikus! Mikre nem képes érted ez a Gabi! Te pedig negyed órája állsz a konyha közepén, szorongatva a húsvéti csokinyuszit, magyarázol-magyarázol, be nem áll a szád, és közben az evés, de még a kézmosás sem jut eszedbe.

- Igaz, már megyek is, csak még valami anyuci: szerinted is én vagyok a legszebb az osztályban?

- Azt hiszem, igen, amennyire a lányokat ismerem.

- És a suliban?

- Fogalmam nincs, de hogy momentán a legkergebb, arra fogadni mernék.

Bement a szobájába, anyukája pedig tálalta neki az ebédet. Miután kitálalt, feltűnt, nagy a csend a gyermeke körül, így hát utánament megnézni, meddig jutott a készülődéssel. Konstatálhatta, semeddig. Mónika ült a kedvenc foteljában, és a nyusziját puszilgatta.

- Megyek, csak elbúcsúztam a nyusztól.

- Ha nem haragszol, magamhoz szelídíttem a nyusztat. Téged vár kinn a konyhában az ebéd, nekem pedig kedvem támadt egy kis nyuszihúsrá.

- Anyuci?! Szépen kérlek, ne vedd el tőlem! Máris megyek, ha akarod, el is mosogatok helyetted.

- Felajánlásnak kevés, mert nincs mosogatnivaló. Szóval?

- Felmosok, vagy bármit megcsinálok, csak ne vedd el!

- Mennyire szereted az anyukádat?
 - Tudod, hogy mindennél jobban szeretlek.
 - Mégis sajnálsz tőlem ezt a szép kövér nyuszt?
 - Van egy kis spórolt pénzem, elszaladok a boltba, és veszek neked csokit.
 - Vegyél magadnak, én adok rá pénzt, de ezt hamm-hamm, mindjárt kicsomagolom, és leharapom a fejét.
- Közelebb emelte a szájához, és olyan mozdulatot tett, mintha máris csomagolná. Mónika elkezdett keservesen sírni. Letette a nyuszt az asztalra, és ölébe ültette a lányát.
- Ugye nem eszed meg?
 - Képzeld el, te kis buta, nem is volt szándékomban. Mesélj, mivel szédített meg ennyire az a Gábor gyerek?
 - Nem Gábor, hanem Gabi.
 - Már te is kezdted?
 - Ha akarsz, elmesélem miért nem szereti a Gábor nevet.
 - Majd, de most mást kérdeztem.
 - Ne mondd el az apunak! Nem szédített, mert igazat mondott, hiszen láttam rajta. Azt mondta, én vagyok a világon a legszebb lány és a legokosabb is. Annyira vigyázott rám, de annyira, hogy azt elmondani nem lehet. Szomorú volt, amikor elköszöntünk egymástól. Elme-
hetek máskor is sétálni vele? Ja, és minden lányt kidumáltunk, mert én meggyanúsítottam, hogy Gabó tetszik neki. Várjál, nem jut eszembe! Megvan! Girhes macskáknak mondta őket. Meg azt is mondta, látszik rajtam, hogy pesti lány vagyok. Már akkor feltűnt neki, amikor először meglátott az osztályban év elején. Nem is úgy mondta, hogy szép vagyok, hanem hogy gyönyörű. Külön dicsérte a hajamat, a szememet, meg még a fületem is. Mondta, jó ízlésem van, mert szépen öltözködöm, nem úgy, mint azok a bunkók.
 - Feltételezem, többször a füledbe súgta, hogy szeret.
 - Nem súgta, de mondta, és én is mondtam neki, mert igenis, szeretem őt, csak erről nem szabad senkinek tudni, de te az anyukám vagy, és megbeszéltük, neked elmondhatom. Egy nagy szarvasbogár volt a hajamban, kivette, és eldobta, én meg véletlenül azt mondtam, hogy kegyetlen volt, és vissza akarta hozni. Ugye, milyen aranyos?
 - Aranyos, kislányom. Én is voltam a te korodban szerelmes, és tudom, mennyit szenvedtem. Féltetek, ezért ne haragudj az anyádra! Most pedig hazaérkezett az én szép és okos lányom, aki visszavedlik az itthoni szerepébe!
 - Megyek máris, de ugye majd mesélsz nekem, milyen volt?
- Felkelt anyukája öléből, egy pillantást vetett a nyusztjára, és eltűnt a fürdőszobába.

*

Ahogy távolodtak egymástól, úgy nőtt benne a szomorúság. Vissza-visszanézett, de Mónika hamar eltűnt egy keresztutcában. Úgy gondolta, sietni fog, hogy anyukáját némileg kímélje az idegeskedéstől, de válásuk után erről rögtön megfeledkezett, és leszegett fejjel, gondolataiba merülve ballagott hazafelé, mint egy öregember. A konyhában Krisztivel találta magát szembe.

- Csöviké, tesókám!

- Úgy legyen, öcskös. Jó sokáig voltál el.
- Eltévedtem útközben. Mutter merre van?
- A kertben számolja a gilisztákat.
- Höhöhő, de jó duma.
- Akárcsak a te eltévedésed. Nem akarok hízelegni neked, de elmondhatom, ha valamire büszke lehetek veled kapcsolatban, az a fejedbe épített iránytű.
- Nem baj, legalább nekem belül is van valamim, nem úgy, mint neked, hogy csak kívül.
- Korodhoz képest nagyon kinyílt a csipád. Nehogy már a színesfém gyűjtse a cigányt!
- Jól van, nem kell felkapnod az agyvizet! Rád vagyok a legbüszkébb a tesóim között. Maholnap érett leszel. Megyek trónolni egyet.
- Egészségedre! Milyen szerencse, hogy nem bővelkedek tesókban. Siess, mert még becsinálsz, aztán anyu moshat utánad!

Gabi bement a fürdőszobába, és magára zárta az ajtót. Fél perc múlva letolt gatyával állt a nagy tükör előtt. Vizsgálta a véres kukiját, közben félhangosan monologizált: „Ez az én Szöszikémnek a vére. Szeretlek, édes. Úgyis feleségül veszek.” Tanácstalan volt. Az esze azt diktálta, sürgősen mossa le magáról a bűnjelet. A szíve ellenkezett vele. Olyannyira, hogy ahhoz sem volt kedve, hogy kezet mosson, hiszen ahogy jöttek ki az erdőből, szorították egymás kezét, és összeizzadt a tenyerük. Semmi kedve nem volt ahhoz, hogy lemossa magáról az ő Szöszijének a nyomait. Cikáztak a gondolatai. Miközben nézegette magát a tükörben, az is eszébe jutott, vagy fél éve immár annak, amikor először olyan merevedése volt, hogy lányt kívánt. Azóta is sokat szenved a hiánytól. Most pedig itt áll félmeztelenül a tükör előtt, és nincsenek olyan vágyai. Még szégyenli is magát, hogy álmaiban mit szokott művelni azzal a kis tündérrel. Pedig ölelni, csókolózni vele, az sokkal jobb. Úgy érezte, nem fogja túlélni a lány hiányát. Ha egyszer összeszerelmesedtek, akkor nekik mindig együtt kéne lenniük. Lehunyta a szemét, és elkezdett sírni. Arra eszmélt, hogy könnye csípi az arcát. Szégyellte magát elgyengülése miatt. Még szerencse, hogy Szöszi nem látja. Hányszor elmondta az erdőben, ő olyan erős, hogy bárkitől megvédené, most meg mint egy pólyásbaba, úgy bög. Odalépett a csaphoz, hogy eltüntesse gyengesége nyomait. Sikerült neki, túlzottan is, mert olyan sugárban folyatta a vizet, hogy összefröcskölte magát olyan helyen is, ahol nagyon nem szeretne volna, de ha már félig sikerült ügyetlenségével lemosni a vért, akkor nem végezhetett fél munkát. Megtörölközött, felhúzta a nadrágját, és leült a szennyestartóra. Terelgette gondolatait. Hazaért, ki kell mennie a konyhába ebédelni, meg aztán valamennyi tanulnivalója is van még. Nem szabad sírni, hiszen ő komoly férfi, aki nővel volt. A szeme varázslatos, és illett a hajába a virág. A szája? Beleborzong, ha átéli az érintését. „Szöszi, édes szerelmem, vajon mit csinálsz most?” Képzeletében feküdtek egymás mellett a fűben, fogta a lány kezét, és gyönyörködött a vékony ujjában, még a leheletét is érezte az arcán. De mindennek vége, mert haza kellett menniük. Nem tudta, mit fog kezdeni magával, csak abban volt biztos, Szöszi nélkül nem élet az élet. Megszökteti a lányt, és elbújnak az erdőben, vagy ha Szöszi nem akarja, akkor végez magával. Miért is akarna egy ilyen bunkó sráccal megszökni? Eszébe jutott a faragatlansága. Először Mónika nénit sértette meg, majd séta közben folyamatosan fölényeskedett a lánnyal. Lökte a nagyképű szöveget. Képes volt azt a drága kis kezet egyszer mancsnak titulálni. Utálta magát. Szöszi biztos ezekre gondol. Kis hülye. Majdnem tizenhárom éves, aztán fogalma nincs arról, hogy kell egy tündérnek udvarolni. Kedve lett volna felpofozni magát, vagy leköpni, de ekkor megint megjelent szeme előtt az a tünemény. Tavaly még úgy gondolta, a lányok arra jók, hogy a fiúk verjék őket, vagy húzzák a hajukat. Ebben a tanévben gyökeres változáson ment keresztül, attól fogva,

hogy Mónika megjelent az osztályban. Szó nem volt szerelemről, de rögtön látta, ez a lány más, mint akiket eddig ismert. Nem egy falusi liba. Ő addig Pesten tanult, és ma is anyukája ott vásárol neki ruhákat. Az is lehet, azért utaznak fel Pestre olyan sokszor, mert Mónika találkozni akar a volt szerelmével. Az igaz, nem mondott neki ilyesmit. Önvizsgálatnak vetette alá magát. Sportos testalkatú, hiszen mindig csavarog vagy focizik. Legmagasabb az osztályban, Szöszi is mondta, mennyire izmos. Verekedni nem szokott, de ez máttól megváltozik, mert, ha teszem azt, a Gyuresz elkezd a lány körül legyeskedni, belemászik az etetőjébe. Igen, nem tagadhatja le, ő egy paraszt gyerek. Majdnem kitűnő tanuló, csak Mónika jobb nála. Sakkban viszont ő az erősebb, de nem szeret Szöszivel játszani. Igyekszik vele úgy sakkozni, hogy valamit elnéz, de Mónika résen van és mérges, ha ő csal maga ellen. Arra eszmélt, hogy valaki kiabálja a nevét:

- Gabi, mi az istent csinálsz másfél órája a fürdőszobában?

- Mindjárt megyek, anya, csak befejezem az oldalt.

- Óriási! A fiam ül a klotyón, és olvas.

- Megyek már, ne kiabáljál!

Kinyitotta az ajtót, anyukája pedig várta az előszobában.

- Hol van a könyv, te anyaszomorító?

- A... fürdő... benne a szennyes...

- Gabika! Nem szeretném minden alkalommal elmondani: elegendem van ebben a házban a hazugságból. Nagy fiú vagy, pontosan tudod, mit művelt az apád. Ha követed a példáját, itthagylak benneteket, vagy intézetbe adlak.

- Ne haragudj, tudod, hogy gyűlölöm az aput, mert mindig bántott téged.

- Akkor ki vele, miért voltál bezárkózva ennyi ideig?

- Ültem a szennyestartón, és végiggondoltam a délelőttöt. Olyan jó volt, ne haragudj rám!

- Gabi, korán kezded. Nem ismerem azt a lányt, de te fülig beleestél.

- Szépen kérlek, ne mondd ilyen csúnyán! Mónika a neve, és...

- Folytassad!

- Ő a világon a legszebb. Maximum Kriszti vetélkedhet vele.

- Meg vagyok én áldva a két gyerekemmel. Lajos is meg Mónika is leg-leg-leg. Tudod, fiam, csak az a baj, hogy az apád is az volt nekem.

- Anya, lehet, hogy igazad van, de kérlek, ameddig nincs ellenbizonyítékom, addig ne ítéld el őket! Kriszti egy éve boldog Lajossal. Szöszi pedig a legcsodálatosabb lány.

- Ki az a Szöszi?

- Mónika, aki nem szereti, ha Móninak hívják, ahogy én sem, ha engem Gábornak. Azért Szöszi, mert olyan a haja, mint Krisztié, és én Szöszinek hívom, neki pedig tetszik.

- Világos. Kíváncsi vagyok erre a Szöszire! Most pedig sipirc enni, mert kinyitom a pofonzsákot, és alá terellek.

- Kérdezhetek valamit, anya?

- Ne kímélj!

- Emlékszem, egyszer még óvodás koromban adtál egy pacsit a hátsófelemre. Azóta hányszor viszketett a tenyered?

- Sokszor, csak mindig megvakarom. Mars ki a konyhába!

*

A vasárnapi ebédnél, hárman ültek az asztalnál, ami Gabi számára elsősorban azt jelentette, több személytől több csontot tud összegyűjteni Szuszinak. Az világos, Mónika nénitől bocsánatot kér, de nem közömbös, mennyire tudja elfogadtatni magát a kutyával, hiszen szeretne minél gyakrabban látogatást tenni abban a házban, ahol az ő Szöszije él, szeretetben a szüleivel. A leveshúsból zacskóba tette a csontot, meg persze a rántott csirke maradékát is belesüllyesztette. A maga részéről még egy kis husit is hagyott rajta, hadd örüljön az a kutya neki. Rendesen felöltözött, elvégre nem jelenhet meg a lányos háznál toprongyban, amiben focizni jár. Elkészönt anyukájától meg Krisztitől is, aki úgy nézett utána, mintha tudna valamit.

Amikor odaért a házhoz, elbizonytalanodott. Az is lehet, Mónika nincs itthon, hiszen nem beszéltek meg semmit. Szuszi sem rohangászik a kerítésen belül. Sétált a járdán, kezében a nylonzacskóval, és múltó jókedvvel, amikor megjelent a teraszajtóban Szöszi anyukája.

- Csókolom, Mónika néni. Bocsánatot szeretnék kérni a tegnapi bunkóságomért!

- Szia, Gabi! Megvan bocsátva minden bűnöd. Eljutott hozzám a magyarázat, miért nem szereted a Gábor nevet.

- Sajnos nekem nincs olyan apukám, akit szerethetnék. Gyűlölöm, mert mindig bántotta az anyukámat, és soha nem volt józan. Ha felnőtt leszek, megváltoztatom a nevemet.

- Örülj neki, hogy megszabadult anyukád tőle! Remélem, nem fogod követni a példáját.

- Soha. Szeretem az anyut, és ha idős lesz, én leszek a támasza, mert a nővérem elköltözik tőlünk. Most érettségizik és Debrecenbe megy egyetemre.

- Rendes gyerek vagy, hogy ezért eljöttél. Mónikával nem is akarsz találkozni?

- Szeretnék, csak nem tudom ráér-e.

- Neki hoztad a csontot, amit szorongatsz?

- Mónika néni?!

- Csak vicceltem, nehogy elsírd magadat. Nézzél oda, ahhoz a jobb oldali ablakhoz! Valaki félrehúzta a függönyt, és mintha ismerne téged. Gyere be hozzá, majd együtt megkeresitek azt a csavargó kutyát!

Boldogan ment be Mónika nénivel a házba. Az előszobában találkoztak össze.

- Szia, Gabi!

- Szia, Szöszi!

- Mit hallok, gyermekem, te nem is Mónika vagy, hanem Szöszi?

- Olyan szép a haja, hogy elneveztem Szöszinek.

- Én pedig megkértem, mindig így szólítson.

- Mint látod, Gabi hozott egy kis ajándékot, kivételesen nem neked. Fésüld meg a hajadat, aztán keressétek meg azt a gézengúz, és etessétek meg vele!

- De ciki, elfelejtettem megfésülködni, úgy megörültem, hogy eljöttél.
- Valamint tedd hozzá, azt is elfelejtetted, a vendégedet illik puszival fogadnod, elvégre hozzád jött elsősorban. Na, én megyek, nem akarom zavarni a fiatalokat.

Mónika anyukája eltűnt egy ajtó mögött. A lány utánanézett. Amikor megbizonyosodott róla, valóban kettesben maradtak, akkor puszilta meg a fiút.

- Úgy örülök neked. Azt hittem, elfelejtetted a tegnapot.
- Ilyen butaság ne jusson eszedbe, de az igaz, anyukádtól bocsánatot akartam kérni, és azért bátorkodtam eljönni.
- Tegnap cirkuszbán voltunk.
- Tudom, mondtad délelőtt, hogy hazajön apukád, és este elmentek.

Közben nyílt az iménti ajtó.

- Látom, semmi változás, amióta diszkréten magatokra hagytalak benneteket.
- Anyuci, összepuszilkodtunk, és majdnem megismételtük, csak jöttél.
- Mintha valami fésülködést is említettem volna, nem csak a puszilkodást.
- Mónika néni, Szöszi így is aranyos, hogy kócos a haja.
- Biztos voltam benne. Akkor hármat számolok, és a kisasszony elindul fésülködni!

Számolt, a gyerekek pedig egymásra néztek és elmosolyodtak. Mindketten arra a számolásra gondoltak, ott az erdőben. Aztán Szöszi elindult be a szobába, magával húzva Gabit, aki még mindig kezében lóbálta a zacsit. De úgy döntött, kiteszi a teraszra, mert szép érzéke nem engedte, hogy csontot vigyen egy leányszobába.

- Anyukám szokott viccelni, bár néha nem tudja, hol a határ.
- Ne bántsad őt! Remélem, megszokhatom a humorát, és nem lesz semmi baj.
- Ezt értenem kéne?
- Magam sem értem magamat. Tegnap minden megváltozott bennem és körülöttem. Soha nem voltam félős. Ehhez képest egy csomó hülye gondolatom volt, amíg ideértem hozzátok.
- Kezet foghatunk.
- Csak mondod, vagy igaziból? Aranyos vagy így.
- Még az udvaron sem voltam ma, ezért elmaradt a séróm ondolálása. Különben pedig nincs is fésűm a szobában, de ha neked tetszem így is, nem zavar a loboncom.
- Nem etted meg a nyuszt?

- Nem, mert nem enivaló. Itt van a helye, ezen a kis szekrényen, és ha bárki hozzá mer nyúlni, harapok. Hallod? Előkerült a csavargó. Gondolom, ugrál a teraszon, hogy elérje a zacskót. Megvársz itt, míg szalonképessé teszem a fejemet? Aztán kimegyünk, sőt, el is mehetünk, ha gondold!

Gabi kihasználta az egyedüllétet. Jó érzéssel nyúlt a lány kispárnája alá, ahol egy felnőtteknek szóló könyvet talált. Belelapozott. Ideje nem sok volt rá, mert Szöszi visszajött, és meglátta, amint a fiú visszadugja a könyvet.

- Ne csodálkozz, egy nőnek illik tudnia, milyen komplikációk vetődhetnek fel a fogamzástól a szülésig! Totál bebiflázom.

- Ha úgy van, hogy mondjuk meg a szüleidnek?
- Nem tudom, de megfutamodni nem fogunk. A könyv szerint kicsi az esély rá, mert ebben a korban még kevés az élő spermium.
- Megkérdezzem Krisztitől? Tudod, ő orvosira jelentkezett.
- Te pedig azt tudod, mit fogadtunk meg egymásnak. Egyébként is féltékeny vagyok a nővéredre.

Nyílt a szobaajtó, Mónika néni szabályosan kiterelte az udvarra a gyerekeket, mondván, etessék meg Szuszival a csontokat, mert megbolondul ettől az ugatástól. Kinn megosztották a feladatot. Gabi adagolta a kaját, Szöszi pedig szövegelt a kutyájának.

- Tudod, Szusszancs, Gabival meg kell barátkoznod, ő az én szerelmem, és azért hozott neked kajcsit, hogy ne bántsad.
- Júúújj Szöszi, elárultad a titkunkat!
- Tegnap anyu is kisedte belőlem.
- Belőlem is az én mutterom. Mikor jössz el hozzánk? Meg akar ismerni.
- Az jó. Majd ha meghívsz, és nem felejttem el, akkor átbicajozok.
- Ne haragudj! Tudom, bunkó vagyok. Szóljál rám ilyenkor!

Megvolt a próbatétel, mert Szöszi hozott ki vizet a kutyának, addig Gabi összecimborált vele, aztán visszavonulót fújtak az ifjak. Nehezen, de közös nevezőre jutottak, nem mennek sétálni. Kutyátlanítás után húztak be a szobába.

- Nem mersz mellém ülni?
- Nálatok vendég vagyok, nem szeretnék szemtelen lenni.
- Gabiii! Legyél szemtelen! Játsszunk olyat, hogy az erdőben vagyunk!
- Mónika néni alighanem elkapná a grabancomat és kivágna, ha meglátná, fekszünk a heverőn, és öleljük egymást.

Arról szó nem lehetett, viszont megláthatta, ülnek egymás mellett, és Gabi játszik Szöszi ujjjaival. Az idilli hangulatban érkezett egy tányér süti az asztalra.

- Ha megszomjazik az ifjúság, szolgáljátok ki magatokat a hűtőből! Lefekszem pihenni.
- Mónika néni!
- Mondjad, ne kímélj!
- Semmi, csak arra gondoltam, milyen jó Szöszinek, hogy ilyen aranyos anyukája van.
- Nyissad ki a panaszládát, azt még megvárom! A jóelőbb, áradoztál a saját anyukádról.
- Az én anyukám is aranyos, csak ott valami mégis hiányzik.
- Az a valami, nem esetleg valaki?
- De igen. Sok barátom volt tegnapig a faluban, azóta csak egy van. Más nem érdekel.
- Jó színed van, kislányom. Jól megkapott a nap a félhomályos szobádban.
- Igaza van Gabinak.
- Miben is?
- Nekem is ő a barátom.

- Eddig hányan voltak? Nehogy sírva fakadjál, te kis buta!
 - Mónika néni, tudom, Szöszinek nincsenek barátai itt a faluban, és én ennek örülök.
 - Anyuci, ez nagyon úgy hangzott részedről, fontosabb vagyok Gabinak, mint ő nekem. Nincsenek barátaim, és Pesten sem voltak. Mióta iskolába járok, csak azt hallom: „kislányom, első a tanulás, nem a szórakozás.” Eddig nem esett nehezemre az intelmetek. Megvoltam a saját társaságommal. Ez nem azt jelenti, hogy soha nem fordulhat elő velem, hogy valakihez ragaszkodom. Képzeld el, ugyanazt érzem, mint Gabi. Tudom, gyerekek vagyunk, nem lóghatunk egymás nyakán minden szabadidőnkben. De hátha sikerül, ami a legtöbb gyereknek nem, hogy kitartunk egymás mellett.
 - Ha rajtam múlik, sikerülni fog. Csak ne gondoljátok, hogy meghalt körülöttetek a világ. Majdnem mindenki beleesik ebbe a hibába a ti korotokban. Mindaddig számíhattok rám, ameddig nem megy a tanulás rovására. Na tessék! Eldumáltam az időt, mehetek kaput nyitni, mert megérkezett az apád.
- Szöszi intett az anyukájának, maradjon, ő pedig kiment fogadni az apukáját. Gabi látta a szép nagy fekete autót, ahogy elhúzott az ablak előtt az udvaron. Örült, hogy Mónika néni ott maradt vele, mert Dezső bácsival még nem találkozott soha. Aztán ezen is túlesett. Dezső bácsi lekezelt vele, mint egy igazi férfivel. Sokat nem mondott, de beszédes volt a tekintete. Gabi úgy érezte, miután Szöszi apukája kiment a szobából, rá bizton számíthat.
- Mit terveztetek ezen a szép délutánon?
 - Nem megyünk sétálni. Dumcsizunk, ameddig meg nem unjuk.
 - Gabikám, ez Mónika véleménye. Te hány hónapra kéredzkedtél el otthonról? Belátható időn belül nem fogjátok egymást megunni, abban biztos vagyok.
 - Anyuci, apu éhes.
 - Ki kérdezt téged? Nem engedem, hogy az ellenség keze betegye ide a lábát. Ha apád éhen hal, szép temetést rendezünk neki.
 - Jó, de ha sírni fogsz utána, én is veled sírok.
 - Érezzétek jól magatokat! Lásd, te kis boszorkány, nem élném túl apád halálát.
 - A gyerekeknek pedig kell a példakép, erről már tanultunk.
- Miután becsukódott Mónika néni mögött az ajtó, Gabi átölelte a szerelmét, és nem puszival, hanem csókban folytatódott a délután.
- Féltékeny vagyok, és ez nagyon fáj.
 - Tudod, ha a faluban meg kéne neveznem egy másik lányt, aki fontos a számomra rajtad kívül, az Kriszti lenne. De hát ő a testvérem, és semmi okod a féltékenységre.
 - Jobban ismered, mint engem. Ne tagadd, biztos láttad már ruha nélkül.
 - Szerettem volna látni, de ma már nem. Az álmom is megváltozott.
 - Az érzékszervek, amik hormonokat szabadítanak fel, csak részben engedik az áldozat fantáziáját szabadon szárnyalni. A valóság az, amit az érzékszerv kódol az alanyba. Ne nézzél hülyének! Könyvből tanultam ma reggel. Lefordítva, ha Kriszti illata vágyakat ébreszt benned, hiába képzelsz magad mellé, valójában Krisztit teszed magadévá. Amennyiben szagként definiálja agyad az érzett illatot, eszedbe juthatok, de nem fogsz felizgulni.
 - Te édes Szöszikém! Kriszti illatát kisöpörte a memóriámból. Próbálok tudományosan fogalmazni, pedig hozzád képest sehol nem vagyok. Kisöpörte egy három komponenses tudat,

ami több érzékszerv összehatásából keletkezett. Ha Kriszti hallaná a fennkölt dumámat, rábeszelné a muttert, hívjon orvost hozzám. Ráadásul még ez sem a teljes igazság. Az éjszakai álmomban végig velem voltál, és nem úgy. Miért hallgatsz?

- Nem akarom fitogtatni a butaságomat. Az mit jelent, hogy nem úgy?
- Minden négyzetcentit végigpuszítottam rajtad, és szorosan öleltük egymást. Fantasztikus érzés volt. Mi lesz holnaptól a suliban?
- Majd megyek drukkolni neked, ahogy focizol az udvaron.
- Csak nehogy véletlenül másnak a nevét kiabáld!
- Kimegyek a konyhába, megnézem anyuékat.
- Látom a sakkodat ott a polcon. Addig felállítom, aztán amikor visszajössz játszatsz a paraszttal!

Mónika felállt, hogy kimenjen, de Gabi visszarántotta. Egy pillanatig az ölében ült, aztán rendezték soraikat, viszont egymáson kérték számon a békepuszit.

- Júliusban tíz napig Pesten leszünk nagymamáméknál az anyuval.
- Boldog vagyok.
- Mire felnőttek leszünk, külsőleg megöregszünk a sok szomorúságtól, ami vár ránk. Tudod, mennyire örültem, amikor anyu ezt elmondta a múlt héten? Most meg egyetlen porcikám sem kíván Pestre menni. Ha mondanám neki, kinevetne, hiszen négy év múlva apunak lejár a szerződése Egerszegen, és visszaköltözünk Pestre.
- Erre van egy javaslatom. Ha befejezzük az általánost, felvételizzünk egy pesti suliba! De kassi lenne koleszban lakni, egymás melletti szobában.
- Ha álmodsz, merjél nagyot álmodni!
- Nem tudom, mire gondolsz. Magamban úgy képzeltem, ketten lakunk egy szobában.
- Jaj, Gabi, azt nem lehet, mert megszólílnak az emberek. Nyugi, csak a ritmus meg a rím kedvéért mondtam. Az igaz, ha megtehetnénk, holnap még nem vállalkoznék rá, hogy ketten egy szobában, de a holnaputánban bizonytalan vagyok.
- Szerinted a kannibálok nyersen eszik meg az embereket, vagy sütvé? Nekem nyersen lenne kedvem belőled falatozni.
- Bolond vagy. Olvasom ezt a könyvet, és elszomorít a jövőm. A nők hetven százaléka nem élvezi a szexet. Nem tudom, melyik csoporthoz fogok tartozni, most még feltétlenül a hetven százalékba. Azt mondtad, éjjel velem álmodtál, de nem úgy. Mesélhetnék én is az álmaimról, de az „úgy” nem is fogalmazódik meg bennem. Pedig írva van, a lányok előbb érnek, mint a fiúk. Ezek szerint én lennék az érettebb, pedig nekem nincsenek olyan gondolataim. Szerettem, ha így fogod a kezemet, nagyon jó érzés, amikor megsimogatsz, de félek a következő alkalomtól. Nem szeretem a fájdalmat. Ne nevedd ki a kisebbet!
- Büszke vagyok rád, bár mindig is az voltam. Tegnap óta óriási változáson mentél keresztül.
- Tegnap délután elkezdtem kutatni az anyu könyvespolcain. Rátaláltam erre a könyvre, és magamhoz szelídítettem. Aztán elmentünk cirkuszba, és éjjel kellett olvasnom, méghozzá titokban.
- Anyukád nem engedné meg?

- Ha bebifláztam, kölcsönadom, aztán add elő otthon a témát! Nézzük csak! Június első hetében járunk, szeptember elsején tizenhárom éves leszek. A könyv szerint is a tegnapi sétánk randevúnak tekinthető. Sűgva mondom ki, véres bugyiban jöttem haza, és még az is lehet, hogy babám lesz. Hol aludtam volna az elmúlt éjjel, ha ezt anyunak beadagolom?

- Nálunk.

- Marha jó. Tekintsünk el attól, momentán nem tudom pontosan, hol laktok. Mindegy, bekopogok, és anyukád beenged, mert sírva mondom, Gabival gyereket várunk.

- A mutter nem kegyetlen, igenis beengedné a gyerekem anyját.

- Meggyőztél, a lányok mégiscsak előbb érnek, mint a fiúk. mármint fejben.

- Úgyis feleségül veszek, ha úgy van.

- Remek. A nagynéném anyakönyvvezető Budapesten. Ha szépen megkérjük, csak összead két gyereket. Beszéljünk az anyagiakról, mert ez fontos kérdés egy házasságban!

- Ha arra gondolsz, nincs zsebpénzem, szegények vagyunk.

- Mi pedig jómódúak, de szintén nincsen, hiszen mindent megvesznek a szüleim, amit csak kérek. Megint mit röhögsz, te fakutya?

- Elképzeltem, Mónika néni belibben, és megkérdezi, mivel töltjük az időnket.

- Mivel-mivel?! A házasságunkat tervezgetjük, hiszen a baba útban van, anyuci.

- Szöszi, te sem vagy sokkal különb, mint én, csak hátul van a farkad.

- Tudom, a Szuszira hasonlítok.

Gabi kezével végigsimított a lány lófarkán. Még levegőben volt a keze, amikor Mónika néni benyitott hozzájuk.

- Korán vagy későn érkeztem?

- Megsimogattam Szöszi lófarkát, mert azt mondta, a Szuszira hasonlít.

- Gabi, a nővérednek is lófarka van?

- Nem. A Lajosnak... a Lajosnak... Szóval neki nem tetszik.

- Hű, ez meleg helyzet volt. Félttem, hogy más kerekedik ki belőle. Rossz hírem van. El kell mennünk itthonról, és Mónika velünk jön.

- Akkor is, ha nem akarok?

- Olyan helyre megyünk, ahová akarsz. Gabikám, ne haragudj, cikis a helyzet, de tudom, megérted. Holnap találkoztok a suliban. Máskor ne cidrizzél a kapu előtt, hanem csengess be!

Mónika néni elkészönt a fiútól, és diszkréten távozott. Aranyos volt, ahogy a két szomorú gyerek egymásra nézett, majd összeölelkeztek, megpuszilták egymást. Szöszi kikísérte Gabit a kapuhoz, de ott nem szabad úgy elbúcsúzni, ahogy szeretnék.

*

- Gyerekek, csendet kérek! Régen volt ilyen neveletlen osztály az iskolában, mint ti. Két nap múlva kezdődik a vakáció, bár még az évfárá hátra van. Ez azonban nem jelenti azt, hogy végig rendetlenkedjétek az órát! Nem tudom, a többi tanárnál mit csináltok, de a biológia óra nem szabadfoglalkozás. Világos? Neked is, Müller, vagy a füleden ülsz, fiacskám?

- Zsófi néni, valaki hátulról fejbedobott egy papírgalacsinnal.

- Nem beszélsz, figyelsz! Mónika, tegnap délután egy csomó doboz demonstrációs anyag érkezett a szertárba. Szeretném, ha minden anyagot elszortíroznátok a megfelelő szekrénybe. Értem ez alatt, növények a növénytan szekrénybe, állatok az állatokhoz, ezen kívül nyolcadikban az embert fogjátok tanulni, az emberrel kapcsolatos anyagokat is a megfelelő helyre tegyétek, de úgy, hogy csomagoljátok ki a dobozokból, tanév közben ne kelljen ezzel foglalkoznom! Válassz magad mellé egy fiút, aki segít a rámolásban, valamint a nehezebb csomagok mozgatózásában!

- Zsófi néni, őt nem Mónikának, hanem Szösziinek kell hívni. A szerelme legalábbis Szösziinek szólítja.

- Müller fiam, látom nem bírsz magaddal. Fáradjál ide hozzám az ellenőrződdel, de előbb Mónika választ egy fiút!

- Zsófi néni, én Gabival szeretnék menni.

- Rendben, itt a kulcs, és menjetek! Tanítás végéig jó lenne, ha végeznétek. Elkérlek benneteket a hátralévő két óráról is. Majd a tanáriba hozzátok vissza a kulcsot!

Mónika ment a kulcsért Zsófi nénihez, Gabi pedig felállt, és mielőtt elindult, hátrafordult Müller felé.

- Figyelj, Köcsög, holnap jobban teszed, ha nem tolod be a suliba a pofádat! Vigyázz, mert nem felejtetek!

Indult Mónika után. A szertár a folyosó végén volt, Szöszi alig bírta kizárni a két zárat.

- Miért fordultál hátra?

- Tele van a tö... bocsáss meg, elegendem van ezekből a gyógyósokból. Azt még lenyelem, ha engem cikiznek, de aki veled foglalkozik, szemtelenkedik, annak kitépem a bélést a pofájából. Egyébként is tudod, Gyuresz a bögyömben van.

- Gabi, soha nem szoktál verekedni.

- Éppen itt az ideje, hogy elkezdjem.

- Nem engedem.

- Tudod, Szöszi, hallgatnék rád minden más esetben, de a csokitémát nem fogom elfelejteni, most törleszthetek. Te pedig dönts el, melyikünket félted jobban!

- Menj a francba, te hülye! Ha azonnal nem csókolsz meg, kiverem a hisztit.

Kellemes volt a feltornyozott dobozok mögött összeölelkezni.

- Mindketten számíhattunk rá, cikizni fognak bennünket. Hallottad, a héten állítólag még a klotyóajtót is ránk nyitotta valaki.

- Valamelyik hibbant fantáziája beindult. Az persze igaz, a szitut nem bántam volna, de hát tudjuk mi az illetet.

- Képes lennél a végében csókolózni?

- Ja, te úgy hallottad? Közlöm veled, ültem a csészén, te pedig az ölemben.

- Szerencsére tudják a tanárok, nem vagyok olyan csaj.

- Nem baj, rosszul látták, nem veled voltam. Ezt én szívem szerint az emberhez tenném.

- Gratulálok, borsót meg babot az emberhez?

- Nem látod, hogy hüvelyesek?

- Te bohóc, vagy inkább malac. Röff-röff-röff! Megengedem, hogy felnyaláboljad a dobozt, és szaladj be vele az osztályba, kérdezzed meg Zsófi nénitől, ha bizonytalan vagy! Tudom isten, többé nem csúfolnának egymással bennünket.

- De olyan zseni, nem? Ha nő lennék, tiltakoznék a megnevezés ellen.

- Bízd ide! Te csak tiltakozzál a sütnivaló tők ellen!

- Szöszi, idess, mit találtam! Nem olyan, mint a ti kutyátok?

- Hasonlít rá, bár ha Szuszi megnyúznánk, totál ilyen lenne. Persze hús nélkül.

- Hű, ez de mekkora, az anyját!

- Nem tudom, mire gondolsz?

- Ja, már látom, műanyag uborka. Mikor mostad meg a hajadat?

- Tegnap este. Fincsit pancsítottam a kádban. Tudod, most múlt el, és addig csak zuhanyoztam.

- Szöszi! Azonnal leteszed azt a nehéz dobozt! Az kéne, hogy megerőltessed magadat, és nekem beteg legyél!

- Akkor vidd oda az asztalra, mert ezt is ki kell bontanunk! Örülök, hogy féltesz.

- Újat tudtál meg? Megállj, beárullok Mónika néninek!

Felrakta a dobozt az asztalra, majd kettőt finoman odacsapott Szöszi fenekére.

- Most majdnem azt mondtam, ahova pacsí, oda puszi.

- Majd ha egyszer megint ruha nélkül látom. Tudod, szombaton hivatalos vagy hozzánk.

- Félek is tőle istenesen, főleg Kriszti miatt.

- Ne izgulj, ha megdumálja ellened a fejemet, még ott lesz neked a Gyuresz. Már csak ezért is kidekorálom holnap. Szokja az öklömet. Elvégre, ha kikezd veled, agyonverem.

- Mondtam, amit mondtam. Ha balhézni fogsz, megharagszom rád. Hiába tátogsz, nem érdekel, amit mondani akarsz.

- Mert szerelmes vagy belé.

- Ez van, de most jól kiszúrtam vele, hogy téged választottalak. Gabi, utoljára mondom - és komolyan -, egyrészt eleve féltelek, másrészt, nagyon nem szeretném, hogy kapjál tanév végén egy igazgatói intőt. Hiába vagy a legerősebb, azért kaphatsz te is a gyengébbtől. Visszont ígérem, ha valóban szükség lesz bármikor a védelmedre, közölni fogom.

A fiú lehajolt, és felvett valamit.

- Itt egy nagy bogár, a nyakadba tehetem?

- Azt próbáld meg!

Gabi ment felé, de Szöszi átszaladt a belső szertárba. Ott kergetőztek egy darabig, mire a fiú utolérte. Úgy csinált, mintha birkózni akarna, pedig csak kissé megsimizte, egyik keze ott maradt a lány pólóján, másikkal átkarolta, és szájon csókolta. Mónikának ekkor vált világossá, nem is volt bogár Gabi kezében. Csókolózás közben mindketten kipirultak.

- Neked mindig édes a szád?

- Szoktad mondani, hogy édes vagyok. Júúú, nagyon melegem lett. Mi volt ez a lerohanás?

- A pólód alatt akartam megfogni, csak nem mertem felhúzni.

- Tudod, hogy először történt?

- Én ne tudnám, hiszen két hete vágyom rá. Nem kérdeznéd meg Zsófi nénitől, mit csináljunk ezzel a rengeteg papírral meg dobozzal?

- Még csak az kéne! Ég az arcom, megizzadtam és kalapál a szívem. Inkább drukkoljunk, nehogy ide egye a fene! Különben neked is szép színed van.

- Ezután merjed mondani, hogy Kriszti lebeszél rólad!

- Hülyék vagyunk mi mindketten. Fájdalmas tud lenni a szerelem.

- De ugye, lesz türelmünk egymásra várni?

- Képzeld el, újabban esténként, miután lefekszem, zenét hallgatok fülhallgatóval. Találd ki, miért?

- Én is irigykednék. Bár gondolom, nem minden este szeretik egymást a szüleid. Ilyenkor olyan fiús vagy.

- Tudom, nem szereted, ha naci van rajtam.

- Reggel még tetszett, de itt a szertárban nem. Szépek a lábaid, és utálok, ha sasolnak a srácok.

- Nem érdekelnek, ezt komolyan mondom. A többi csaj bukik az ilyesmire, mert még nem találták meg az igazit.

- Mindjárt be kell zárnunk, és úgy szeretném még egyszer...

- Gyere be velem a belső szertárba, mert nem zártuk be az egyik szekrényt!

Gabinak lüktettek az erek a halántékában. Arra gondolt, mi van, ha tényleg a szekrényt kell bezárni. Mónika azonban eltűnt az ajtó mögött. Sietett utána.

- Tévedtem, mindent bezártunk.

Tekintete azonban árulkodott, hogy cseppet sem bánja a tévedését. Gabi úgy érezte, minden erejével szorítja magához a lányt. Szájuk egymásra tapadt, táncoltak a nyelveik, közben vakon tapogatózott a póló alatt.

- Találtál valamit?

- Szöszikém, otthon olvassál utána, és mondd meg majd, mit találtam. Én nem tudom, de nagyon szeretem.

- Ne cikizzél, mert beárullok az anyukámnál! Tudod, a felnőttek előbb olvasnak róla, gondolom én, aztán kipróbálják a gyakorlatban. Mi, gyerekek, előbb gyakorolunk, aztán utána olvassuk el, mit csináltunk.

- Egyszer úgyis megharapdálom a cicidet.

- Akkor meghalsz.

- Nem baj. Mit írtok a síromra?

- Meghalt, mert szeretett.

- Szöszikém, kicsengettek. Mennünk kell!

Betették a tanáriba a kulcsot, ahol éppen senki nem tartózkodott, majd elindultak az osztályuk felé, hogy a cuccaikat kihozzák. Gabi le nem vette tekintetét a lányról. Így aztán nem csoda, arra eszmélt, hogy már nincsenek kettesben.

- Mi van, úrilány, leparkoltál egy paraszt mellett?

- Semmi közöd hozzá, Gyuresz.

Gabi ekkor vette észre Müllert, és mellette Lacus barátját, akik az osztályból érkeztek, és a lépcsőt célozták meg.

- Nagyra tartod magadat, fenn hordod az orrod, aztán belehabarodtál ebbe a trágyás térdű, bűdös parasztba, ebbe a hangemberbe.

Gabinak bevillant az agyába Szöszi tilalma, de úgy döntött, az még nem verekedés, ha megcsavarja Gyuresz cserpákját. Válaszként a srác ököllel eltalálta a mellkasát.

- Ha tudni akarod, az én anyám bolti eladó, nem a trágyát túrja naphosszat, mint a mutterod. Bár az igaz, jó csaj a nővéred, szívesen megdugnám.

Amikor Gyuresz az anyjáról tett említést, elszakadt a cérna. Szöszi hiába kiabált rá, hogy ne bántsa, Gabi ökle Müller arcában landolt. A srác nekiesett a falnak, még ez volt a szerencse, hogy nem vágódott hanyatt a földön. Eleredt az orra vére, de Gabi erről csak később szerzett tudomást, mert berohant az osztályba, magával húzva Szöszt.

- Most mi lesz?

- Nem tudom, de ha a folyosón találom, kitaposom a belét. Az anyámat akkor vegye a szájára, ha a vécén ül.

- Félek, hogy bajod lesz belőle.

- Ne félj, érted és az anyámért az életemet is feláldoznám!

Pillanatokon belül három tanár is megjelent az osztályban, élükön a dirivel. Gyuresz és Lacus mögöttük kullogott. Látták, zsebkendő van Müller orra előtt. Az igazgató intézte hozzá a szavait.

- Tudod jól, nem megengedett az iskolában a terrorizálás.

- Igen, tudom, igazgató úr.

- Azért, mert Mónika másik fiúnak is tetszik, még nem kell betonba verned őt.

- Ezt is tudom.

- Akkor kérek magyarázatot a cselekedetedre!

- Igazgató úr, soha nem szoktam verekedni. Nem örülök, ha Szö... Mónika más srácnak is tetszik, de ezért senkit nem bántanék. Viszont nem tűröm el, hogy megjegyzéseket tegyenek rá, valamint ha azonnal kirúgnak a suliból, akkor sem nyelem le, hogy az anyámat mocskolják. Minden büntetést elfogadok, de kijelentem, megvédem az anyámat. Bocsánatot kérek, az én anyukám sokat szenvedett egy vadállat mellett. Igen, parasztok vagyunk, de nem szégyenlem.

- Ez most hogy került ide, hiszen a legtöbb szülő földművelésből él a faluban?

- Tessék megkérdezni a Müllertől!

Az igazgató megfordult, és kérdőre vonta a szipogó fiút. A végeredmény az lett, szavakkal megfedte Gabit, de a tekintete másról árulkodott. Hazafelé Szöszi tudta, ilyenkor hogy szokott viselkedni egy szerető feleség. Az ominózus lakatlan, bozótos telek mellett lehúzta magához a fiú fejét.

- Büszke vagyok rád, de továbbra sem szeretném, hogy miattam verekedjél.

- Drága kis Szöszikém! A paraszt is ember.

*

Valakinek a valakije az utolsó tanítási napon bent járt az iskolában, és pont a hatodik osztályt találta meg. Lehetett nála jelentkezni az aratás idejére lóti-futi munkára. Ez nem hivatalos, viszont nem is megerőltető tevékenység. Hárman jelentkeztek, de egyedül Gabi volt, aki a megbeszélte napon meg is jelent felvenni a munkát. Kétségtelen, az is igaz, ő volt, akinek feje felett éppen összecsaptak a hullámok. Legalábbis úgy élte meg Szöszi pesti kiruccanását az anyukájával. A búcsú délutánján szótlanul ültek egymás mellett a játszótéren egy padon az osztály büszkeségei. Gabi biztos volt benne, oroszból csak Mónika miatt kapott ő is ötöst a tanárnőtől. Ez volt az egyedüli tárgy, amiből nem teljesített példásan. De Mamuska figyelemmel kísérte kettőjük bontakozó szerelmét, és tuti, Gabinak azért javított a jegyén, ne kelljen égnie emiatt a lány előtt. Előző tanév végén Kriszti hozta a hírt haza, ettől az évtől kezdve a gimiben nem lesz kötelező az orosz. A fiú pedig így indított, ha a gimiben, akkor náluk is megszűnik. Csak miután Mamuska bevészte a szecskát neki, azután kapott észbe, de hát év végéig sem tudta igazán kiköszörölni a csorbát. Ültek szorosan egymás mellett a padon. Eszükbe nem jutott, hogy immár hetedikeseek. Időközönként lopva fogták meg egymás kezét, és jórészt csak a tekintetük beszélt.

- Ez borzalom. Gyermeknapkor ígérte meg az anyu, tíz napot Pesten fogunk tölteni a szünet elején. Szébb ajándékot a bizim mellé el sem tudtam volna képzelni. Testileg és lelkileg pestinek éreztem magamat. Egy héttel később némileg megváltozott a véleményem. Úgy éreztem, Pesten lesz a testem, a lelkem pedig itt marad. Ma már biztos vagyok benne.

- Ez így nekem bonyolult.

- Mert buta vagy. Azóta felnőtt lettem általad. Sőt, azt remélem, mindketten azok lettünk. Ha valaki rákérdezne, ma gondolkodás nélkül mondanám, ott érzem jól magamat, ahol te vagy.

- Ezt értem. Én is így vagyok vele. Szöszi, ugye nincsen srácod Pesten?

- Buta Gabi! Buta-buta-buta!

- Nem baj. Rád hasonlítok. Te is buta vagy, csak szép buta.

- Még mindig szépnek tartasz?

- Napról napra szebbnek. Esténként, amikor lecsendesedik a ház, arra gondolok, milyen jó lenne neked udvarolni. Tudom, az olyan, amikor a fiú szépeket mond a lánynak, pedig nem is igaz. Szöszi, én neked nem tudok olyat mondani.

- Dehogynem. Most például csúnya a hajam, mert holnap megyünk a mamával együtt mindhárman fodrászhoz Pesten.

- Tudd meg, anyukám is dicséri a hajadat! Különben pedig hoztam ollót.

- Jó, hogy mondod. Mivel tudtam, mire készülsz, este folyattam a vizet a kádba fürdéshez, levetkőztem, a tükör előtt levágtam a hajamból, és becsomagoltam szalvétába.

- Úristen!

- Mi történt?

- Mi történt, mi történt? Nem voltam ott, az történt.

- Malac.

- Nem vagyok malac, de szívesen megmostam volna a hátadat.

- Boldog vagyok, hogy beindult a fantáziád. Holnaptól Pesten leszek, te meg szerzel egy bigét, akivel megoszthatod a vágyaiddat.

- Ezt visszavonod, különben megverlek!

- Majd beárullak az anyukámnál.
 - Nem izgat a dolog. Mónika néni tudja, hogy szeretem ezt a ronda lányát.
 - Különbö mindegy, a csokinyuszi történet óta semmin nem csodálkozik.
 - Szeretném, ha megennéd a nyuszt!
 - Gondolom, te sem megenni akarod a hajamat.
 - Téged viszont szívesen megennélek.
 - Pfüúújj, te csúnya kannibál.
 - Mit fogsz Pesten csinálni?
 - Holnap délután vagy este koncert lesz az Olasz intézetben, oda megyünk. Még nem tudom, mikor, de kimegyünk a szigetre is egy szabadtéri előadásra. Ezen felül anyu szeretne strandra menni, ha olyan lesz az idő. Mi történt, miért engedted el ilyen gyorsan a kezemet?
 - Az én Szöszim fürdőruhában mutogatja magát.
 - A te Szöszidet észre sem veszik az anyukája mellett. Rajta bőven van mit bámulni, nem úgy, mint rajtam.
 - Meséljek a biosz szertárról?
 - Kinek akarsz mesélni? Ha megtudom, kinyuvasztalak.
 - Nyuvasszál, csak maradj itthon!
 - Gabi, mi biztos, hogy szerelmesek vagyunk? A szerelmesek ugyanis boldogok.
 - Tedd hozzá: ha együtt vannak!
 - Mi most együtt vagyunk, mégis veszekszünk.
 - De nem ám! Mondunk dolgokat azért, hogy a másik cáfolja. Tudom, nem azért még strandra, hogy mutogassad magadat.
 - Akkor jó. Én is tudom, hogy nem fogsz megcsalni.
 - Tegnap megcsaltalak. Mikor nálatok voltam, és kimentél a konyhába, gyorsan elcsórtam pár képedet.
 - Milyen képeket?
 - Ne izgulj, sajnos olyat nem találtam, amelyet szerettem volna!
 - Még szép, hogy nincs meztelen képem. Illetve azt hiszem, van, csak akkor még nagyon kicsi voltam.
 - Ha lenne, adnál?
 - Határozottan mondom, nem.
 - Szösziiii! Mondtad, de még nem adtad ide a hajadat.
- A lány kivette zsebéből a szépen becsomagolt hajszálakat, és szó nélkül nyújtotta át a fiúnak. Cserében egy összehajtogatott füzetlapot kapott.
- Mit írtál rá?
 - Nem mondom meg. Otthon olvassad el, aztán ha nem tetszik, dobd a szemétkébe!
 - Hű, de izgalmas! Egyébként van emlékkönyvem, és gondoltam is rá, íratok veled bele valamit, de félttem, hogy kinevetsz.

- Ettől én is félek, azért csak otthon olvashatod el a verset, amit neked írtam. Kriszti azt mondta, ha már verset is írok, akkor nagyon szerelmes lehetek. Közöltem vele: tudom.

A lány körülnézett, aztán úgy döntött, egye meg a fene azt, aki meglátja. Odahajolt Gabihoz, és megpuszilta.

- Kérem vissza!

Nem úgy nézett ki a fiú, mint aki adós akar maradni.

- Tegnap, amikor eljöttem töletek, és beköszöntem Mónika néninek a szobájukba, akkor tűnt fel, éppen olyan illatú kölnit használsz, mint ő.

- Ez igaz, mert az övét használom, ahogy a körömlakkját is, de holnaptól változtatok. Megígérte, Pesten vesz nekem ilyesmiket, a kedvemrevalót.

- Fincsi illata van az arcodnak.

- Legfeljebb ezután anyukám kölniillatát szagolgatod.

- Ha tudni akarod, nagyon is fogok örülni, ha nem egyformát használtok!

- Láttam, az évzárón skubiztad a Györgyit.

- Tudatos volt. Egy hónapja azt mondtad, ő a másik nagylány az osztályban. Megfigyeltem, mennyire különbözik a többitől. Mondhatom, egyáltalán nem. Te viszont tényleg olyan voltál, mint aki nem is tartozik közéjük. Amikor az erdőben voltunk, még nem lakkoztad a körömödet.

- Annak is megvan az oka. A nyakláncnak, a fülbevalónak és a magassarkú cipőnek is.

- Tetszeni akarsz valakinek?

- Neked, te majom. Anyu ellát jótanácsokkal, én pedig megfogadom. Amikor elmeséltem neki, mekkorát behúztál Gyuresznak, azt mondta: férfias viselkedés volt. Ha szégyenlitek, hogy gyerekek néznek benneteket, mutassátok meg, hogy különbek vagytok a többiekénél!

- Igaza van. Mióta úgy vagyunk egymással, ügyelek az öltözködésemmre. Soha nem találkoznék focizós cuccban veled. Pedig állítólag paraszt vagyok.

- Nehogy felhúzzad magadat megint. Kedvem lett volna röhögni a drámai szituban, amikor azt mondta, megdugná a nővéredet.

- Ilyet mondott az a fattyú? Nem hallottam, mert bepöccentem azon, ahogy anyámat említette. Képzeld el, az ő mutterja bolti eladó, nyolc osztállyal a zsebében, az enyémmnek meg érettségije van, de kénytelen a földet túrni. Kriszti orvos lesz, én pedig még nem tudom, de ugyanaz, ami te.

- Klassz. Két hülye egy pár. Én is a minap ezt mondtam az apunak. Ott akarok továbbtanulni, ahol Gabi. A választát nem idézem, mert házi használatra való.

- Júúújj, már megint elkéstünk. A fene egye meg az órát.

Felálltak a padról, megfogta Mónika kezét, aztán rájött, így mégsem illik sétálgatniuk a faluban, és fájó szívvel elengedte. A kapuhoz érve a lány körülnézett, majd biztató pillantást vetett a fiúra. Gabi nem értette a dolgot, de nem volt idő lamentálni rajta. Átkarolta Szöszi derekát, és megcsókolták egymást.

*

Hallotta, egy autó áll meg a házuk előtt. Odasietett az ablakhoz. Nem hitt a szemének. Dezső bácsi - Szöszi apukája - szállt ki a kocsiból. Becsengetett. Anyukája az udvaron tartózkodhatott, mert rögtön beengedte. Gabi nagyon megijedt, biztos volt benne, Szöszinek Pesten

valami baja történt. Másért miért jönne hozzájuk az apukája? Ennek ellentmondott, hogy kedélyesen társalogva jöttek be a házba.

- Fiam, hol vagy? Gyere, itt van Mónika apukája!

Szaladt volna, de remegtek a lábai. Minden lépésére figyelni kellett, hogy leplezze idegességét.

- Csókolom, Dezső bácsi!

- Szevasz! Miért vagy úgy elkámpicsorodva, öcskös?

- Mert úgy érzem, rossz hírt tetszik mondani nekem.

- Asszonyom, jól értettem, önt Krisztinának hívják?

- Igen-igen, doktor úr.

- Ha kérhetem, maradjunk a Dezsőnél! Elmondom, mielőtt Gabival érdemben értekeznek. A feleségemnek ma van a születésnapja. Harmincöt éves a drágám. Felhívtam telefonon, hiszen mint tudja, Pesten vannak immár öt napja gyermekünkkel együtt az anyósomnál. Gondoltam, megérdeklődöm, mit vegyek neki mire hazajönnek. Tudom, imádja a ruhákat, az ékszereket, de jobb, ha maga határozza meg az ajándékát. Jelzem, már a lányunk sem különb. Névnapijára vettem neki két szép pulcsit, erre elkezdte fitymálni, hogy nem elég fiatalos a színük.

- Nekem megmutatta mindkettőt, és mondtam neki, nagyon illik a hajához meg a szeméhez.

- Mesélj, fiam, hány hete történt a dolog?

- Pontosán tudom, június első vasárnapján, mikor Dezső bácsival is először találkoztam.

- Hallotta, Krisztina? Május 4-én van Mónika névnap. Egyszerre ajándékoztam meg mindkettőjüket, de az a szemtelen bakfis csak megnézte, fel se próbálta egy teljes hónapig egyiket sem. Azóta többször láttam rajta mindkettőt.

- Az én lányom sem különb. Ráadásul az ő Lajos Debrecenben él, jóformán csak levélben értekeznek. Ennek ellenére amit a srác kimond, az szent és sérthetetlen a lányom számára.

- Kétségtelen, nálunk is úgy van, ha valami nekem tetszik, arról nem kell meggyőzőnöm Mónikámat. Bár igaz, mi még fiatal házaspár vagyunk. Elrepült az a tizenégy év.

- Jó ilyen házasságról hallani.

- Ott tartottam, felhívtam a drágámat puhatolozási célból. Képzeld el, az én szépséges szép feleségem elkezd sírni, és úgy mondja: Ne vedd el nekem semmit! Mónika nagyon szeretne Gabival beszélni, vidd át hozzájuk a telefonodat, és hozd őket össze! Nem bírok ezzel a lánnyal. Napközben leköti magát, mert csavargunk, de esténként nem lehet beszélni vele.

- Mikor fogunk Magyarországon oda eljutni, hogy bárkinek beköti a vonalas telefont, ha kéri? Kriszti lányom is ezen nyavalyog.

- Tavaly, amikor ide költöztünk, kértem én is, de még a cégem se tudta elintézni, ezért vettem egy ilyen vezeték nélküli csodát, csak hát ez meg egy vagyona kerül.

Gabi próbált férfiként viselkedni, de nehezen birkózott a könnyeivel. Az ő Szöszije a világon a legdrágább.

- Nos, megkérdezem, van kedved Mónikával cseverészni egy kicsit? Ha nincs, akkor valahogy kidumálom a dolgot nála.

- Dezső bácsi...

- Az vagyok. Gabikám, ilyen siralmas látvány az öreg? Látszik, hogy még nem voltál katona.

- Dezső bácsi volt?
- Krisztina, fogja be a füleit! Én sem voltam, fiacskám. Bizony, Mónika néni sokszor megsirattam, főleg amikor egy teljes évig külföldön jártam egyetemre.
- Mónika néni is szokott sírni?
- Dehogyan szokott. Míg én külföldön voltam, folyamatosan itatta az egereket. Persze ebben némi túlzás van.
- Fel tetszik hívni nekem a Szöszi?
- Mindjárt hívom, aztán bújjál be az egyik ajtó mögé, hogy nyugodtan beszélhessetek, de ne túl sokat!
- Köszönöm szépen.
- Halló, itt az apád vagy a férjed, attól függően, ki vagy te.
- Az egy szem gyermeked, szia apuci.
- Meg vagyok veletek áldva. Teljesen olyan a hangod, mint az anyádé. Ráadásul idebolondítottatok a falu másik végére, és Gabi anyukája mondja, nincs a srác itthon, úgy tűnik valakinek csapja a szelet. Mónika, te vigyorgsz?
- Igen, apuci, én. Rosszul tudsz hazudni. Gabi nem csapja másik csajnak a szelet.
- Gabi?! Mit érdemel az, aki az apja képébe vágja, hogy hazudik? Toll a fületekbe. Az előbb majdnem bögött itt mellettem, most meg vigyorg a képembe. Nesze a telefon, aztán húzzál valahova, addig mi anyukáddal kidumálunk benneteket!
- Halló, Szöszi, itt vagy?
- Gabiiii! Nagyon hiányzol.
- Te is nekem, de piszkosul. Amikor együtt vagyunk, rohannak az órák, most meg ólomlábakon jár. Mivel töltöd az idődet? Bejöttem a fürdőszobába, hogy nyugiba dumcsizhassunk. Hallom, anya meg apukád jókat nevetnek rajtunk.
- Majd mesélek. Sokat csavargunk, este meg szomorkodok. Aranyosak a szüleim, ugye neked is ez a véleményed?
- Ne sírjál, mert akkor nekem is kell! Sok fiú lakik a környéken?
- Nem tudom. Ebben a házban ötvenen biztos vannak, de miért kérdezed?
- Csak úgy, nem érdekes. Szép lett a hajad?
- Akkor este még szép volt, de másnap elmentünk strandra. Volt a fejemen sapka úszás közben, de hát akkor is olyan lett, mintha a tehén nyalta volna le.
- Szeretném látni.
- A tehenet? Errefelé talán azt se tudják, hogy néz ki.
- Szösziii! Ez nem vicc. Nagyon hiányzol, és nem a tehenet szeretném látni, hanem azt a kis lófarkast.
- Vasárnap este húzunk haza. Most te jössz!
- Tudod, hogy kb. két hétig dolgozom, de ha anyukád nem haragszik érte, hétfőn reggel megyek hozzátok. Különben pedig megdumcsizom Dezső bácsival. Félttem, amikor megláttam az autótokat a ház előtt. Nem éltem volna túl, ha valami bajod történt volna.

- Egyedül vagy a fürdőszobában? Ha igen, akkor szeretném hallani!
 - Igen, egyedül vagyok.
 - Gabiii! Buta vagy.
 - Nagyon szeretlek, te kis szöszke tündér.
 - Én is téged. Ezt akartam hallani. Apu be akart csapni, de nem hittem neki egy percig sem. Ugye nem érdekel más csaj?
 - Soha, mindig csak rád gondolok. Beszéljél, szeretném hallani a hangodat, bármit, csak beszélj!
 - Nem tudok beszélni, mert...
 - Ne sírj, hallod! Szöszike! Szösszencs!
 - Olyan bolond vagy! Jelzem, én is, mert egyszerre sírok és nevetek. Nem vagyok Szösszencs.
 - De nekem most az vagy, tudd meg!
 - Vettem neked valamit, de nem mondom meg, hogy mit. Biztos örülni fogsz neki.
 - Én majd csak fogok venni, mert kapok fizetést a jövő héten. Anyukád jól vezet?
 - Nyugodj bele, vigyázz mindkettőnkre. Apu nem is engedné ilyen hosszú útra, ha nem vezetne jól. Úgy tudom, előbb volt jogsija, mint az apunak. Most jött be a mama, és ő is úgy emlékszik rá.
 - Mondd meg anyukádnak, puszilom őt, meg persze téged is nagyon sokszor.
 - Melyikünket többször?
 - Téged, de legtöbbször a hajadat esténként a szobámban. Szia, be kell fejeznünk, nehogy apukád megharagudjon ránk.
 - Hát jó! Szia, és tudod?
 - Várlak nagyon. Siessetek, de mondd meg Mónika néninek, vigyázzon az úton!
 - Szia-mia.
- Kisietett a fürdőszobából. Rájött, nem tudja szétbontani a vonalat.
- Köszönöm szépen, Dezső bácsi, hogy beszélhettünk.
 - Ne nekem köszönd, Mónika néni születésnapjára kívánsága volt.
 - Neki is megköszönöm, ha hétfőn reggel otthon lesz.
 - Hogy szeretnéd?
 - Ezt nem értem, de ha arra tetszik gondolni, örülök, ha otthon van, mert nagyon aranyos velünk. Különben is, nem helyes, ha a gyerekek kettesben vannak.
 - Ezt a dumát! Mennyit változott a világ huszonév alatt. Tudja Krisztina, úgy emlékszem, legalábbis Pesten, szerettük, ha a szüleink nincsenek láb alatt.
 - Igen, de ők még tényleg gyerekek. Most lesz mindkettő tizenhárom éves.
 - Mivel, vár otthon a munka, bölcsebb, ha nem taglalom tovább a témát. Ahogy látja, Gabinak szép színe lett.

*

Gabi úgy érezte, Dezső bácsi látogatása után lényegesen javult kettőjük kapcsolata. Jóleső érzéssel töltötte el, hogy nem kezeli gyerekként őt. Sikerült ráhangolódni furcsa humorára. Igaz, felnőtt barátira talált benne, aki soha nem köntörfalazott. Szemtől szemben vállalta a negatív véleményét is. Ez jólesett a fiúnak. Végre volt egy férfi a közelében. Kétségtelen, nem simulékony modorú, mint Mónika néni. Ezzel szemben szerelmüket nem tekintette gyerekes fellángolásnak. Teltek a hetek, sőt, hónapok. Nehezen viselték, hogy anyukáik nem veszik komolyan őket. Aranyosak voltak mindketten, ők pedig úgy érezték, mintha lábadozó betegek lennének, akiket nagy-nagy odafigyeléssel kell ápolni. Márpedig bennük napról napra erősödött az elhatározás, együtt fogják leélni az életüket, még akkor is, ha - tizenhárom éves korukat figyelembe véve - ebben igazán Dezső bácsi sem hitt. Gabi tizenhét napot dolgozott az aratók mellett, amiért korához képest elég szép summa ütötte a markát. Csupán egy napot hagyott ki, az ominózus hétfőt, amikor végre hazajött Szöszi Budapestről. Keményen dolgozott, bár az eredeti megegyezés csak lóti-futi munkáról szólt, hiszen testi adottságaitól eltekintve, finoman szólva is kiskorú volt még. A munkavezető azonban megsúgta neki, több melóért több pénz jár. Magában tervezgette, mire költi majd a fizetését. Úgy döntött, lecsíp belőle, hogy Szösziinek vehessen valamit a születésnapjára, a többit odaadja anyukájának. Krisztit felvették Debrecenben az orvosira. Ha szorgalmasan tanul, kiemelt ösztöndíjat kaphat, tekintettel a család rossz anyagi helyzetére, ezen felül úgy mondta, munkát akar vállalni, hogy anyukájuknak ne legyen annyira megerőltető a taníttatása. Ő maga is kicsi kora óta dédelgette a gondolatot, hogy diplomás felnőtt legyen belőle. Mióta Szösziivel így alakult a kapcsolatuk, a gondolatból elhatározás lett. Logikus, a diplomás szülőknek a lánya is az kell, hogy legyen, ő pedig nem maradhat le a szerelme mögött. Nem kellett elcsalni a fizujából. Anyukája közölte, rendelkezhet a saját fizetésével. Duplán jólesett neki, de főleg, hogy anyukája megbízik benne, tudja, nem fogja elszórni a pénzét, mint anno az apja tette. Augusztus elejére tornyosult fejük fölé egy viharfelhő, de szerencsájuk volt. Két hét balatoni nyaralás lett betervezve Mónika néni és Dezső bácsi részéről. Szöszi pedig nem tehetett volna mást, mint hogy velük tart, de az utolsó pillanatban Dezső bácsi határidős munkát kapott, így azután ugrott a nyaralás. A sors úgy akarta, hogy Gabi is jelen legyen a bejelentésnél.

- Angyalkám, lőttek a nyaralásunknak. A főnök behavazott melóval. Figyeld a lányunkat! Fantasztikus ez a bájvigyor a képén, nemde?

- Apuci, azt szoktad mondani, te is voltál fiatal. Igen, örülök, hogy itthon maradunk.

- Semmi gond kislányom, de mi van, ha Gabinak más erről a véleménye?

- Dezső bácsi, mi naponta egyeztetünk Szösziivel. Örülök, hogy itt marad velem.

- Vigyázz, nem mind arany, ami fénylik. Mónikám, te most ne foglaljál állást, mert gyermekünkkel egyetemben ismerjük a véleményedet! Azt gondoltam, kétszer vagy háromszor elmegyünk egy bányatóra horgászni még sulis előtt. Gabi fiam, horgásztál már valaha?

- Hallal csak tányéron találkoztam, és nem tudtam, hogy Szöszi szeret pecázn.

- Túlzás, hogy szeret, de szokott velem jönni. Ha van kedved, velünk tarthatsz!

- De jó! Köszönöm szépen. Veszek a fizumból horgászcuccokat.

- Semmi szükség rá. Kukacod van, a többi az én dolgom. Mi van gyermekem, belázasodtál? Az előbb semmi bajod nem volt. Képzeld el, a fiúknak van olyanjuk!

- Apuci, tudod mit? Elképzelem.

Meleg volt a helyzet. Mindketten örültek, hogy Szöszi apukája nem gondolatolvasó.

Szeptemberig háromszor mentek el Mónika néni nélkül. Szerencsájuk volt. Mindháromszor lepipálták Dezső bácsit. Jó volt ülni egymás mellett, és várni a kapásra. Az okítás Szösziére

volt bízva, aki példát mutatott eredményességével. Azt mondta, amit ő horgászik, odaadja Kriszti néninek, és ebből nem engedett. Azért bőven jutott Mónika néninek is a konyhára. Jövőre, mivel sikeresek voltak, vesznek csónakot, és rendszeresen fognak járni hármasan horgászni.

Ezen a nyáron kétszer volt lehetőségük úgy igazán kettesben maradniuk. Gabi kiköszörülhetett az első intim találkozás kudarcát. Az eredmény immár Mónikában is felébresztette a vágyat. Nem biztos, de ők úgy könyvelték el, az egyik alkalmat Dezső bácsi tudatosan intézte nekik. Éppen sakkoztak Szöszi szobájában, amikor Mónika néni beszólt:

- Kislányom, apádnak fontos elintézendője van Szombathelyen. Vele megyek. Este későn érünk haza. Sakkozatok csak, vagy videózzatok, de ne feledkezzél meg a vendéglátásról sem! Gabi, te pedig szóljál, ha szomjas vagy éhes vagy!

- De hát anyuci, apu most ment el.

- Elment tankolni az én kocsimmal, de két perc múlva itt lesz.

- Ja?! Azt hittem, téged itthagytak.

Gabi boldog volt, hogy nem küldték haza, és miután Mónika néni távozott a házból, egymásra mosolyogtak.

- Ezt nem értem, de nem is fontos. Ugye, valahogy kibírunk pár órát kettesben?

- Feladom a partit, győztél, Szösszencs!

- Döntetlen, mert én is azt akartam mondani, hogy feladom.

Az igazsághoz hozzá tartozik, elméletben mindketten alaposan felkészültek az ominózus június eleji balszerencsés aktus óta. Többször átbeszélték, hogy kell csinálni legközelebb, különös tekintettel Mónikára. Övé az irányító szerep, Gabi pedig koncentrálni a befejezésre. Szöszi olyan jó karmesternek bizonyult, kénytelenek voltak az előadást megismételni, a zsebkendő pedig mindkétszer jó szolgálatot tett a fiúnak.

- Hurrá! Ezután lehet, nekem is olyan álmaim lesznek, mint neked.

- Örülök neki, feltéve, ha én leszek a főszereplő.

- Buta kisfiú! Nem érdekel, amit mondasz. Vedd tudomásul, egy érett nőhöz van szerencséd!

- Mindjárt megcibálom a lófarkadat, pusztán azért, hogy megtudjam, mi a különbség a kétféle sikoltozásod között. Ne pirulj!

A másik intim együttlét Gabiéknál történt. Úgy tervezték, hárman fogják megünnepelni a születésnapját, mert Kriszti éppen valahol máshol tartózkodott az országban. Szösszivel hazamentek, de anyukája helyett egy papír várta az asztalon, sok-sok elnézéssel.

„Gabikám, Karcsi bácsi táviratozott, Ildi néni nagyon rosszul van, menjek el hozzájuk. A háromórás busszal indulok. Igyekszem a tízórással hazaérni. Legyetek jók! Mónikát kínáld meg sütivel, bent van a kredencben! Beszéld meg vele, holnap bulizunk.”

- Ki az az Ildi néni?

- A nagynéném. Nagykanizsán laknak.

- Úgy illik, hogy most hazamenjek.

- Pár óra múlva feltétlenül hazakísérlek. Életem legszebb születésnapja.

- Beteg a nagynénéd, hogy mondhatok ilyet?

- Szöszi, miután hazakísértelek, megígérem, a kedvéért kibőgöm itthon magamat. Rendicsek?

- Nem kérek ilyet tőled. Ezzel szemben azt kívánom, ölelj magadhoz!

- Óriási! Emlékeztetek, amióta egyértelmű lett számomra, hogy kettesben leszünk, egyik karommal ölelem a derekadat, te pedig észre sem vetted.

- Dehogynem. Csak tudod, mostanában olvastam, a megélt élmény azáltal is erősödik, ha beszélünk róla. Tudom, hogy szeretsz, de olyan jó hallani.

Elérkezett 1991. szeptember első napja, ami vasárnapra esett, így azután a hetedik tanévet csak másnap kezdték meg, viszont Szöszi is tizenhárom éves lett. Szöszi, a nagylány, amit csak ketten tudtak, esetleg még Kriszti, de bizonyos ő sem lehetett benne. Különleges nap, ezt igazolta az is, hogy Gabi pontban tizenkét órára volt hivatalos, még hozzá ünnepi ebédre. Tudta a lány, de legalábbis érezte, Gabi nem feledkezik meg a születésnapjáról, bár erről előtte nem beszéltek. Ő pedig meglepetéssel várta. Csak hát egy tizenhárom éves lány még nem háziasszony. Főleg nem gyakorlott. Gabi is izgult, hiszen olyan ajándékot vett, amire a felnőttek könnyen kijelenthetik, nincs itt az ideje, de hát ő maga is így gondolkodott. Az ezüst pecsétgyűrűt pedig azért vette, mert egyrészt volt pénze rá, másrészt beleképzelte magát, milyen jó lesz naponta látni Szöszi kezén. Sok mindent megtanult az elmúlt hónapokban, ami az illetet illeti. Többek között, hogy késni nem illik a megbeszélt találkozásról, de előbb érkezni sem tanácsos, hiszen a másik felet ezáltal indokolatlanul sürgeti. Pontban tizenkét órakor csengetett. Mónika néni sietett ki kaput nyitni.

- Szia, Gabi!

- Csókolom, Mónika néni!

- Mónika tépi a haját a konyhában. Nem sikerült délre elkészülnie a meglepivel.

- Meglepivel?!

- Fejébe vette, palacsintát fog sütni, mert te nagyon szereted. Akartam segíteni, de kizavart a konyhából. Dezső bácsi pedig elmenekült itthonról. Közölte, ha bolondok házában akarja érezni magát, arra megfelel a munkahelye.

- Mi történt?

- Megszomjazott, és bátorkodott kimenni a konyhába. Barátnőd pedig kezébe nyomott egy üdítő üveget, és alig félreérthetően közölte az apjával: kívül tágasabb.

- Szöszi ilyet mondott?

- Semmit nem mondott, csak a tekintete volt beszédes. Gyere be, foglald le magadat a szobájában, míg konszolidálódnak a körülmények! Nem javaslom, hogy mutakozzál a konyhában. Nagy a kupi, szakadnak a palacsinták, Mónika pedig olyan, amilyen még soha nem volt.

- Szeretnék segíteni neki.

- A te dolgod, de előbb megfogadod nekem, hogy férfiként viselkedsz, ha elkezd üvöltözni veled, nem fakadsz sírva!

- Szöszi nem olyan.

- Hagyjál már ezzel a dumával! Menj, és tapasztald meg! Addig keresek zsebkendőt, hogy felitathassam a könnyeidet.

Mónika néni eltűnt egy jobboldali ajtó mögött, Gabi pedig benyitott balra a konyhába. Szöszi bal kezében a palacsintasütő, jobb kézzel éppen trutyit mer bele. A haja ugyan összefogva, de

ennek ellenére torzonborz. Gabi biztos volt benne, látott ezen a napon is fésűt, csak a nyomait nem lehetett felfedezni. Öltözéke a kötény alatt úgyszólván kifogástalan, ámde furcsa módon a kötényen felül egy odaszáradt lisztes folt díszelgett. Gabinak beindult a fantáziája, hiszen teljesen úgy nézett ki, mintha egy péklegény akart volna kikezdeni lisztes kézzel a szerelmével, és pont ott. Hátulról ölelte magához a lányt.

- Boldog születnapot, Szöszi!
- Köszönöm. Jaj, de megijedtem! Nem vettelek észre. Megőrülök ezekkel a palacsintákkal!
- Látom, jó néhányat megsütöttél már.
- Ahhoz képest, hogy tíz óra óta nyüglődöm veled, nem nagy eredmény.
- Segíthetek? Nem sütöttem még, de veled minden sikerül.
- Hol jár az eszed?
- Mindig csak nálad jár. Ez nem járja. Ölelgetlek, és egy puszit sem kapok cserébe!
- Az kéne! Folyik a víz a képesfelemlről, aztán puszkolozunk!

Gabi kihasználta az időt, hogy éppen sült a cucc a tűzhelyen. Maga felé fordította a lányt:

- Kérem a pusztát!

Tudta, határozottnak kell lenni, elvégre ő a férfi. Megkapta, sőt vissza is adta. Átélték ők sokkal cikisebb pillanatokat. Amikor a lány tiltakozott, ott ne pusztuljon meg, aztán ragyogott az arca, amikor megtörtént. Egy angyal kileste a boldogságukat, és cserében megajándékozta őket. Ami Szöszinek egyedül nehezen sikerült, kettőjüknek simán ment. Mónika néni nem hitt a szemének, amikor bebátorkodott a konyhába. Ő volt az első, aki engedély után magához szelídített egy kakaós palacsintát. Az ebéd, ha megkésve is, de nem maradt el. Dezső bácsi amenra érkezett haza. A husileves és a pörkölt után Mónika feltálalta a palacsintát. Miután kiürültek a tányérok, Gabi úgy érezte, elérkezett az ideje, hogy átadja ajándékát. Abban biztos volt, Szöszi örülni fog a gyűrűnek, de a szüleitől félt. Anyukájával együtt vették meg, ő nem tiltakozott ellene, és úgy tűnt, Szöszi szüleinek sem volt kifogásuk. Elvégre ez csak ezüst, nem arany, valamint nem is karikagyűrű. Mónika néni, csak azt kifogásolta, mivel nem gazdagok, nem lett volna szabad ilyen drága ajándékot venni. De Gabi felnőtt magyarázatot adott: számára nem a gyűrű a drága.

* * *

Szörnyszzi

Holnapra feltétlenül készülnöm kéne, mert a történetírő bezengte, akinek kevés a jegye illetve javítania kell, azok számára nyúzás várható. Kapásból felsorolt pár érintettet, köztük engem is. Némi szerencse, hogy az első csoportba tartozom. Leküzdhetetlen hátrány viszont, hogy tegnap Gabi elutazott egy hétre Szerbiába, edzőtáborba. Márpedig mi egymás nélkül ön-bizalomhiányban szenvedünk. Legalábbis ami a szellemi tevékenységet illeti. Jól nézünk ki! Semmi kedvem ebben a helyzetben történelmet olvasni, ráadásul az egész harmadikos anyagot. Mennyivel másabb, amikor az én szerelmes csatárom ott ül közvetlenül mögöttem az osztályban. Egy test egy lélek vagyunk. Egyszerre dobban a szívünk. Ennyi év után igazán elvárható lenne, az emberek ne kezeljenek külön lényként bennünket.

Hazajöttem a három órás busszal, megszabadultam a táskával álcázott tudománytól, lerogytam kedvenc fotelomba, nem túl erkölcsös pozícióba, hiszen lábaim előre nyújtva és szétterpesztve pihennek. Fejem a fejtámlán. Bámulnám a mennyezetet, feltéve ha nyitva lenne a szemem. Ölemben a két kezem és ujjaimon számolgom, mi az a legnagyobb távolság, amit elviselünk a mi kétszemélyes egységünkben. „Edzőtábor?” Kész röhej. Tavaly Tatán volt. Amikor hazajött, feltettem a kíváncsi kérdést, mivel töltötte a napokat. Közölte, ő bizony szomorkodott. Ezért ment edzőtáborba a klub drága pénzén. De hát így jár az, akinek két szenvedélye van. Az egyiket kénytelen mellőzni, míg a másiknak él. Akárhogy számolom, a végeredmény egyetlen kilométer. Ez is azzal a feltétellel, ha itt van a faluban. Két hülye! Ha esténként hazakísér, esetleg eleve tőlem indul haza, véletlenül sem feledkezünk meg róla kölcsönösen, hogy figyelmeztessük a másikat: „vigyázzál, nehogy távollétemben valami bajod történjen, mert azt nem élném túl!” Ez így megy öt éve, és még mindig nem unjuk.

„Szerelem-szerelem, átkozott gyötrelmem.” Ez volt az első, amit megtanult gitáron. A dolog úgy kezdődött, Kriszti nővérét felvették az orvosira, Debrecenbe. Mivel ott élt Lajos nevű szerelme, a legtermészetesebb volt (praktikus gondolkodás), azonnal összebútoroztak. Csak hát lakva ismeri meg az ember a másikat. Vannak egyéb módszerek is, de nem a levelezés, amit ők bonyolítottak évekig. El se kezdődött az első szemeszter, amikorra elmúltak a mézes hetek, ami náluk hajszál pontosan hat napig tartott. A hetedikén Lajos unta az egyhangúságot, és úgy döntött, előveszi kopott gitárját, hogy azt markolássza Kriszti helyett, pusztán csak a változatosság okán. Gitározni ugyanis nem tudott. Kriszti egy darabig magára erőltette az itt-ott felszedett illemet. Ő a vendég a háznál, ráadásul nő is, akinek sok mindent le kell nyelnie. Két napig nyelt, mint a torkos borz, aztán kifakadt magából. Csípőre tette kezét, és farkas-szemmel nézve a gitárművésszel, válaszára elé állította: vagy ő vagy a gitár. Lala pedig megjám-borult. Fellángolt szívében a pislákoló szerelmem, és közölte, kidobja a gitárt. Kriszti döntött. Kidobás helyett most azonnal elküldi postán a tesójának. Drága szerelmem, két nap múlva híres ember lett belőle a faluban. Jómagam is a postástól hallottam előbb, milyen küldeménye érkezett. Még aznap délután megjelent nálunk gitárral a kezében. Szuszi nem akarta beengedni az ismeretlent. Vicsorított, morgott a hangszerre. Azt nem mondom, hogy ráültem, de testi adottságaimmal visszaélve fékeztem meg a házörzöt. Úgy emlékszem, térdeltem a kutyán az udvar közepén, míg mellettem a szerelmem bemasírozott a házba a hangszerével. Fölösleges lenne visszaidézni öt év távlatából, mit mondott anyukám. Éppen csak elkezdtek a hetedik osztályt. Pontosán egy éve láttuk meg egymást, de bizton állíthatom, ezen intervallum alatt szánkat a gitár szó sem hagyta el. Ráadásul egészen addig úgy tudtuk, nem vagyunk zenei tehetséggel megáldva. Két ambíciózus gyerek, akik a testi érintkezést is könyvből tanultuk, még aznap döntésre jutottunk. Apukám Egerszegen vesz Gabinak egy gitáriskolát. Fantasztikus időszak volt. Gyöngyösiék házában délutánonként pengett a gitár, Gyöngyösi-nének pedig zsongott a feje. Tetszett, mert én voltam a tanító néni. Türelmesen magyaráztam

a könyvből, melyik akkordot hogy kell lefogni. Abban az időben Gabi csak jobb kézzel simogathatott, mert másik kezén az ujjak viseletesek voltak. Egyszer fordult elő, ölelkezés hevében megfedkezett a koreográfiáról, ballal a derekamat, jobbal pedig lehet elől, vagy néha alul matatni. Kivételesen jobb karjával ölelt magához, bal keze pedig felkúszott a pulcsim alatt. Nem volt kölcsönös az örömünk. Viszont a rongyos ujjainak köszönhetem, azóta is maradtam elméleti síkon, ami a gitározást illeti. Ha álmomból felébrednének, akkor is tudnám, mit melyik bundnál kell lefogni, de megtiltotta a szerelmem, hogy gyakorlatban is alkalmazzam. Úgy mondta: „A te szép vékony ujjacskáid nem valók erre.” Ha nem, hát nem. Minek erőltettem volna? A történethez tartozik, Kriszti és Lajos igen gyorsan ráuntak egymásra. Sőt! Mivel Kriszti az istent látta addig a szerelmében, szakítás után úgy döntött, és ezt máig tartja, egy isten van. Kiábrándult a férfinemből. Úgy mondja, betegként ápolja a férfiakat, de drága az ő ideje, hogy kísérletezgesen.

- Mónika, te itthon vagy?

- Azt hiszem, igen, de magamon kívül. Anyu, amit látsz, az a porhüvelyem. Lélekben Szerbia felett skubizom a frontot.

- Emlékeztetlek rá, feltéve, ha anyád szava még hiteles a számodra, négy éve volt a háború. Gabi, bár csatár, de nem csatába ment. Ezen felül csupán egy hétre, nem úgy, mint apád, aki Olaszban tartózkodik két teljes hónapig.

- Mit tudsz róla, az olasz nők is olyan forróvérűek, mint a férfiak?

- Boldog vagyok, hogy ilyen empatikus a lányom.

- Emlékeztetlek rá, te kezdted. Kétségtelen, mindenkinek a saját fájdalma a legnagyobb, de ha nem ironizáltál volna Gabival kapcsolatban...

- Azt hiszem, igazad van, bár befejezhetnéd a mondatot, kislányom!

- Fölösleges. Nem emlékszem rá, hogy Gabi valaha is tiszteletlen lett volna veletek. Hozzáteszem, kettesben sem mondott soha olyasmit. Mégis szálka lett a szemetekben, de főleg a tiédben. Három és fél hónap múlva nagykorú leszek, én, a kislányod.

- Nekem nagymamaként is a kislányom maradsz, pontosabban maradnál, ha lennél.

- Ne beszélj rébuszokban! Momentán ahhoz túlzottan indiszponált vagyok, hogy megértsem.

- Rendes fiú ez a Gabi...

- Mielőtt rátérnél a „csak”-ra, szeretnék némileg korrigálni. Gabi számomra nem „ez”, hanem „Ő”.

- Mi az isten történt veled, hogy anyádban az ellenségedet látod? Közljed, ha nincs rám időd, de ne forgassad ki a szavaimat!

- Van időm, bár holnapra készülnöm kéne, ami akkor sem menne, ha magamra hagynál. Viszont ismerhetsz, ilyenkor elvonási tüneteim vannak. Neked sem közömbös, hogy apu külföldön tartózkodik, miért gondolod, csak a te érzelmeid fontosak?

- Ritkán van alkalmunk abszolút kettesben társalogni. Ez most részemről nagyon is megfelelne.

- Társalgásról vagy monologizálásról van szó?

- Beszélgetés a majdnem felnőtt lányommal. Elismerem, sok-sok pozitívuma van Gabinak, csak ebben a korban a ti körülményeitek között inkább betegségnek, mint hűségnek aposztrofálnám a kapcsolatokat. Tegnap ment el, de az én lányom ma úgy ment gimibe, hogy nem sminkelte magát. Ha Gabi itthon van, órákig szépítkezel a tükör előtt.

- Elárulok egy nagy titkot: ennyi év után is tetszeni akarok neki. Most nincs, nem akarok senkinek tetszeni.
- Mónikám, összedőlt a világ vagy kitört a III. világháború?
- Beszélhetsz, ilyenkor valóban úgy érzem, jobb lenne átmenni tudatalattiba ezekre a napokra.
- Kíváncsi vagy anyád monológjára, vagy jobb, ha kussolok? A kötekedéssel nem jutunk előbbre.
- Mielőtt meghallgatlak, ki kell jelentenem, Gabi ugyan csak Szerbiában van, de ha a világ végén lenne, akkor is megvédeném bárkivel szemben a saját eszközeimmel.
- Feltételezem, mivel kellő tudással rendelkezel hozzá, különbséget tudsz tenni az igazság és az elvakultság között.
- Tudni tudok, de bizonyos esetekben nem mérlegelek. Az egyszerűség kedvéért, ha valaki téged merne bántani, akkor is megvédenélek, hiába tudnám, hogy az illetőnek van igaza. Elvakultság? Igen. Az érzelmeim irányítanak a tudatomat, és sajnálom azokat az embereket, akik nem ilyenek.
- Megengedsz egy példát? Teszem azt, moziban vagytok Gabival, egy olyan filmet néztek, ahol az anya kicsapongó életet él. Mi van, ha a szerelmed párhuzamot húz a film főhőse és köztem? Bár tudod, nem vagyok erkölcstelen, Gabi mégis úgy vélekedik rólam.
- Nem jó a példád. Te erkölcstelen vagy, és ezt Gabi felém kinyilvánítja. Közlöm vele, remélhetőleg egyszer: „Nem tűröm el, hogy az anyámról így nyilatkozzál. Tartsd meg a véleményedet magadnak!”
- De nem fogadja meg, mert visszahallod a suliban.
- Egyszer, és nem többször. Szakítok vele. Az anyámat, az apámat és a szerelmemet senki nem bánthatja. Mindhármatoknak sokat köszönhetek. Saját privilégiumomnak tekintem a felétek irányuló negatív kritikámat.
- Ennek örülök. Talán még nincsen minden veszve, ha a legfontosabb három közé tartozom.
- Úgy mondd, mintha naponta lenne nézeteltérésünk.
- Erőt gyűjtöttem, hallgassál meg! Véletlen szerencse, hogy a világra jöttél. A szándék megvolt bennünk, csak belőlem hiányoztak az adottságok, de erre most nem akarok kitérni. Akartunk, nagyon akartunk, aztán megkaptuk fentről ezt a kegyelmet. Az ajándékot meg kell becsülni. Célul tűztük ki, belőled diplomás felnőttet nevelünk. Jól tudod, számodra mindig a tanulás volt az első. Igaz, emellett mindent megkaptál, amire csak vágytál. A mi lányunk szép, okos... és egyáltalán: ő a miénk, aki mindenkinél különb. Apádat vidékre szólította a munkája. Nem voltunk boldogok. Úgy éreztük, ez komoly gond lesz a jövődet illetően. A pesti gőg. Aztán némileg megnyugodtunk, mert tapasztaltuk, a mi Mónikánk az isten háta mögött is éppen olyan komoly kislány. Nem barátkozik, de mindenkinek megadja a tiszteletet. Egyszer csak előadtál egy számomra nehezen emészthető szöveget, ami arról szólt, elmégy csavarogni egy osztálytársaddal, aki ráadásul még fiú is. Beleegyeztem, de nem voltam feldobva. Másnap csengetett a srác. Itteni körülmények között viszonylag jólöltözött volt, de faragatlan. Elmentetek, és mikor hazajöttél, egy másik gyerekkel találtam szemben magamat.
- Hajajj, de mennyire!
- Élet volt benned. Egy szem gyermekemet megcsapta a szerelem szele.
- Vihar volt az, nem szél, anyukám.

- Megbeszéltük apáddal, bizalmat szavazunk, de minden lépésedre figyelek. Ez volt a feladatom. Másnap Gabi bocsánatot kért a bunkósága miatt, de addigra én ismertem az okot, és sajnáltam a srácot. Olyannyira, hogy még az is megfordult a fejemben, kár, hogy nincs egy ilyen, veled egykorú fiam is. Túlzás nélkül mondhatom, mindketten megszerettük. Főleg, hogy előtte is komoly cél lebegett. Tetszett a figyelmessége, még azért is ő kért bocsánatot, amit nem követett el. Az is, hogy fiú léteire könnyen elsírta magát. Aki sír, annak szíve van. Lassan elmúlt minden félelmem, hiszen tanultatok. Ugyanakkor tetszett, hogy élet van a házban. Emlékszem, amikor nyolcadikosok voltatok, apád technikumba akarta irányítani Gabit. Úgy gondolta, lánynak gimnáziumban, fiúnak technikumban van a helye. Megbeszéltük, mivel neki mindig nagyobb volt a tekintélye, majd ő előadja az elképzelését, de jelen voltam, amikor Gabi határozottan jelentette ki, szívesen menne technikumba, de csak veled. Meglepő volt a 14 éves fiúnak a ragaszkodása, hiszen akkor már két éve lógtatok együtt. (Bocsánat a kifejezésért, tudom, nem ide illő!) Maradt a gimi és a céltudatosság. Gabi elkezdett komolyan focizni, amit évekig hanyagolt miattad. Megkérdezhetném, hány olyan meccse volt eddig, ahol nem szurkoltál?

- Tedd hozzá, utálok a focit, de még inkább a közönséget! Ősszel te is kijöttél velem egy meccsre.

- Arról inkább ne beszéljünk! Képes lettél volna felpofozni a srácot, aki véletlenül meglökte a szerelmedet.

- A verekedéstől Gabit is óvva intem, de a srác szemét szívesen kikapartam volna.

- Apróság, kb. egy fejjel alacsonyabb volt a krapek, mint Gabi.

- Ismerve magamat, bár két évig cselgáncsozott, azonban soha nem néztem meg. Az nagyon durva sport a számomra.

- Le is dumáltad róla. Mindig jóvágású gyerek volt. Összeillik az én jó alakú, szép arcú lányommal. Legtöbbször nálunk voltatok, és én ennek jobban örültem, mert játszhattam a kotlóst fölöttetek. Azt hiszem, nagyjából két éve kezdett kialakulni bennem egy furcsa érzés, amikor külsőleg megváltoztál. Elkezdted komolyan sminkelni, fiatalon híve vagy a konzervatív öltözködésnek. Mondtam apádnak, Mónika nőiesedik, rájött, nem csak egy fiú van a világon.

- Tudom, de hát már csak ilyen konzervatív vagyok a gondolkodásomban is. Egy anyám, egy apám, egy szerelmem és remélem, egy hazám.

- Minimális különbség van csupán köztünk. Apádat szeretem vagy húsz éve. A szerelem elmúlt, de nem baj. Szeretem, mert tudom, milyenek a férfiak. Gyűjtöttem előtte tapasztalatokat, részben saját szándékkal, részben pedig... Na mindegy.

- Másodszor vagy titokzatos a mai napon. Fölösleges hangsúlyoznod, te analizálhatod az életemet, nekem viszont semmi közöm a tiédhez.

- Az egy másik beszélgetés tárgya lesz, de lesz, ezt megígérem. Tévedtem, az én lányom hűséges maradt a régi barátjához. Analizálva Gabit, az ilyenekre szokták mondani, olyan, mint egy kétajtós szekrény. Magas, izmos. Aligha hiszem, hogy itt a faluban az ő korosztályában lenne konkurenciája. Ezt ő is tudja, mégis: számára egy lány él ezen a földön.

- Ugye mennyivel másabb lenne, ha füvel-fával megcsalna?

- Mint anya, egyáltalán nem örülnék neki, de tudnám, hogy a szerelmed férfi. Öt éve jártok együtt. Akárhányszor benyitok a szobádba, vagy tanultok vagy játszotok, mint a gyerekek. Még szerencse, hogy nem kisautót tologattok az asztal alatt a szőnyegen.

- Miért baj, ha sakkozunk, dominózunk, esetleg más társasjátékkal szórakozunk?

- A baj ott van, hogy itt megálltatok. Néha megsimogatjátok egymást, két kezemen meg tudnám számolni, hányszor láttam egy pusztit köztetek. Most, ahogy rád nézek, mintha nem is te lennél. Az élettől megkeseredett, szomorú arcot látok.

- Dönts el, melyikben gyönyörködsz szívesebben!

- A jövődet félted. Minden egészséges nő legfőbb vágya, hogy előbb vagy utóbb anya legyen. Ha nincsen igényetek a testi érintkezésre ebben a korban, az nem normális dolog. Esküszöm, elképzellek többször benneteket homokozó vödörrel meg lapátkával a kezetekben.

- Ennyire nem veszélyes a helyzet, de nem bánnánk, ha az udvaron lenne egy nagy homokozó, és persze a szomszédok nem láthatnák, amikor nyáron a száraz homokban jókat birkózunk. Gabi hazajön, tömondatokban elmeséli az élményeit, aztán megkérem, csináljon nekem egy gyereket, pontosabban nektek, de szívességből, szülői szeretetből én akarom megszülni.

- Köszönöm, hogy drága időből szántál valamennyit az anyádra.

- Kérdezhetek valamit? Biztos, hogy Gabiban van a hiba? Nem lehetséges, hogy a lányod, a büszkeségetek, szűzen kívánja leélni az életét?

- Minden lehetséges, csak az nem, hogy normálisak vagytok.

- A suliban minden csajtól azt hallom, titkolják szüleik előtt, hogy elvesztették az ártatlanságukat. Jelzem, a srácok sem sokkal különbek. Bezzeg az én szüleim! Felvilágosultak. Tudják, ebben a korban mozogni kell a vezérhangyának. Ha befejezted, akkor én következem. Nemcsak az öltözködésben, a szerelemben is konzervatív vagyok. A kettőnk dolga nem tartozik másra. Évekig volt részem a szerelmi életetekből esténként. Az igaz, nem előttem csináltátok, csak elég hangosan, én pedig mindent láttam a kulcslyukon keresztül. Nem voltam 12 éves, amikor gyakorlatban már tapasztalhattam, miért nyögdecselek olyan boldogan az édesanyám hetenként több estén. Te akartál velem beszélgetni. Ne izgulj! Amit mondom, köztünk marad. Megtanultam, melyik figurát kedveled jobban, és azt is, apunak némileg eltér a véleménye a tiédétől. Az ajtó kulcsra volt zárva, de legtöbbször még a villany is égett nálatok. Ezt a példát nem fogom követni.

- Boldog vagy, hogy megszégyenítettél?

- Ne feledkezzél meg róla: momentán a nő beszél a nővel! Órák óta téma (ha burkoltan is) az én nemi életem. Bátorkodtam tudomásodra hozni, felvilágosult vagyok, nem a gólya hozza a gyereket, és az anyám példájából tanultam meg, milyen jó szeretkezni. Ami a megszégyenítést illeti, ne neked legyen fontos, ha impotens a szerelmem. Ez az én dolgom, ahogy a ti dolgotok, hányszor és hogyan szeretkeztek.

Belelendült. Amikor észrevette, hogy anyukája csendesen sírdogál, odament hozzá, és átölelte.

- Gyűlölet van a szemedben az anyád iránt.

- Csak fordítottam egyet a kockán. Soha nem tudnálak gyűlölni. Amit látsz, az szenvedély. Gabi hozzám tartozik, én pedig hozzá. Anyukám, most, hogy elsírtad magadat, kijózanodtam. Tudod, miért marakodunk?

- Nem akarok marakodni, csak féltetek.

- Elhiszem, hogy féltesz, de most a féltékenység hozta ki belőled, amit mondtál. Mindkettőnknek hiányzik valaki, és tehetetlenségünkben egymásnak estünk. Ne sírjál! Ha abbahagyod, mesélek neked valamit.

- Mindenképpen el akartam mondani neked, de igaz, gyötör a féltékenység. Negyven évemmel benne vagyok a lemenő ágban, ráadásul ezek szerint nem titok, apád meglehetősen aktív még ma is. Mi a biztosíték, hogy két hónapig hűséges marad hozzám?

- Az marad, mert imád téged tizenkilenc év házasság után. Én tudom, ahogy Gabiról is tudom. Bízzál benne, megérdemli. Nem gondolnám, hogy téged érdekelnének más férfiak. Várjál, hozok egy zsepit, kifújod a nózidat, aztán mesélek!

Úgy csinált, mintha anyukája lenne a gyereke. Közben egymásra mosolyogtak.

- Tényleg láttad, amit apáddal csináltunk régebben?

- Most is csináljátok, csak azóta apu és Gabi átrendezte a szobákat. Szekrény került az ajtóra.

- Leselkedtél?

- Nem mindig. Volt, amikor megbántam. Kétszer vagy háromszor láttam aput úgy bemenni a fürdőszobából a szobákba, és annak nem örültem. Akarod, hogy meséljek?

- Igen, de fogadjuk meg, hogy nem bántjuk egymást!

- Anyukám, ha itt lennének velünk, vagy mondjuk a szomszéd szobában, mi nem bántottuk volna egymást. 1991. június 1. szombat. Te biztos nem emlékszel a dátumra öt év után. Gabival az volt az első olyan randevúnk.

- Várjál! Azt hiszem, megvan... a Csokinyuszi.

- Igen. Azon a délelőttön veszítettem el a szüzességemet az erdőben. Gabi mesélt arról, álmában engem szokott ölelgetni, és megkívánt. Feküdtünk a fűben, két tapasztalatlan gyerek, de kíváncsiak voltunk egymásra úgy. Háromra levettük a nadrágjainkat, aztán Gabi kérte, hogy picit hozzám érinthesse az övét, és kiesett térdelő helyzetben az egyensúlyából, véletlenül becsúszott. Felsikoltottam, mert nagyon fájt. Ráadásul abban a pillanatban elélezett bennem.

- Hatodikos gyerekek voltatok. Azt láttam rajtad, mondtam is a jó előbb, érzelmileg közel kerültetek egymáshoz.

- Nagyon féltünk, de megfogadtuk egymásnak, senkinek nem beszélünk róla. Kutattam itthon a könyveid között, és egyet elcsórtam. Kis túlzással pár hét alatt mindketten bemagoltuk. Biztos voltam benne, terhes maradtam, mert sikítottam, és nem nyögtem. Bocsáss meg a párhuzamért! Úgy gondoltam, te szeretkezés közben nyögdécselni szoktál, azért nem maradsz terhes. A könyvből okosabb lettem, de csak akkor nyugodtam meg, amikor megjött.

- Most jött el az ideje annak, amit mondani akarok neked. Majdnem két évvel előztél meg a szerelem terén, de ez nem a testi kapcsolatra vonatkozik. Első éves voltam a technikumban, és belezúgtam egy második srácba. Másfél évig tartott a plátói szerelem. Ő szerette volna, hogy lefeküdjek vele, én azonban nem akartam, nem is kívántam. Befejeztem a második osztályt, amikor azt mondta, hétvégére lemegy a Balcsira horgászni egyedül, van ott egy faházuk. Gondolkodás nélkül mondtam igent, vele megyek. A mamának sikerült beadagolnom, két napos kirándulásra megy az osztály. Félttem, de akkor már akartam. Szombat reggel mentünk vonattal. Még kora délelőtt megtörtént a dolog. Szerettük egymást, tapasztalatlan, de kíméletes volt velem. Este derült ki számomra, mivel minden hétvégén lenn vannak a szüleivel, sok baráttra tett szert. Nem akarom nyújtani a dolgot. Valamikor éjjel megjelent négy részeg barát, velük két hasonló állapotú barátnő. Addigra bennünk is dolgozott némi alkohol, de nem voltunk részegek. Hoztak egy csomó piát, mert tudták, a srác egyedül lesz lenn. Mint kiderült, én hab voltam a tortán nekik. A srác benne volt a buliban, engem pedig a kutya nem kérdezett. Három lány, öt fiú, akik sorba mentek végig rajtunk. Köztük egy akkora

méretű, amelyet azóta sem láttam fényképen sem. Elferdült a méhnyakam. Ezért nagyon nehezen maradtam egyszer is terhes. Olyan borzalmat, remélem, soha többé nem kell átélnem. Nem csak a fájdalom, de a vele járó mocskok. Undorító. Elájultam. Elképzelhető, hogy kétszer is végigmentek rajtam. Akkora hangzavarral volt a társaság, hogy kijött a rendőrség. A kórházban tértem magamhoz, de akkor már ott volt a mama. A srácot kirúgták az iskolából. Mindjárt jövök, muszáj egy kis konyakot innom.

- Megyek veled, mert ezt én sem tudom könnyen feldolgozni.

Szülei szobájában, a bársekreény előtt ölelte magához anyukáját, és elkezdte puszilgatni.

- Fájó emlék, de örülök, hogy megosztottam veled. Ezért nincs testvéred, és ezért születek császárral.

- Tudom, apu kárpótolt mindenért.

- Ez igaz, de mi van, ha beleszeret egy olasz nőbe?

- Anyukám, te még most is nagyon szép vagy és kíváncsú.

- Egészségedre! Igyuk meg gyorsan, mert utálok még a szagát is!

Mindketten percekig köhögtek, de hősiesen ürítették ki a poharukat.

- Maradj itt velem, és folytassad te a mesédet! Világosan emlékszem, hogy szorítottad magadhoz a nyuszidat. Este, vagy másnap apáddal analizáltunk. Olyan érzésünk volt, lehet, hogy megtörtént, aminek nem lett volna szabad. Teltek a hetek, és viselkedésekből egyértelmű lett, számárság volt az érzésünk.

- Magunk is nehezen hisszük el, milyen korán kezdtük.

- Mónikám, jó színésznő lennél. Évekig még a gyanú árnyéka sem vetődött fel bennünk. Képes voltál húsvétkor három napra Pestre utazni egyedül. Januárban meghalt a mama, a lakása ott áll üresen. Immár jogosítványod is van, de eszedbe nem jutott, ott a lehetőség a számotokra. Ezt nem értem.

- Nyugi, ezután érteni fogod. Nézzük csak! Egy hónapja volt húsvét. Akkor azt mondtuk, azért megyek fel Pestre, mert Gabi úgyis Tatán lesz edzőtáborban. Gondolkozzál, most meg szintén edzőtáborban van Szerbiában? Ilyen sűrűn?

- Nem ott van?

- De igen. Húsvétkor pedig csodálatos három napot töltöttünk a mama lakásában. Tudod, az igazság, nekünk valóban korán jött a szerelem, és mindenhol titkolnunk kellett. Lépéseinket megválasztani, meg minden. Életformánk lett a titkolózás.

- Kriszti néni biztos tudja, csak mi nem tudtuk.

- Aki tudott róla, őt nem Kriszti néninek, hanem Krisztinek hívom. Kitalálod az okát?

- Fogalmam nincs, de tudd be a konyak hatásának!

- Kriszti a beszerzőm.

- Óriási! A medika érdekből be lett avatva, hogy szerezzen neked fogamzásgátlót.

- Látod, milyen egyszerű? Ma már persze jelenléteketben is megpusziljuk egymást, de ez a maximum. Szeretem, amikor a hajamat simogatja. Imádom, ha becézget, ha dédelget. Amikor olyan helyen sétálunk, ahol senki nem láthat, mi is átöleljük egymást. De nem feltűnősködünk a faluban, és a gimiben sem. Anyukám, hidd el, nem vagyunk betegek!

- Örülök, hogy némi betekintést nyerhettem a magánéletembe. Nem akarom ismételni magamat. Félünk mindketten. Te kimondottan jó alakú, jó ízlésű lány vagy, Gabi pedig egy óriás a maga két méterével.
- Jó az százkilencven centinek is.
- Saccoltam. Tény, apád törpe mellette, pedig nem kicsi, legalábbis hozzám képest nem.
- Jól tartottak a szüleink. Kriszti néninek mindene a kistia, főleg, amióta Kriszti távol került tőlük. Az apu százhetvenkilenc centijét majdnem elértem, csak öt centi hiányzik.
- Érdekes, nekem sokkal magasabbnak tűnsz a százhatvanöt centimhez képest.
- A cipő teszi. Mivel nagyrészt itthon dolgozol, ritkán vagy magassarkúban, én pedig gyakran, hogy ne kelljen hozzám lehajolnia az égimeszelőnek.
- Ha felvesznek benneteket az egyetemre, mikor akartok összeházasodni?
- Nem tudjuk. Figyelembe véve az öt év együttjárást, máris késésben vagyunk, más szempontból pedig akár újabb öt évet is várhatunk vele. Nem élünk együtt, de szívünkben gyerekkorunk óta házasársak vagyunk.
- Esküszöm, nem faggatlak tovább, csak még valamire válaszoljál! Mikor van olyan lehetőségetek?
- Kriszti néni, tudod, immár harmadik éve, hogy kétlaki életet él, amióta talált magának egy társat. Ennek ellenére Gabi nem árulta még el neki, hogy egész délutánokat szoktunk náluk kettesben tölteni. Lehet, mert anyukája olyankor éjszakára sem jön haza, és ezt Gabinak előre bejelenti.
- Hála istennek, az ő anyukája sem okosabb, mint én. Próbálok idézni: „Anyukám, kölcsönadná a kocsidat? Elugrok Gabiért hozzájuk, aztán bemegyünk Egerszegre, a könyvtárba.” Nem barátkozunk senkivel, így aztán nincs, aki elpletykálja, hogy az autóm időközönként a falu másik végében parkol.
- Ünnepeyesen megígérem, ezután tudni fogsz róla, viszont nem szeretném, ha apuval napi téma lenne. Azért ő mégiscsak más.
- Ne izgulj, csak azt mesélem el, hogy szoktad látni felajzott szerszámmal!
- Régen volt, igaz se volt talán.

*

Fárasztó délután és este volt mögöttem. Anyukámmal való beszélgetés maradandó nyomokat hagyott bennem. Ráadásul tanulnom is kellett valamennyit. Éjszaka pár órát aludtam, de úgy, hogy félóránként arra ébredtem, anyu sikoltozik, mert egy vadállat éppen letéperte a szőnyegre, és eközben vigyorog felette a részeg pofájával. Csak tudnám, kik voltak azok a gazemberek, megölném őket. Gabinak igaza van, ha valaki engem bántana, az élete árán is megvédene. Én is ezt érzem. Az édesanyámat megalázták azok a mocskok. Megijedtem. Láttam az órán, késésben vagyok. Anyu szokott ébreszteni. Átrohantam a szobájába, féltem, valami baja történt, de szerencsére nem, csak ő is elaludt. Kölcsönkértem az autóját, így pontban háromnegyed nyolcra értem a suliba. Nekünk diákoknak ugyanis addigra kell beérnünk. A tanárok? Azok késhetnek még akár óráról is.

- Srácok, látom, ide kanyarodott a folyosó végén a Kukac, mindjárt itt lesz az osztályban.

Varjú, az ügyeletes őrszem, a helyére surrant.

- Madárfüttyös jó reggelt a harmadéves seregletnek!

- Jó reggelt kívánunk, tanár úr!
- Köszönöm, maguknak is. Ha nem csal a memóriám, a tegnap kezdődött ötösön Gyöngyösi kisasszony volt a hetes, remélem, nem mondott le eme megtisztelő rangról.
- Semmi változás. Örömmel végzem munkámat a közösség érdekében. Tanár úrnak jelentem: az osztály létszáma 35 fő, hiányzik egy tanuló.
- Mónika, tedd hozzá, elsősorban neked hiányzik!
- Már megint belekötögyog a felnőttek dolgába egy Kukac. Ki volt az elkövető?
- Tanár úr, én voltam, aki bátorkodott felemelni a szavát az igazság szolgálatában. Fazék ugyanis Mónika testőre. Az osztály közösségnek is hiányzik, de koránt sem annyira.
- Si tacuisses, philosophus mansisses. Tudod fiam, ki mondta ezt?
- Tisztelettel! Most a tanár úr.
- Boethius Anicius Manlius Severinus: Író, filozófus, államfő.
- Soha nem hallottam a nevét. Gondolom, régen élhetett.
- Az biztos, hogy nem a kortársunk. 480 körül Rómában látta meg a napvilágot. Somogyi fiam, ha belül sötét van, és ablakot nyitunk a külvilágra, igyekezzünk ne a sötétet kiengedni, hanem a fényt magunkba szívni. A szabadjára engedett sötét gondolatok ugyanis szennyeznek a környezetünket, tehát ártalmas. Míg ha lassú folyamattal, de igyekszünk megvilágosodni, azáltal mi válunk napról napra értékesebbé. Auribus frequentius, quam lingua utere. Magyarár: gyakrabban használd a füled, mint a nyelved! Az illetlenség minden társaságban visszaszűrő, különösen pedig hölgyek jelenlétében. Egyébként pedig Fazekas Gábort példaképedként tisztelhetnéd többedmagaddal! Nemcsak az osztály élvonalának oszlopos tagja, de jelenleg éppen külföldön öregbíti országunk hírnevét. Ha megengeded, a történelem órának ezen a pontján túl lépek. A körülmények úgy hozták, reggeli teendőim végeztével némileg kifutottam az időből. Patinás iskolánkhoz érkezve meglepődve tapasztaltam, a parkoló dugig telve, az én helyemet pedig egy tűzpiros Volkswagen foglalta el. Megkérdezem az osztálytól, nem tudja valaki, ki lehet a gépkocsi tulajdonosa? Késtem valamennyit, és így kénytelen voltam az utcán hagyni az autót.
- Szégyenkezve vallom be, én is önmagamhoz képest későn érkeztem. Mivel ritkán jövök kocsival, nem tudtam, hogy személyeknek kijelölt parkolóhelyek vannak. Szünetben kiállok az utcára.
- Kisasszony, azért ez nem akkora bűn, hogy cserében az utcasarkon vezekeljen. Eszembe jutott valami. Nem tenné meg, hogy elszalad nekem reggelit venni? Ha már úgyis kocsival van, legalább nem kell gyalognia.
- Mónika, gyanús a szitu. Tanú rá az osztály, mindketten késésben voltatok. Na, ezt magyarázd majd meg a testörödnek!
- Látom, nagyon vidám a publikum. Röhögés beszüntetve! Kukackám, ez rád is vonatkozik.
- Tanár úr, én nyihogtam, nem röhögtem. Elképzeltem Mónikát, ahogy árulja a sarkon az ibolyát.
- Mondd fiam, minden Somogyi ilyen hülye? Lehetett vagy öt éve, amikor egy hasonló fizimiskájú Somogyit érettségiztettem.
- Tudom, a bratjó.

- Gyöngyösi kisasszony, sikerült rábeszélnem a feladatra, vagy még gondolkodik rajta? Mellékesen szólva, akkor is igazat adok magának. Eldöntöttem, távollétében fásítani fogok. Karóba húzom a nyerítőket és nyihogókat.
- Máris indulok, de nem autóval, mert kevés benne az anyag. Ahhoz messze lakom, hogy merjek kockáztatni.
- Szóljál Mónika, szívesen tolunk hazáig!
- Mi van itt, Kukac-invázió? Te is fiam, Molnár? Certa amittimus, dum incerta petimus. Magyarul: míg a bizonytalan után futkosunk, elveszítjük a biztosat.
- Tanár úr, én csak Somogyi szócsöve voltam.
- Hazudik, hazudik, hazudik!
- Úgy látom, annyira siettem dolgozni, hogy eltévedtem. Véletlenül a bolondok házánál kötöttem ki. Mintha valaki vezényelne, úgy harsant fel a kappankórus.
- Tanár úr, szabadjon megjegyezni, ez nem kappankórus, hanem az egerek cincogása. A macskát, lehet, éppen ebben az órában rúgják tökön délvidéken. Elnézést, kukit akartam mondani, csak kicsúszott a számon!
- Höhöhö! Molnár szájából a Fazekas kukija kicsúszott.
- Tanár úr, tessék mondani, mit kell hoznom, és megyek! Semmi kedvem hallgatni ezeket a dedósokat.
- Bepöccentél, Szőke ciklon? Alighanem te is máshol cincogtál az éjjel, azért kellett autóval jönnöd. Áruel, melyik macska dorombolt a fülecskébe?
- Srácok, most már én mondom Mónika helyett: tegyétek takaréokra magatokat!
- Nini, az Edit! Te is itt vagy? Észre se vettelek eddig.
- Somogyi! Mindjárt kimondom azt a négybetűt. Remélem, nem vagy kíváncsi rá.
- A tiédre nemigen.
- Kuss, te barom, csak ezt akartam mondani.
- Varga kisasszony, kérem ne ragadtassa el magát! Iskolában vagyunk, válogassa meg a szavait!
- Ez már a válogatottak közül való, tanár úr. Somának, a kis csúszó-mászónak kinyílt a csipája. Jóval kezdett ki. Fazekas Gabi a jövő héten visszajön, majd kiegyeli a fogsorát. Megrakja, mint öreg paraszt a szénakazlat.
- Szőke ciklon, hallod ezt? Cserkész köszöntéssel: „Légy résen,” mert Varga Edit ráizgult a srácodra!
- Tanár úr, kérek engedélyt, hogy kikaparhassam Somának a szemét!
- Anyád jól van, kis Varga?
- Csendet kérek! Kezdődik az óra érdemi része. Gyöngyösi kisasszony, jöjjön ki, odaadom a pénzt, és lefirkantottam, amit vásároltatni szeretnék. Somogyi Péter kihozza az ellenőrzőjét, egyúttal előadást fog tartani nekem a magyar történelem bizonyos évszámokkal behatárolt szakaszából. Molnár Dávid addig felkészül az éves anyagból. Somogyi fiam, azért kezdek veled, hogy megkíméljelek Varga kisasszony beváltandó fenyegetésétől. Látva az elszántságát, nem adnék egy fabatkát a szemed világáért. Még valami: Gyöngyösi kisasszony, ne álljon

ki a parkolóból! Nincsenek meghatározott helyek, csak a szokásjog létezik, de a jövőben ketten osztozunk az adott placon.

Mónika átvette a pénzt és a noteszlapot, majd úgy távozott az osztályból, mintha üres teremből ment volna ki. Nem járatta körbe a tekintetét. Amikor kilépett a kapun, megnézte óráját. Ha kényelmesen teszi meg az üzletig és vissza az utat, kicsengetésre abszolválja a feladatot, ami azt jelenti, a mai felelés részéről elmarad. Gabival itt szoktak kávézni, ha reggel otthon nem tankolnak fel. Ez a városnak egyetlen olyan üzlete, ahol kávé is főznek, miközben élelmiszerbolt van kiírva. Mikor visszaért a gimnázium épületéhez, akkor jött rá, mégis jobb lett volna autóval megtenni az utat, mert a parkolással is telt volna az idő. Így azonban még nem volt óra vége, ezért megállt a sarkon, aztán eszébe jutott a két degenerált srácnak a szövege az ibolyaárusításról, és inkább felsietett az osztályba. Éppen Molnár hallgatott. Állt, mint Bálám számára. Miközben a tanári asztalra tette a vásárolt dolgokat egy zacskóban, meg a visszajárót, megengedett magának egy kárörvendő mosolyt a csendben felelő felé, majd leült a helyére. Abban biztos volt, Kukac őt ezen az órán már nem fogja nyaggatni.

- Dávid bajtárs, összegezhetjük, ez a nap nem a tiéd volt?

- Tanár úr, én készültem, csak most leblokkoltam.

- Fiam, mi valamennyien készültünk a szüleink által, csak hát ezt kevés elkönnyvelni saját érdemünként. Természetesen, elhiszem, hogy történelemből penge vagy, csak titkolózol. Nem megvetendő tulajdonság, ha valaki nem pletykás. Gyöngyösi kisasszony, köszönöm a fáradozását. Bocssáson meg, azért csak most mondom, mert nem akartam Molnár Dávid szavába vágni. Mivel ön nem volt jelen az óra nagyobbik felében, megkívánom említeni, Somogyi Péternek is volt egy briliáns előadása. Ezen felül három rakoncátlannak osztottam ki jutalomkarókat, akik nem bírtak magukkal, és minduntalan zavarták a felelőket.

Kicsengetés után Mónika úgy tett, mintha készülne a következő órára. Belebújt egy kinyitott könyvbe. Nem sokat segített a kávé sem a kialvatlanságán, de még nagyobb baj volt, hogy anyukája embertelen kalandját képtelen volt kivenni a fejéből. Ehhez nagy mértékben hozzájárult a történelem órai szemétkedés. Biztos ilyen senkiházik voltak azok is. Nincs Gabi, de elkönnyvelte magában, ha valamelyik odajön hozzá, és szemtelen megjegyzést tesz, lekever neki egy fülest. A tanítási nap jelenlétében, de nélküle telt el, kivéve a hetes feladatát. Hazafelé az úton erősen kellett koncentrálnia, nehogy árokba csússzon valamelyik éles kanyarban. Szobájában ledobálta a cuccait, és ment át anyukájához. Szabályosan letámadta az íróasztalánál.

- Mi bajod van? Nagyon sápadt vagy, kislányom.

- Már semmi, itt vagy mellettem.

- Mi történt?

- Felzaklatott a tegnap, rosszul és keveset aludtam, akárcsak te. A suliban pár barom tette a megjegyzéseit rám. Nem tudom feldolgozni, amit meséltél. Utálom a fiúkat meg a férfiakat is.

- Nem jobban, mint én. Ugyanakkor könnyen beszélünk mindketten, hiszen van megfelelő társunk.

- Tették a kis hülyék az idióta megjegyzéseiket rám. Ráadásul hazafelé a Rókadülönél egy barom alig fért el mellettem, de megelőzött, miközben mutogatott az állatja.

- Tanuld meg, Mónikám, a férfiak szerint mi nők többek között autót sem tudunk vezetni. Figyeld meg, a házasságban élő nők jelentős részének van jogosítványa, de csak akkor vezethet, ha a férje iszik.

- Apu nem olyan, és Gabi sem lesz. Nem tudok napirendre térni. Bánom, hogy flegma voltam veled, pedig te csak aggódtál értem.
- Megbeszéltük, azt is, hogy nincs harag köztünk. Én voltam a buta, hiszen tudhattam volna, az nem elég, ha kettesben vagyunk, az is szükséges, hogy a társainkat biztonságban tudjuk. Gyere ki a konyhába, csináltam meglepit! Jól bezabálunk, és füttyölünk a világra!
- Más udvarlód nem volt?
- Évekig jártam pszichológushoz. Féltém mindentől és mindenkitől. Aztán az egyetemi gólyabálon, ahová nem is akartam elmenni, összejöttem apáddal. Mondjuk úgy, megismerkedtem veled, mert testi kapcsolat csak egy év múlva lett köztünk. Ő mindenért kárpótolt.
- Ma is nagyon kedvesen beszél rólad. Néha hármásban kidumálunk. Szoktam provokálni.
- Szapulod az öreglányt, mi?
- Annyira nem, de amikor azt mondja, fincsi ebédet készítettél vasárnap, cáfolom. Ő a védelmedre kel, én meg elnevetem magamat.
- Komolyan mondod, hogy nem csal meg?
- Mindent megkap tőled. Ráadásul dekoratív vagy, mi oka lenne rá?
- A férfiak szeretik a változatosságot.
- Ha az aput tucatembernek tekintenéd, nem élnél vele immár 19 éve. Ameddig nincs bizonyítékod, ne mételyezzed a kapcsolatokat!
- Te nem vagy féltékeny, kislányom?
- Hiányzik, féltém őt, de féltékeny nem vagyok. Aki féltékeny, annak kisebbségi komplexusa van. Hidd el magadról, hogy különb vagy minden nőnél! Most mit nevezsz?
- 24 óra alatt fordult a kocka. Próbáltam elmagyarázni neked, a testi érintkezés része az egészséges életnek. Ma meg leckét kapok tőled.
- Ne is törődj velem! Milyen meglepiről tettél említést?

*

Együtt léptek az osztályterembe, majd leült a helyére. Miközben kipakolta táskájából az órához szükséges dolgokat, arra gondolt, milyen csúnya vénasszony lesz belőle. Hiszen ez az osztály nem ugyanaz, ahová a múlt héten járt be. A nap is másképpen süt, és egyáltalán, megszűnt egy csapásra a társai iránt érzett nyomasztó érzés. Még Somogyinak is megbocsátott magában. Igaz, tisztában volt vele, a testőre közvetlenül mögötte ül, aki megvédené, ha bármi atrocitás érné őt. De nem éri immár öt éve, mert Gabi csak ránéz a próbálkozóra, és az illető megjuhászodik. Lényegtelen az is, hogy ma nem úszhatja meg töriből a felelést. Nem örül neki, de nincs is félelem benne. Azon kapta magát, hogy Kukac a teremben van, és a soros hetes három hiányzót jelent, de aki számára fontos, az jelen van.

- Nini! Kit látnak szemeim? Egy régi csoporttárs érkezett meg az osztály közösségébe, szaporítva a kukacok csekély táborát, gondolom, a lányok örömeire. Hogy érezted magadat, Fazekas mester, a messzi távolban?
- Köszönöm, tanár úr, az érdeklődését, kevésbé jól, mint itthon. Nehezen viseltük, hogy azon a vidéken utálják a magyarokat.

- Gondolom, felcsaptál angol tolmácsnak, elvégre azt csicssergik errefelé a verebek, július elején fogsz nyelvvizsgázni.
 - Tanár úr kérem, szabadjon megjegyezmem még mielőtt Fazék kikelne magából, a nyelv-vizsgára kart karba öltve készülnek osztályunk büszkeségével együtt.
 - Somogyi pajtás, nem osztottam neked lapot. Cito pede labitur aetes. Bezzeg mikor kérdés-feleletet akartam játszani veled a múlt héten, megkukultál. Ezen felül, egy baráti jó tanács: ne ugrálj! Ha nagyon viszket, vakard meg az asztal takarásában!
 - Tanár úr, az angol tényleg jól jött, csak az a baj, az én nevemmel nem lehet megjátszani magamat a Vajdaságban. Soma, a nagyszünetben illemtan órát tartok az ilyen beszólogatósoknak. Részvételekre feltétlenül számítok!
 - Fazekas mester, ne kapd fel az agyvizet. A jövő tanévben alighanem útjaitok kettéválnak! Korbely kisasszonyt szeretném felkérni, tartson nekünk rövid előadást a márciusi ifjakról!
 - Tanár úr kérem, Maca kivette éves rendes májusi szabadságát. Őseivel a magyar tenger mellett sütkérezik.
 - Jé, tényleg?! Csak most látom, hogy nem látom őt. Quandoque bonus dormitat Homerus. Köszönöm kedves... a tájékoztatást.
 - Én bátorkodtam megszólalni.
 - Hálám örökké üldözni fog, Kovács fiam. Bocsáss meg, hogy nem ismertem meg a hangodat. Azt tudtam, a figyelmeztetés valahonnan a kukacok táborából érkezett. Ámbátor, ha nem lennének zenész füleim, téged akár a hölgyek közé is sorolhatnálak hangilag. Tudjátok mit? Két áldozat nevét felírom két cédulára, elrejttem külön-külön a kezemben, és remélem, a felteendő kérdésekre Somogyi pajtás megadja a választ. Gyermekem, a jobb, avagy a bal kezem szerint feleltessek? Mielőtt választanál, segítségképpen: ez a bal kezem, emez pedig a jobb. Ha megjegyezted, kérem a választ!
 - A jobb a szimpatikusabb.
 - Meghiszem azt. Csiribú-csiribá! Gyöngyösi kisasszonyra esett a választásod.
 - Szabad megkérdezni ki lett volna a másik?
 - A Molnár gyerek is részt kíván venni a csapatmunkában. Kérdezd fiam!
 - Ki lett volna a másik, tanár úr?
 - Nézzük csak! Gyöngyösi Mónika. Ez, hogy fordulhatott elő, fogalmam nincs. Megkérem, szíveskedjen Korbely kisasszonynak adresszált igen bonyolult és szerteágazó feladat megoldásában a kollektíva segítségére lenni! Fazekas mester! Nagyra értékelem a lovagiasságodat. Megjegyezni kívánom, Gyöngyösi kisasszony még nem adta tanújelét, hogy segítségre szorulna. Ezeddig a székről való felállás történt meg. Szabad megkérdezmem, mit súgtál a fülébe?
 - Azt mondtam: „ne haragudj” és egy hajszálat vettem le a pulcsijáról.
 - Höhöhöhö!
 - Kívánom, legalább ekkora sikered legyen a futballpályán is, mint itt a: „höhöhö” kórusnál.
- Gabi hátradőlt a székén, és gyönyörködött a lányban, aki előtte állt, neki háttal, és két kezével idegesen markolászta felelés közben a szoknyáját. Természetesen folyamatosan beszélt. Neki nem kell sügni, vagy legalábbis nem a tananyagot.

*

Éjjel lázálmai voltak. Megbolondult a szervezete. Egészségileg kutya baja lenne, mégis reggel a lázmérő komoly hőemelkedést mutatott. Ha rosszul aludt az előző éjszakán, mi lesz a következőn és az utána következőn? Nem közömbös, szombaton hogy fog sikerülni a nyelvvizsga, de azért nem kéne belehalni akkor sem, ha elsőre nem sikerül. A mai csütörtök teljes egészében a tanulásra van szánva. Pénteken délelőtt is tanulni fognak, de a délután már a készülődés jegyében zajlik. A szombatra pedig nem szabad gondolni, amikor egésznapos nyúzás vár rájuk Pesten. Nem szabad gondolni, de ő képtelen rá.

- Mónikám, te még ágyban vagy? Kinn ragyogó napsütés van, az én lányom meg lustálkodik?
- Igényem lenne rá, de szólít a kötelesség. Rosszul aludtam az éjjel. Megmértem a lázamat, és kiderült, hőemelkedésem van.
- Ne idegesítsél! Beteg vagy? Mi lesz a nyelvvizsgával?
- Egész éjjel angoloztam álomban. Olyan szóbeli kérdéseket kaptam, amit magyarul sem értettem.
- Nyugi, sikerülni fog. Gabi is ilyen bolond?
- Nem anyukám, ő tényleg bolond. Nekem drukkol, hogy sikerüljön. Azt mondja, ő megvan nyelvvizsga nélkül is. Arra persze nem gondol, ha nincs nyelvvizsga, érettségiznie kell angoltól.
- Rendes fiú. Örülj neki, hogy fontosabb vagy a számára, mint saját maga!
- Mindenben ilyen. A suliban feleléskor értem izgul, nem saját magáért. Ha valahol eszünk vagy iszunk valamit, akkor is a lényeg, én lakjak jól vagy múltjon el a szomszágom. Évzáró előtti délelőttön fagyit akartam enni, de előbb járt a szám, mint az eszem. Pénz nem volt nálam, nála pedig csak annyi, hogy nekem vegyen. Majdnem összevesztünk, mert nem akartam elfogadni. Kérhetek tőled valamit?
- Adjak fagyira pénzt?
- Köszönöm, van, de most nem érdekel. Szombaton az első busszal kéne elmennünk, és este ki tudja, melyikkel tudunk hazajönni, nem adnád ide a kocsidat?
- Ami azt illeti, holnap és vasárnap szükségem van rá, de szombaton esetleg tudom nélkülözni.
- Jaj, de jó, akkor legalább az utazás miatt nem kell idegeskednünk. Na hiszen, mindjárt itt van, én meg még nem keltem fel.
- Valamint nem reggeliztél.
- Felejtős a dolog. Egy falatot nem tudnék lenyelni. Majd vasárnap. Feltéve, ha sikerül a vizsga.
- Nem magyarázol, mert megtömlek!
- Te? Az érdekes lesz.
- Jól van, akkor még nem az utolsókat rúgod, ha ilyesmin jár az eszed.
- Tévedsz, anyukám. Évzáró óta csak angolozunk.
- Hát ez meg ki, aki csenget?
- Egyet találhatsz!
- Remélem, nem ágyban akarod fogadni?
- Nem aludni jön, hanem tanulni.

- Kimegyek, beengedem.

Amikor beértek a szobába, Mónikának hült helye volt. Az persze más kérdés, hogy nézett ki a szoba.

- Szöszi most kelt fel?

- Igen, és képzeld el, lázas a te szöszid.

- Mónika néni, tessék adni tanácsot, mit tegyek! Nem lehet vele szót érteni, olyan ideges.

- Még két nap, és tiétek a világ.

Résnyire nyílt a fürdőszobaajtó.

- Anyu, légy szíves, hozd ki nekem azt az otthonkaszerű ruhámat a szekrény oldaláról!

- Rohanok.

Gabi hosszú ideig egyedül maradt a szobában. Szokásához híven körülnézett. Természetesen a szekrényajtókat nem nyitotta ki. Volt bőven kíváncsiskodnivalója anélkül is a leányszobában. Mikor végre megérkezett anyja és lánya, éppen az összegyűrt papírgalacsinokat olvasgatta. Szöszivel megpuszították egymást, majd a lány leült a vetetlen ágyra, Gabi meg egy fotelban foglalt helyet, Mónika nénivel szemben.

- Beszéljük meg a hétvégét, aztán megyek, mert sok a dolgom!

- Anyukám, mi ma is és holnap is kidöglésig tanulunk, szombaton hajnalban indulunk Pestre az autóddal. Ha eredményes lesz a vizsgánk, megünnepeljük egy vacsorával, aztán tűzünk haza. Amennyiben nekem nem sikerül, majd valahol kihúznak a Dunából.

- Gabi, neked vasárnap meccsed van?

- Lenne, de nem vállaltam. Mónika néni, lehet, csalódást fogok okozni, de ilyen feltételekkel nem megyünk vizsgázni. Szöszi megőrült.

- Egy véleményen vagyunk. Márpedig, ha ez komoly, nem bízom a volánt egy hülyére. Autó marad a garázsban, viszont Gabi, megkérlek, egyetlen percre se engedd el mellőled a kis hisztist!

- Örülök, hogy nem kapjuk meg az autót. Én nem tudok vezetni, Szöszi pedig mostanában olyan, amilyen. Hazahozom épségben, ezt garantálom.

- Gabi, nem tudom, Mónika tájékoztatott-e téged, amikor Szerbiában voltál, mi komoly megbeszélést folytattunk itthon. Sok minden kiderült a számomra.

- Nem tudom, miről van szó.

- Majd elmondja a szerelmed, ha akarja. Úgy gondolom, holnap délután felcuccoltok, és busszal felmentek a mama lakásába. Pár napig ottmaradhattok, de szeretném, ha...

- Gabi, ne vigyorgj, mert anyu még nem fejezte be!

- Igen, kislányom, az anyád mindig rosszindulatú veletek.

- Nem úgy gondoltam, csak bosszantott Gabi lelkesedése. Anyuci...

- Az régen voltam, mostanság: „anyúúú!”

- Csak azt akartam mondani: „bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek!”

- Örülök, hogy jobban vagy. Gabi, igaz, elmosolyodott, de úgy érzem, neked sincs ellenedre az újabb ötletem. Tehát: osszátok be a pesti tartózkodásotokat, ahogy akarjátok, de szeretném, ha beinvestálnátok egy takarítást meg ablakpucolást! Gabi, ne csodálkozzál! Tudom, húsvétkor három napig együtt voltatok.

- Szöszi, megszegtéd a fogadalmunkat?

- De meg ám. Látom a képesfeleden, te nem örülsz neki. Tudod, öt év alatt sok minden elévül, a mi fogadalmunk is.

- Mónika néni, tényleg hivatalosan ott lehetünk kettesben?

- Azt nem várom, hogy holnap házasodjatok össze, mert ugyebár az lenne a hivatalos. Van, valakinek hozzászólnivalója, vagy lezárhatjuk a témát?

- Te vagy a legdrágább anyuka, Kriszti nénivel együtt!

- Még annyit, úgy pakoljatok ruhákat, hogy hétvégére rossz időt mond a tévé!

Kiment a szobából, a fiatalok meg szótlánul néztek egymásra. Gabi felállt a fotelból, és odament az ablakhoz.

- Nekem úgy tűnik, bár mosolyogtál, még sincs kedved velem víkendezni.

- Butaságot beszélsz. Van kedvem, csak anyukád tájékozottsága váratlanul ért.

- Egyszerű. Egész délutánt végigdumcsiztunk ketten, és akkor vetette fel, nem érti a dolgot. Két szemrevaló fiatal, szeretjük egymást, és nincs köztünk testi kapcsolat. Valószínűsíti, neked lehet valami szervi bajod. Addig feszegette a témát, míg elmeséltem nagy vonalakban az intim dolgainkat. Még nem voltunk 13 évesek, amikor majdnem terhes lettem.

- Bennünk van a hiba. Végiggondolva, anyukádnak igaza volt. Ő nem tudhatta, mennyire beindította a fantáziámat a 12 éves lánya.

- Arról nem beszéltem neki, miket műveltél a nővéred fehérneműjével.

- Köszí, rendes vagy. Nézegettem az asztalon ezt a két képet, amik ide vannak dobva. Ki van a másikon?

- Ja! Amelyik nem az orángután, az te vagy.

Gabi egy pillanat alatt a lány előtt termett, aki még mindig az ágya szélén ült.

- Azt mondd, hasonlítok egy majomhoz? Most véged lesz, Gyöngyösi Mónika.

Bal kezével átkarolta Szöszi vállát, jobb kezével pedig benyúlt a kissé szétnyitott combjai közé, és azzal a mozdulattal hanyatt fektette keresztbe az ágyon. Viccnek szánta, de amit tenyerében érzett, az nagyon is valóság volt.

- Tessék azonnal rendesen felöltözni! Az kell, hogy becsengessen valaki, te kirohansz a nyári ruhádban, alatta meg semmi.

- Féltékeny vagy, Fazekas?

- Ez nem féltékenység. Ha megtörténne, belezavarodnék. Gyorsan vegyél fel bugyit!

- Csak akkor engedelmeskedek, ha megcsókolsz. Amikor jöttél, kirohantam a fürdőszobába, ott pedig nem voltak ruháim. Úristen, Gabi! Ezt le kéne fotózni, amilyen most az arcod! Nyugodj bele, édes, csak kettőtök előtt vagyok ilyen lezser.

- Tudod, hogy kalapál a szívem, te kis örült?

- Egy hétig Pesten a tiéd mindenem.

- Anyukád pár napot mondott.
- Minél tovább maradunk, annál jobban fog örülni a viszontlátásnak.
- Légy szíves, öltözz fel, mert engem is zavar a tudat! Nem örülne az anyukád, ha ránk nyitná az ajtót egy fergeteges hancúr közepette.

Visszaült a fotelba, Mónika pedig kinyitotta az egyik fiókot a szekrényben, és módszeresen válogatott. Percekig tartott a művelet. Ő, hogy terelje gondolatait, kezébe vette a majmos képet. Ki lehetett az a pihent agyú, aki férfiruhába felöltöztetett egy majmot? Olyan tökéletesre sikerült, felületes rátekintéssel, pár falubéli bácsival össze lehetne keverni.

- Megkérem az anyut, főzzön kávé, aztán gyakoroljuk a párbeszédet angolul.
- Nem kéred meg. Mondta, hogy dolga van. Gyere, majd én főzök neked, csak mutassad meg, mit hol talállok!

A helyzet úgy hozta, ketten készítették el a kávé, de az illatára megjelent Mónika néni is.

- Anyu, te kérsz hozzá tejet, mert mi azzal isszuk?
- Nem is reggeliztél.
- Nincs kedvem hozzá.
- Mónika néni, tessék rám bízni, addig nem megyünk be a szobába, míg nem etetem meg.
- Megyek vissza dolgozni a szobámba, te pedig keressél a hűtőben etetnivalót!

Gabi nekiállt katonákat készíteni, Szöszi pedig élvezte a dolgot. Egyszer úgy vette a szájába a fiú ujjai közül, hogy finoman beleharapott az ujjába.

- Kiskutya! Vau-vau.
- Ne dumálj! Csináld gyorsabban a katonákat, mert flamós vagyok még!
- Ezután a szebbeket kapod te, a többi én nyalom be.

*

Beléptek a lakásba, ledobálták még ott az előszobában a cuccaikat, majd átölelték egymást és egészen addig csókolóztak, mígnem Szöszi picit félrefordította a fejét.

- Mi ez a bűdös?
- Jé, tényleg, mi ez a bűdös?
- Kintről nem jöhet, mert az utcán nem éreztem semmit.
- Szöszikém, valami bűdös állat van a lakásban. Pakold ki a cuccokat, én pedig alaposan körülnézek!
- Képes lennél magamra hagyni? Fene tudja, milyen állat. Mi van, ha közben rám támad?
- Gyere csillagom, majd jól megrugdossuk!
- Te nem félsz?
- Melletted mitől kéne félnem?

Elnevette magát, és megfogta a lány kezét, úgy járták végig a lakás minden zegzugát, eredménytelenül.

- Milyen állat lehet?

- Gyáva, mint a Soma, aki pár hete nem mert szembenézni velem. Ez a dög is, tuti, bebújt valahova előlünk. Hagyjuk a fenébe! Kinyitjuk éjszakára az ablakokat, majd előjön, ha akar.

- Na, azt aztán nem! Amíg nem találjuk meg, szó nem lehet lefekvésről, akkor inkább hazamegyünk.

- Mi lesz a nyelvvizsgával, Gyöngyösi kisasszony?

- Miért idegesítesz, mondd?

- Nincs mitől félned, szépségem.

- Itt a konyhában lehet érezni a legjobban.

- Várjál, támadt egy ötletem!

Odament a hűtőszekrényhez, és kinyitotta az ajtaját.

- Mi lehet ott? Onnan jön a szag.

- Nem fogod elhinni. A halacska, amit ezekkel a szép kezeiddel te tettél be a hűtőbe két és fél hónappal ezelőtt. Apukád megszenvedett érte, mire kipecázta, te pedig nem sütötted meg, és amikor hazamentünk, áramtalanítottuk a lakást. Nem baj, legalább van halunk is, nem igaz? Ebből lesz holnap este az ünnepi kaja.

- Nem díjazom a humorodat.

- Höhöhö, de nagy lett a szája hirtelen a kisasszonynak. Az előbb, biztos vagyok benne, átnedvesedett a bugyid a félelemtől.

- Gonosz vagy. Megijedtem, te pedig kigúnyolsz. Ne ölelgessél, mert a vallatásnál kiderül, hogy igazad lesz, aztán a félelmemre fogod!

- Azért ez elgondolkodtató. A halacska oszlóban van, akkor mi ez a bűdös? Valami hagymás kaját kell belőle rittyenteni. Végre egyszer istenesen belakhatok a főztődből.

- Még viccnek is rossz. Belakhatsz belőlem. Úgyis két hete fáj rám a fogad, azt mondtad.

- Emlékszel a tegnap reggelre? Meleg volt a pite, amikor jó helyre nyúltam, és egy szörnyuszi került a kezembe.

- Megnyugtatlak, ma nem fogsz vele találkozni. Erőt vettem magamon, és este leborotváltam.

- Úgy éreztem magamat, mint akit fejbe kólintottak. Leviszem a halas zacsit a kukába, te pedig vetkőzzél neki, és alaposan mossad ki a hűtőt! Ámbátor akkor is legalább egy napig szellőznie kell. Csak tudnám, hova tegyük a husikat, amiket hoztunk?

- A spájzban van egy mélyhűtő, remélem, működik, ha bedugjuk a konnektorba.

- Fantasztikus vagy. Ebben a lakásban laktatok ti is a szüleiddel.

- Hat évvel ezelőtt. Na, és akkor mi van? Tudtam, melyik szoba kié, és tudtam, ha kijövök a konyhába, valahol találom valami kaját. Ne felejtse el, a mama dolgozott, de anyu itthon volt egész nap, hiszen itt könyvelt a nappaliban.

- Isten veled, gyönyörűségem! Míg távol vagyok, nehogy beengedjél valami rossz bácsit a lakásba. Kiabáljál ki a csukott ajtón keresztül, hogy nincs itthon az anyukád!

Lerobogott a cuccal, ügyelve arra, ne találkozzon emberekkel útközben. Kompromittáló lett volna körülötte az illatfelhő. Visszaérve szembetalálkozott a konyhaajtóban a szerelmével, aki hiányos öltözkében egy vödör vízzel egyensúlyozott éppen. Úgy döntött, ez a látvány számára túlzottan nagy megpróbáltatás, ezért magára vállalta a kipakolást. Kajafélék a mélyhűtőbe meg a polcokra, ruhaneműk pedig Szöszi volt szobájába. Húsvétkor is ott aludtak.

- Végeztem a teendőimmal. Várom a következő feladatot.
 - Rendben, de miért a lakás másik feléből kiabálsz?
 - Kímélem magamat a látványtól.
 - Elkészültem.
 - Akarsz valamit enni, Szöske?
 - Pfüúújj, ne beszélj evésről! Felkavarodott a gyomrom.
 - Javaslom, támadjunk a fürdőszobába, aztán feküdjünk le, mert én viszont kajás vagyok.
 - Anyuék szobájában ágyazzunk meg! A franciaágyon mégis kényelmesebb ketten aludnunk, mint az én egyszemélyes heverőmön.
 - A szerelmem kezd elhidegülni tőlem. Külön óhajt aludni. Jelzem, a ruháinkat a te szobádba hánytam az egyik fotelba.
 - Hánytad? Ezt komolyan mondd?
 - Ne félj, szortíroztam őket. Alul a te ruhád, fölül meg az enyém. Ők jól érzik magukat.
 - Mivel ilyen figyelmes voltál, a kijelentésem erre az egy éjszakára vonatkozik, hogy ne menjünk vizsgázni kialvatlanul. Holnap alhatunk az én kis heverőmön.
- Igyekeztek mindketten végezni a tisztálkodással.
- Hova tetted a pizsamámat?
 - Levittem a hallal együtt a kukába.
 - Szeretsz?
 - Nagyon szeretlek, főleg ebben az öltözékemben. Azt mondtad, holnap alhatok a te heverődön?
 - Ne reménykedj! Felülbíráltam a tegnapi ötletemet. Nem fogok a Dunába ugrani.
 - Nem is engedném a kincsemet.
 - Ha nincs pizsamám, akkor beléd bújok.
 - Azt a figurát eddig nem próbáltuk ki.
- Miután lefeküdtek, Szöszi javasolta, beszélgessenek elalvás előtt.
- Azt szeretném megtudni, mennyire stabil a mi kapcsolatunk.
 - Édesem, ebben a pillanatban a legstabilabb. Fekszel mellettem ruha nélkül, és most akarnál szakítani?
 - Ne forgassad ki a szavaimat! Tudod, hogy az elmúlt hetek megviselték az idegeimet. Milyennek képzeled a házasságunkat?
 - Nagyon nekem sincs mit dicsekedni, ráadásul momentán annyira közel érzek magamhoz, hogy ezek a hozzám érő bimbók totál ki fognak készíteni, ha nem lapozunk a következő napirendi pontra.
 - Hány év múlva szeretnéd?
 - Megfojtalak. Most azonnal szeretném.
 - Még a házasságnál tartunk.
 - Mikor akarod, akkor lesz, csak haladjunk tovább!

- Úgy gondolom, ha harmadévesek leszünk az egyetemen, az lenne optimális.
- Korántsem biztos részemről a sikeres felvételi. Így azután benne van a pakliban, hogy egy év múlva más fog ölelni ebben a lakásban, nem én, és a javaslatod vele fog aktualizálódni.
- Ölekezés ide vagy oda, ha ezt komolyan feltételezted, akkor a következő napirendi pont az alvás.
- Ilyenek vagytok ti nők mindannyian. Pontosan tudjátok, mivel lehet legjobban zsarolni a szegény férfiakat.
- Gabi, tegnap anyuval egyetemben cikiztetek a kishitúségem miatt. Ma úgy terveztük, ideérünk és folytatjuk a tanulást, hiszen a buszon is azt csináltuk. Ehhez képest mást mutat az ábra. Rájöttem, bár félek a nyelvvizsgától, de ha magamban nem bízom, akkor nem is sikerülhet, márpedig sikerülni fog. Azért azt tudod rólam, mindig is elértem a célokat, amit magam elé tűztem. Nincs olyan, hogy nem vesznek fel az egyetemre.
- Valamelyikünk tutira megbolondult. Ebből egyszer még regényt írok. Több hete nem szeretkeztünk, végre itt az alkalom. Fekszünk pucéran egymás mellett, úgy, hogy egyre jobban lazítva, de mégiscsak ölelkezünk, és akkor mi a fontos? Szöszikém! Én egy, te pedig másfél hónap múlva érjük el a nagykorúságot. Visszatekintve eddigi életünkre, elkönyvelhetsz hatodik osztályból egy hármás biosz feleletet. Ezentúl totál egyhangúak a jegyeid. Gyöngyösi Mónikát az apukája sikeresen rábeszélte, hogy tanuljon autót vezetni, elvégre a háromtagú családnak két új autója van. Nem volt kétséges, egyből vetted az akadályt. Ezek a konkrét célok, amiket elértél. 12 éves korod óta ismerlek, de azóta nem kérhettél olyat a szüleidtől, amit azonnal ne teljesítettek volna. Momentán itt fekszel az ágyban egy bizonytalankodó sráccal, abban a közel 100 négyzetméteres lakásban, ami csak azért nem a tiéd, mert anyukád úgy döntött, majd akkor íratják a nevedre, ha nagykorú leszel. Folytassam az én oldalammal?
- Felidegesítettelek, de ugye szeretsz még?
- Nem szeretlek, hanem imádlak, csak engedd, hogy befogjam ezt a szép szádat! A testnek éppen olyan szüksége van a harmóniára, mint a léleknek, de ezt te jobban tudod, mint én, hiszen sokkal okosabb vagy.
- Gyakran túlzásba esel velem kapcsolatban. Két perc múlva a nevemet sem fogom tudni, érezve a benned lángoló szenvedélyt.
- Tiszta szerencse, hogy egyszerre megy el az eszünk.

*

A reggel csak azért indult kisebb zökkenőkkel, mert előző nap alaposan átbeszélték, kinek mi lesz a feladata. Mónika kipakolja az úgymond fellépő ruháikat a bőröndből. Otthon képes volt átmenni kocsival Gabiékhoz, hogy ő tegye a bőröndbe Gabi öltönyét. Az már csak természetes, hogy az itteni kipakolásnál, a bőrönd érintetlen maradt. Gabi eközben kávéfőzőt a konyhában. Mindketten attól remélték, hogy visszatér beléjük a lélek.

- Szöszi, elfelejtettünk este tejet venni, pedig Mónika néni a lelkünkre kötötte.
- Nem baj, kivételesen jó lesz anélkül is, csak hozd már, mert úgy remeg a kezem, mindjárt elégetem a vasalóval a blúzomat.
- Nem mondod, hogy nekiálltál vasalni?
- Mire gondoltál. Elvégre majdnem egy napig a bőröndben voltak a ruháink. Még az ingedet is átnézem.

- Te drága. A fene egye meg ezt a küszöböt. Majdnem beestem a szobába. Tessék, itt a kávécska, de nehogy kilötyögtessed, mint én a konyhában! Igazat adok neked. Miután befejeztük a negyedik félévet, feleségül veszek.

Cirka másfél óra múlva Szöszi elkészült, és indulhattak vizsgázni.

Mivel a szóbelijük nem azonos teremben volt, megbeszélték a randevühelyet, hol fognak találkozni, és ez háromnegyed tizenhárca órakor realizálódott.

- Milyen feladatot kaptál a szóbelin?

- Kiskubizta a tanerő, ez a bombanő hozzám tartozik, ezért rólad kellett csupa szépeket mondanom, különös tekintettel a tegnap estére.

- Nem igaz, mert akkor meghúztak volna.

- Mint én ezt a nemigaztalan gyönyörűséget?

- Mindig úgy mondd, nem tudsz udvarolni.

- Valóban nem. Kevés a szókincsem ahhoz, hogy jelzőkkel túlszárnyalhasam a szépségedet. Csodálatos vagy, különösen amikor így mosolyogsz.

- Mondd meg, akkor én is elmesélem, mi volt a feladatom!

- Ruhakereskedő voltam. Különböző cuccokat kellett rátukmálnom olyan személyekre, akik nem akartak vásárolni. Te pedig az állattartás buktatóiba avattad bele a tanár urat, különös tekintettel a nyusziakra.

- Ezt honnan tudod?

- Mónika néni lelkemre csomózta, minden percedet kísérem figyelemmel.

- Ne szédíts, Fazekas! Két teljes emelet volt köztünk a szóbelin.

- Hallottál a telepátikus úton történő kapcsolatteremtésről? Öt éve edzem magamat, hogy figyelemmel kísérhessem minden gondolatodat. Azt is tudom, éjszakánként milyen perverz álmaid vannak.

- Ami a perverzitást illeti, van némi igazság benne, ámbátor este a legmerészebb álmaimat is felülmúltuk. Úgy látszik, kísértenek a nyuszik. Nyúltenyésztésről kellett népgazdasági szempontból előadást tartanom, különös tekintettel az exportra. De tényleg, honnan tudtad?

- Betettem egy adó-vevőt a két cicid közé, a melltartódba még reggel. Ha meg mered nézni rácsapok a kezre. Gyere, induljunk!

- Nem megyek sehova. Azonnal megmondod, vagy bevágom a hisztit.

- Képes lennél mutogatni magadat ezeknek a lihegő szatíroknak? Ha valamit, ezt nagyon utálok Pesten. Legeltetik rajtad a birka szemeiket. Egyébként amikor találkoztunk, megpuszítottál, és köszönés helyett azt mondtad: „fene a nyulakat.” A többi kikövetkeztettem.

- Egészen halkan súgom, éppen most vizslatott téged egy kis rüfke hátulról, de amikor találkozott a tekintetünk, elhúzott a bal fenéken. Nyugodj bele, nem csak engem nézegetnek a krapekok, hanem téged is a csajok. Nem sűrűn szaladgálnak ilyen jóképű fickók, mint te.

- Nem hoz izgalomba. Egyszer erről is elbeszélgethetnénk. Örülök, hogy felszabadultál.

- Ehhez nagy mértékben hozzájárult a tegnap este. Lesokkoltuk egymást, és nagyon jó volt.

- Azt gondoltam, elmegyünk valahová fagyit vagy sütit enni, de vacsorázni nem. A vacsorát ketten fogjuk elkészíteni, és ha lesz kedvünk, utána sétálunk, de rád bízom, hogy merre, mert én Pesten gyűttment vagyok.

- Szegény Szöszi! Tudtam, egyszer ennek is eljön az ideje, ha az ember párkapcsolatban él.
- Egyelek meg! Miért sajnálsz ennyire magadat, szépségem? Tulajdonképpen hova megyünk?
- Haza, pontosabban az ideiglenes otthonunkba.
- Bocsánat, nem ezzel a busszal kellett volna akkor mennünk?
- Majd a következőre felszállunk, nem csak bámuljuk. Tudod, hogyne tudnád, a 18 évem alatt nem sok vizet zavartam a konyhában. Próbálkozásaim voltak, de ugyanannyi kudarcom is. Az nem lehetséges, hogy anyukád elkészítette nekünk a két csirkét, nem csak nylonba csomagolta?
- Elkészítette, hiszen tegnap reggel még csipogtak az udvarban, de valószínű, a főzésig nem jutott el, hiszen dobozokba csomagolt zsírt meg ilyesmiket a pörkölt elkészítéséhez.
- Bízott a kisfiában. Egyébként mindegy, mert tegnap este óta a mélyhűtőben reszketnek a pipik. De majd gyönyörködünk a látványukban. Eszünk tojást meg süteményt, feltéve ha a tojások nem törtek el az úton.
- Miért törtek volna, hisz láthattad este, az enyémmel sem történt semmi.
- Ejnye! Én meg úgy emlékszem, nagyon is történtek. Milyen asszociációsorozatot ébreszt benned a töpörtyűs pogácsa?
- Ha rá gondolkodok, megindul a nyálképződésem. Szöszi, nem látod, jön a busz, hova indultál, te sajtukukac?
- Nem vagyok hajlandó felszállni a járműre egy fakutyával.
- Akkor pedig ne kérdezzessél. Gyere, felszállunk, nem fogok röhögni.
- Nem szeretlek, vedd tudomásul!
- A pogácsa kapcsán jutottál erre az eredményre? Kérlek neked ülőhelyet?
- Nem bírsz magaddal?
- Szöszi-möszi! A szilveszteri kompozíciódról kérdeztél? A sütés kezdetéig nem volt baj velem. Finom friss töpörtyűvel lett dúsítva a tészta. Karácsonykor még rőfögött a coca, amiből készült a töpi. Miután bekerült a sütőbe, bementünk a szobába egy jó kis filmet megnézni. Leállt a videó, én azt... buzeráltam, te pedig drukoltál nekem, még hozzá eredményesen, mert beindult a cucc.
- Közben szidtuk a harmadik szomszédot, aki akkora füstöt csinált, hogy köhögünk a zárt ablakok mögött is.
- Szerencsére megérkeztek a szüleid. Dezső bácsi kivágta sarkig a szobaajtót, odarohant az ablakhoz és kinyitotta, Mónika néni pedig próbálta menteni a tepsit a konyhában.
- Az apu csúnya volt velem. Jelenlétemben adta neked a jó tanácsot. Told odébb a biciklit, mert az ő lánya soha a kurva életben nem lesz konyhatündér.
- Hogy beszélsz?
- Nagyokat csak szó szerint szabad idézni, és különben is, halkan mondtam. Itt kellett volna leszállnunk.
- Meghülyülök a sok egyforma ház között. Gyanús volt, de már mindegy, majd visszakutyagolunk.
- Fő, hogy sikerült a nyelvvizsgánk, a többi nem érdekes.

- Szösszencs, a suliban még fagyizásról dumcsiztunk, aztán te önkényesen változtattál a programon.
- Totál kificcent a hajam alól.
- Valljad be szépségem, kettesben akartál lenni velem!
- Én igen. Te akartál nyalni.
- Jézusom! Tegnapelőtt reggel még a Dunának menést tervezted mára, most meg pajzánkods?
- Fagyira céloztam, Fazekas mester.
- Gondolom, nincs ellenedre a másik sem.

*

Amikor felébredt, és kinyitotta a szemét, látta a redőny résein keresztül, szépen süt a nap. Az óra azt is elárulta, hogy a fél délelőttnek annyi. Azzal nyugtatta magát, vasárnap van, amikor mások is lazítanak. Nekik pedig már csak a lakás kitakarítása van hátra, hiszen amiért jöttek, azt sikerrel abszolvátkák. Megvan, vagy legalábbis meglesz papíron is a nyelvvizsga mindkettőjüknek. Szöszi édesen aludt mellette. Éjjel hozzábújt, de aztán valahogy álmukban eltávolodtak némileg egymástól. Saccra úgy tíz centi lehet köztük. Alszik, mint egy kisbaba. Az arcáról leolvasható az a nyugalom és biztonság, ami tegnap délután óta uralkodik benne. Óvatosan felkönyökölt. Szívét melengette a látvány. Eldöntötte, mindaddig nézni fogja, míg Szöszi számára is megvirrad a nap. Tegnap azt füllentette neki, hogy telepatikus úton tudta meg, a lánynak mi volt a szóbeli témája. Aztán persze bevallotta az igazat, de kell valaminek lenni ebben a telepátiában, hiszen alig két percig gyönyörködhetett, amikor Szöszi megmozdult. Még nem nyitotta ki a szemét, de a keze elindult Gabi felé, aki suttogva köszöntötte:

- Jó reggelt, Szöszi-möszikém.

A suttogó kedves szavakra nyílt ki a szeme.

- Szia, elaludtam?
- Mindketten elaludtunk. A szervezetünk nem szokott hozzá az esti testedzéshez.
- Gabikám, a baj ott van, még évekig nem is szokhatnak hozzá. Félek, mire eljön annak az ideje, kiábrándulsz belőlem.
- A lehetőségeinket sajnálom, ugyanakkor csodálatos a tudat, hogy mellettem lettél nő, nemcsak testileg, de a gondolatvilágod is. Próbáld megindokolni, szépségem, miért én ábrándulok ki belőled, és nem te?
- Nem érdekel a filozofálgatásod, tessék cáfolni!
- Szöszikém, nem fogok kiábrándulni belőled, mert nem fogsz okot adni rá. Te egy tündi-bündi vagy (kivéve, ha nyelvvizsgára készülsz). Kivigyelek a fürdőszobába?
- Szükségtelen. Otthon, ha felébredek, az első a pisilés. Itt meg ez a második reggeli ébredésem, hogy nem kell. Majd otthon valamelyik orvosi könyvben megtalálom a magyarázatot rá.
- Úgy aludtunk el, hogy mindketten csurom vizesek voltunk. A hajunk mintha akkor mostuk volna meg. Megjegyzem, ugyanezt én is elmondhatom. Elpárolog belőlünk más útvonalon.
- Logikus. Arra mi a magyarázatod, az utolsó fergeteges szeretkezés után (bár a témához inkább a közösülés kifejezés illik), erőltlenül öleljük át egymást, és gyakorlatilag azonnal elalszunk. Reggelre hová tűnik belőlem, ami oda került?
- Felszívódik. Szöszikém, észre sem vettem, miközben dumcsizunk, te magadat simized?

- Csak feltételeztem, mert tegnap reggel úgy volt.
- Ha akarod, boldogan megvizsgálak.
- Még nem akarom, bár a tiltakozás is távol áll tőlem. Az anyu két hónappal ezelőtt mászt rólunk.
- Amit pedig művel velem a lánya, azt elképzelni sem tudná.

Gabi fölé hajolt a lánynak, miközben szájába vette az egyik bimbót, kezével benyúlt a lábai közé, hogy megtudja, mi újság van a barlangban.

- Süket vagy, Fazekas fiam?! Azt mondtam, még nem akarom, mert fontos megbeszélnivalóm van veled. Vedd ki az ujjadat, vagy a füledbe harapok! Gabigabigabigabigabiiiiiiii! Nem tudom, mihez értél hozzá, de az nagyon finooooom.
 - Sikert felfedeznem, melyik ponton a legérzékenyebb a szerelmem hüvelyé.
 - Áááúúújaaaajj! Nem akarok élvezniiii. Azértseeee! Nem engedem, hogy belémtegyed. Összeszorítom, szorítanám a combjaimat, ha hagynáád.
 - Csillagom, próba szerencse, de te meg se próbálsz.
 - Nem érdekel, mit dumáááálsz. Hhhhúúúúúúúú! Imádom, amikor ilyen nagy és keméééény. Jaaajj jaaajj jaaajj!
 - Ne jajgass, tudom, hogy nem fáj.
 - Tényleg nem fáj, pedig alulról döngeted az agyamaaaat. Neeeee, Neeeee Neeeee! Ez a srác megbolonduult. Pár órával ezelőtt csavartuk ki egymást. Most mi vaaan?
 - Ikreket csinállok ennek az izgő-mozgó Szöszikémnek.
 - Állj meeg, ne mozgassad! Imádom ezt is. El tudnám viselni éjjel-nappal, hogy így betöltöd a puncimaaat. hjujujujj!
 - Muszáj mozgatnom, mert még gyalázat ér.
 - Az nem gyalázat, az a legfincsibb az egészben, amikor lüktet benneem. Fogd be a számat, vagy fellármázom a házat! Mindenki tudni fogja, mit csinálsz velem vasárnap délelőtt. Nem azt mondtam, hogy vedd ki. Gabiiii, Gabikáááám, könyörgöm add visszaaaa! Áááááá! Még a pejslim is beleremeg. Nem bírom tovább. Végem van. Meghalok itt alattad. Hhhh hhhh hhhh!
 - Tengeri betegséget fogok egyszer kapni itt a hasadon. Szösziiii, Szösszeeencs!
 - De jóóóó. Lüktessen csak, ez kell nekem, nem a munkaaaa. Elönt a forrósááág.
 - Együtt fogunk megfulladni, de akkor is kérem ezt a kis édes, hegyes nyelvecskédet. Agyoncsókollak, te drága!
 - Hát ezért nem kell nekem pisilni. Csürom víz lettem megint. Ámbátor te sem panaszkodhatsz. Miért vetted ki, hagyhattad volna, hogy kicsússzon magától.
 - Félttem a következménytől. Ismét belendülök, aztán tényleg itt halunk meg.
- Kénytelenek voltak kimenni a fürdőszobába tisztálkodni, mert ezt már, beleértve az estét és éjszakát, ők is sokallták. Mosdás után visszafeküdtek.
- Van egy téma, amit mindent megelőzve szeretnék megdumcsizni veled.
 - Szépségem, fekszem elébe.

- Pénteken este, miután lefeküdtünk, úgy érzem, kölcsönösen megsértettük egymást. Azt az arckifejezést, amit láttam rajtad, nem szívesen idézem vissza. Kíváncsi voltam az elképzelésedre a jövőnköt illetően. Voltam olyan szerénytelen, és előadtam, ha harmadévesek leszünk az egyetemen, szeretném, ha összeházasodnánk.

- Világos, és bocsánatot kérek a bunkó megjegyzésemért! Szöszikém, nem feltételezem rólad, hogy csak azért, mert én nem tudok egyetemre menni, szakítasz velem.

- Miért bántasz, ha mást érzel?

- Általában évődésnek szánom, mert szeretem hallani a cáfolatot. Pénteken azonban nem ez volt az indíték. Egyrészt eluralkodott rajtam a testi vágy. Hetek óta nem voltunk úgy együtt. Feküdtünk egymás mellett meztelenül, neked pedig a társalgás volt fontosabb.

- Remélem, igazoltam, bennem is tombolt a vágy. Egyébként pedig nem egyszerű társalgás volt, hanem a kettőnk jövője, ami cseppet sem közömbös a számomra.

- Te vagy a nő. Ne várjad, hogy a fejeddel tudjak gondolkodni. Bocsáss meg, de adott szituációban a sajátommal sem vagyok képes! Ennek ellenére átvillant az agyamon: „ha harmadévesek leszünk.” A te oldaladról világos a képlet, ezt el is mondtam. Nézzük az én oldalamat! Születtem egy olyan családba, ahol a diplomást istenként tisztelik, mivel felsőbb iskolát senki nem végzett a rokonságban. Anyám leérettségizett. Mellékesen szólva őt is a Kukac okította történelemből. Meghaltak a nagyszüleim, és anya egyedül maradt a családi házban. Belehabarodott egy senkiháziba. Pontosan tudta, az apám alkoholista. Azt persze nem gondolta, hogy agresszív is. Összeházasodtak. Anyám az érettségijével kénytelen volt a termelőszövetkezetben dolgozni. Kedvére kapálhatott naphosszat. A munkája azóta sem változott. Zala-tarhoson megismerték Fazekas Gábort, aki ha otthon volt, általában a becsületsüllyesztőben szloplált. Gyorsan az is szárnyra kelt, rendszeresen veri a feleségét. Megszületett a nővérem, majd közel hat év múlva én is. Egy olyan családba születtem, akikre ujjal mutogattak a falubéliek. Hiába volt az anyám becsületes. Hülyének tartották, és köztünk legyen mondva, az is volt. Eltúrta azt a korhely mocskot. Amikor iskolás lettem, tapasztalhattam, a rangsorban az utolsók közé sorolnak. Kevés barátom volt, hiszen hozzánk senki nem jöhetett. Elkezdtem járni a magam útját. Sokat csavartam meg persze fociztam, csak hogy ne kelljen otthon lennem. Szöszikém, ne felejtse el, ekkor még elsős voltam! Aztán megtudtam, kikezdett a nővéremmel. Fogalmam nem volt, mit jelent az. Ha Kriszti sikoltozott és ordított torkaszakadtából, akkor az csak rossz lehet. Ma már persze pontosan tudom, letépte róla a ruhát, beakarta dugni neki, és majdnem sikerült. Meghallották a nyitott ablakon keresztül a segélykiáltást. A körzeti rendőr a nővérem hasáról vitte el a szó legszorosabb értelmében az akkor is részeg disznót, Kriszti szerencséjére. Képzeld el, miket beszéltek a faluban rólunk azok után! Magam is tapasztaltam, ha végigmentem az utcán, sugdolóznak az emberek. Volt, aki megvetette az apámat, hogy kikezdett a lányával, de sajnós olyan is volt, aki a nővéremet vette szájára. A kis kurva ingerelte az apját, ezért vetkőzött pucérra, hogy aztán megcsinálja a grimbuszt, és elvitethesse. Elvitték, azóta sem láttam. Szerencséire. Mint koravén kisgyerek, megesküdtem, az életem árán is megvédem az anyámat. Nem fogok szégyent hozni rá. Bebizonyítom, különb leszek, mint az a szemét volt. Elkezdtem komolyan tanulni, de korántsem olyan szorgalommal, mint te. Elöttem nem lebeghetett olyan cél, hogy egyetem, hiszen tudtam, a nővérem akar majd továbbtanulni, akkor nekem minél előbb dolgoznom kell, hogy segítsek anyának. Az egyetem nagyon sokba kerül. Magamban úgy éreztem, rendes srác vagyok, tanulok, és ahol lehet segítek is. Emlékeztetlek, hatodik év végére odáig jutottam, ameddig. Hogy is mondta Gyuresz? „Trágyás térdű bűdös paraszt.” Igen, paraszt ivadék vagyok. Ha az anyámat nem becsmérli, lenyeltem volna. Ez volt az az év, amikor egy angyal szállt alá a hatodikba. Egy szép és okos lány. Az igazság, addig nem éreztem magamban, hogy alantasabb lennék, mint a többiek. Őseink nagyjából mind a földművelésből éltek.

Szegények voltunk, de a ruházzkodásban anya ügyelt arra, ne maradjak alul. Szöszikém, te ezt soha nem fogod megérteni. Általad egy jelenség került az osztályba, aki különb mindegyikünkénél. Egy pesti lány. Azóta te is tudod, Zalatarhoson még ma is képletesen megsüvegelik azokat, akik a fővárosból érkeznek. A beszéded úrias volt, nem úgy, mint a miénk. Megláttalak, és beléd szerettem, de ezt magamnak sem mertem bevallani. Igyekeztem sokat hallgatni a rádiót meg a tv-t, hogy megtanuljam a beszédeket, némileg felzárkózzak hozzád. Mesélhetnék arról a tanévről. Mónika tisztában volt az adottságaival. Büszke voltál rá és beképzelt. Szerencsére néhány lánnyal összebarátkoztál. Én pedig hónapokon keresztül figyeltelek, de vagy fél évig megszólítani sem mertelek. Egy szépség és kiválóság, akinek a szülei is fentről csöppentek közénk, hiszen az apukája nemcsak többdiplomás, de még doktor is. Próbáltam kifülesni, mi érdekel téged a tanuláson kívül. Húsvét táján derült ki, szerettél Pesten kirándulni. Ez némi reménysugár volt annak a srácnak a számára, aki társaságban, de főleg egyedül, rendszeresen járta a környék erdőit. Gyűjtöttem a bátorságot, míg előrukkoltam az ötletemmel. Te pedig igent mondtál. Lényegében azóta nyitott könyvek vagyunk egymás előtt. Kétségtelen, előmenetelemet illetően a jók közé tartozom, de nem kiváló, mint te. Lehet, megvan a tehetségem, de a szorgalom terén nyomodba nem jöhetek. Eddig tudtam veled lépést tartani. Jövőre érettségizünk, és hiszem, nekem is sikerülni fog. Az egyetem, az más. Krisztinek azért sikerült, mert egyrészt vidékre felvételizett, ahol alacsonyabb a pontszám, másrészt szorgalmasabb, mint én. Valószínű, sőt biztos, én is felvételizek valahova Pestre, hiszen mindent megteszek, hogy méltó legyek hozzád. De én nem vagyok makulátlan, mint te. Ezen felül, számodra ott a szülői háttér. Az igazgató apukád, ha kell, megtámogatja a lánya felvételijét. Hidd el, törekedni fogok a kettőnk érdekében, de az én jövőm korántsem olyan biztos. Tudom, ha nem vesznek fel, helyzetünkön fogva eltávolodunk egymástól, hiszen te ide Pestre jössz vissza. Én pedig az érettségimmel nem tudom, hol találok munkát. Ezért lettem ideges pénteken. Te felsőbb kasztba tartozol, mint én, ha nem a legfelsőbe. Én viszont boldognak érezhetem magamat egy sikeres érettségivel is. Kifáradtam, fáj a szívem.

- Megengeded, hogy elmondjam én is a véleményemet?

- Nem tudom. Félek tőle. Butaság volt visszaemlékezniem.

- Az apu első generációs értelmiségi. Csak azért mondom, hogy tekintheted példaképednek. Még nem fejezte be a műszaki egyetemet, amikor elkezdte a jogot. Az anyu más. Rá illik az, ami rám. Neki mindene megvolt, hiszen jól kereső diplomások voltak a szülei. Kár, hogy mindketten korán meghaltak. A mamát fél év alatt vitte el a rák, és majdnem az utolsó pillanatig dolgozott. Ebben a lakásban, amit látsz, az mind a nagyszüleim érdeme. Anyuék nem törekedtek arra, hogy Pesten saját otthonuk legyen. Igazad van, különbnek tartottam magamat az osztálytársainknál, mert különb is voltam, de nem elsősorban a gazdagság miatt. Elöttem mindig voltak célok. Tovább megyek, a gimiben is különbnek tartom magamat, pedig jól tudod, van olyan csaj az osztályban, aki jóval gazdagabb családból származik, és minden nyáron elmennek valahová külföldre. Miután kellően fényeztem magamat, ugorjunk vissza öt évvel! Gabikám, én nemcsak elmentem a paraszt fiúval sétálni, hanem le is feküdtem vele még aznap, méghozzá saját jószántamból. Tudod, mit kaptam tőled ez alatt az öt év alatt? Becsületet és tisztességet. Valóban, számomra a pénznek nincsen kellő értéke, mert nem kellett megtanulnom. Nem tudom, feltűnt-e neked tegnap a vizsgázók öltözeke? Mint srác, te voltál a legjobban felöltözve, hiszen voltak, akik pulcsiban meg farmerban jelentek meg, és volt, akin tornacsuka volt. Ami a csajokat illeti, elsősorban a dekoltázsra tették a fő hangsúlyt. Kosztümben én voltam egyedül. Persze biztos van ebben némi túlzás, mert nem a skubizással kötöttem le magamat. De abban biztos vagyok, senki nem mondta volna meg ránézésből, hogy melyikünk a jómódú. Ha annyira szereted hangsúlyozni a származásodat, elmondhatom, aligha tekintenek Budapesten parasztnak. Nem kétséges, ha lazára veszem a felvételin a figurát, apu biztos megmozgat mindent az érdekemben. Gabikám, a kishitúségedben ügyelj

arra, másokat ne sértsél meg! Az apu volt, aki el akarta intézni neked, hogy felvegyenek technikumba. Feltételezed, az egyetemi felvételinél cserben hagy, ha van lehetősége segíteni? Ezek szerint a szüleink és én, úgy gondoljuk, mi ketten összetartozunk. Neked más a véleményed. Még nem fejeztem be. Egy év múlva orvos lesz a családotokban, Kriszti személyében. Vegyél róla példát! Aligha könnyebb az élete, mint a tiéd. Amit elvártam és elvárok tőled, ráadásul kérésem nélkül is maradéktalanul eleget teszel, hogy maximálisan használd ki az adottságaidat és a lehetőségedet. Sikerülni kell.

- Nem érted, hogy félek a jövőtől? Nem akarok belegondolni. Rákérdeztél a házassággal, és bepánikoltam.

- Félsz, mi, hogy feleségül kell vened?

- Buta Szöszi! Életem legfőbb vágya, hogy mindig magam mellett érezzek. Ne mondd, hogy kitartasz mellettem, ha nem sikerül átugranom a magas akadályt!

- Fogjad már fel, hogy nincs ilyen! Nem vagyok hajlandó azon gondolkodni, mi lesz, ha nem. Ameddig tudok, addig építék. Rombolni ráérek utána is. Összekevered a szezont a fazonnal. Tudom, rossz gyerekkorod volt. Az apád eltűnt a balfenéken, Kriszti néninek egyenesbe jött a magánélete János által, Kriszti utolsó éves egyetemista lesz az orvosin, mi szeretjük egymást, és oda-vissza mindkét család ezt tudomásul veszi, akkor mit nyavalyogjunk a múlton?

- Édes, te csak engem veszíthetsz el, de én téged, és ez nagy különbség.

- Megengedem, hogy főzzél kávé, én addig kipihenlek. Nyomás, add elő, azért parancsolok, mert alantasabb személynek tartalak magamnál!

- Tudom, hogy nem úgy van. Este ez a tündér olyan finom pörköltet főzött, hogy csak na, és még ma is azt fogunk enni, ha egyszer rászánjuk magunkat.

- Jó, hogy eszembe juttattad. Gyakorlatilag majdnem minden kaját anyukádtól kaptunk, miközben az én anyám a jómódú. Véletlenül sem mondta nekem, hogy ne fogadjam el. Erre varrjál gombot! Mit csinálsz? Hova viszel?

- Megyek kávé főzni a konyhába, te pedig ott fogsz ülni, és szórakoztatsz.

* * *

Nyuszikák

Gabi olvasta az újságban, megjelent a felsőfokú felvételi tájékoztató az 1997-1998-as évre. Valahogy úgy alakult, Szöszi számára ő lett a sajtófigyelő. Amit érdemesnek talál arra, hogy megossa a lánnyal, azt az orra alá dugja. Szöszi pedig ez esetben azonnal kiadta anyukájának a nemes feladatot, mivel a héten úgyis Pesten jár, valahol szelídítsen magához egy ilyen könyvet, és hozza magával. Viccesen kettesben még nyomatékot is adott az ügy fontosságának, mert bár mosolyogva, de azt mondta, anélkül ne is jöjjön haza. Így azután szegény anyukájának Pesten első útja az adott könyvesboltba vezetett. Nem volt boldog, hiszen igencsak nagy volt a könyv iránti érdeklődés, ami azt jelenti, sokan óhajtának jelentkezéseket beadni egyetemekre, aminek folyománya, a bejutási pontszámok nem lesznek alacsonyak, márpedig neki két gyerekért is drukkolnia kell. Ebben az időben maga sem volt biztos benne, hogy Gabi nem az ő fia, hiszen hat év alatt igencsak beépült a családba. Szöszi úgy fogadta hazaérkező anyukáját, hogy köszönés után rögtön a lényegre tért. Szegény asszony a kocsiból sem szállt ki, máris kotorászni kellett a könyv után az egyik táskájában. A lány még aznap átfutotta a tudnivalókat, mert Gabival nem találkoztak, edzésen volt a fiú, de másnap sulis után beültek a szobájába, a jó meleg radiátor elé, a szőnyegre a decemberi hidegben, hogy együtt tanulmányozzák a kisokost. Közben szokásuktól eltérően vitatkoztak. Mi több, néha veszekeedésnek tűnhetett a kívülálló számára nézeteik ütköztetése.

- Ciki, tanulunk, mint állatok, de arról még nem esett szó köztünk, hova adjuk be a jelentkezésünket.
- Szöszke, megjegyezni kívánom, részemről nem kérdés a kérdés. 13 éves korunkban eldöntöttem, ahol te vagy, ott az én helyem is.
- Mi lenne, ha a teljes igazságot mondanád? Ugyanis együtt döntöttük el. Nekem is ott a helyem, ahol a tiéd, csak hát az irányt kénytelenek vagyunk meghatározni. Fél év múlva érettek leszünk, és addigra ki kell jelölni a következő legyőzendő akadályt. Mi az elképzelésed?
- Aggasztó. Nem tudom, ennek is utána kéne néznünk valamilyen könyvben, az érett állapotot mikor követi a rothadás. Kriszti azt mondta, a nőgyógyászok jól keresnek.
- Kriszti menjen a fenébe, mondd meg neki!
- Neheztelsz a tesómra?
- Most indult be nálam ez a negatív érzés, amit Kriszti iránt táplálok.
- Ezek szerint nem lenne kedved hozzá, hogy orvosira menjünk, aztán mint nőgyógyász, szakvizsgázzunk?
- Ha azonnal nem hagyod abba, kiheréllek.
- Nincs kedved mérlegre tenni a fenyegetésedet?
- Nincs. Te nőgyógyász leszel, én pedig talállok helyetted másik srácot.
- Hő!
- Mi van, felcsaptál kocsisnak?
- Visszahúztam az agaraimat. Olyan édes vagy, amikor mérges vagy.
- Te pedig gonosz. Ez neked örök hűség?
- Imádlak, te szenvedélyes amazon. Az örök hűségről pedig nem papolni kell, hanem bizonyítani. Beeee!
- Mi érdekeset látsz rajtam, hogy le nem veszed rólam a szemedet?

- Legeltetem rajtad őket. Most legelnek ezek a birka szemeim.
- Mit szólnál a bölcsészkarhoz?
- Ha találkozánk, elmennék mellette szóltanul. Ugyanis nem ismerjük egymást.
- Kedvem lenne a történelem szakhoz.
- Na persze-persze. Gyöngyösi kisasszony, a Kukac kedvence. Képes felajánlani az udvari parkolóját is a liblingnek. Tudod mit? Oda menj egyedül!
- Az ujjadból szoptad ezt a baromságot?
- Ugorgyunk! Mondaná Pósalaki úr, mert különben fogaimmal kicsipkézem a füleidet!
- Jelentem, nekem is sikerült a hálóba találnom. Egy-egy. Ami pedig a Kukacot illeti... Na mindegy.
- Mi mindegy?
- Lapozzunk!
- Nem lapozunk. Mondod? Vagy földi pályafutásod csúfos véget ér.

A lány fel akart kelni a szőnyegről, de Gabi éber volt, és elkapta a derekát. Visszarántotta, de úgy, hogy mindketten eldőltek, mint a kuglibábu. A fiú csattogtatta fogait és próbálta szájába venni szöszi bal fülét, aki persze védekezett, lökdösődött, aminek az lett a vége, hogy Gabi két vállra fektette.

- Engedj el!
- Mi az a „na mindegy?”

Szöszi sikoltozni kezdett. A ricsajra megjelent Mónika néni.

- Mi az istent csináltok?
- Tessék rászólni, valami titka van a Kukaccal kapcsolatban!
- Gyermezem, a kettőtök dolga, de ha nem vagy vele megelégedve, jobb ha megmondod neki!
- Jaj, anyu! Félreérted a dolgot. A töritanárt hívjuk Kukacnak.
- Kegyelmezzél meg annak a szerencsétlen szenvedőnek! Nem látod, hogy liheg alattad?
- Mindig így szokott.
- De hülye vagy, Gabi. Kidumálod a dolgainkat?
- Csak azt mondtam, ha birkózunk, lihegni szoktál. Lásd kivel van dolgod, megkegyelmezek.

Négykézlábra állt, majd talpra szökkent. Szöszi is feltápáskodott. Magában neheztelt az anyukájára. Egész jól alakultak a körülmények, minek zavarta meg őket. Megbánta a sikoltozást is. Most aztán várhatnak egy hétig, amikor Kriszti néni elmegy János bácsihoz, és szabad lesz a házuk. Az csak hab a tortán, hogy tizenennyolcadik születésnapjára (három hónapja) anyukája a nevére íratta a mama háromszobás lakását Pesten. Van saját lakása, amiből momentán semmi haszna nincsen.

- Mi van a töri tanár kukacával?
- Történelemre akar jelentkezni, mert a Kukac kedvence.
- Anyu, hagyd rá a csávóra! Bedumálta magának, hogy én jóban vagyok a Kukaccal. Három héttel ezelőtt a töri órán ilyet szólt a tanár úr:
- „- Fazekas mester, mi lenne, ha ma meghívnád a Szutykosba Gyöngyösi kisasszonyt egy ízletes ebédre? A te részedet én finanszírozom.

- Tanár úr, nem értem a dolgot, de kedvemre való az ötlet.
 - Ducunt volentem fata, nolentem trahunt. Arról van szó, nekem egy óra múlva el kell indulnom székesfővárosunkba, és mivel be vagyok fizetve egész hétre egy menüre, nem áll módomban elfogyasztani, annak ellenére sem, hogy ma Bécsi szeletet prezentálnak. Gyere ki fiam az asztalhoz, vágd zsebre az ebédjegyemet, én pedig jó étvágyat kívánok nektek! Gyöngyösi kisasszony, nehogy beleegyezzen, hogy ez a nagy lakli betermelje a táplálékot, maga meg statisztál mellette!”
 - Rendes pasi a töri tanárotok.
 - Mónika néni! Szöszi nem fog menni történelemre, legfeljebb majd másoddiplomaként. Azt nagyon komolyan mondom, hogy a kedvence a Kukacnak. Az ember az ilyet megérzi. Jelentkezzünk a testnevelési egyetemre!
 - De hát Gabi, ha azon megy a téma, hova jelentkezzetek, miért a tesit javaslod? Mónikánál ezzel az ötletteddel nem rúghatsz labdába. Mit szólnátok a közgázhoz?
 - Remek ötlet a jövőnkre nézve. Baromi sok szabadidő, hiszen mindig itthon tetszik lenni.
 - Elvégeztem az egyetemet, és azóta csak dől a zsozsó melő nélkül. Néha, legfeljebb hetenként öt éjszakát végigkönyvelek.
 - Ne tessék haragudni, viccnek szántam. Azt pedig komolyan gondoltam, milyen jó lenne otthon dolgoznunk.
 - Nem javaslom, mert ráuntok egymásra.
 - Soha. Én soha nem fogok ráunni.
 - Az előbb mégis bántottad.
 - Játszottunk. Nem engedte, hogy megharapdáljam a füleit.
 - Magatokra hagylak benneteket, nézzetek körül, hátha találtok valami elfogadható szakot.
- Miután kettesben maradtak, Gabi kezdeményezésére megölelgették egymást, aztán skubiztak tovább. Egy teljes óra eltelt, mire megtalálták a tutit. Közgazdasági programozó matematikus szak. Tíz félév. Mindketten szeretik a reál tárgyakat, reménykedtek a könnyű felvételiben.

*

Következett fél év az életükben, amit keménységét tekintve aligha fogják életük során felülmúlni. Az érettségire és a sikeres felvételihez, nagyon komolyan kellett készülniük, hiszen ekkor tudatosult igazán bennük, az ő felvételijük speciális, tekintettel arra, mindkettőjüknek be kell jutni az egyetemre, különben a kapcsolatuk rovására megy valamelyikük sikertelen felvételiye. Ezt persze addig is tudták, csak nem kellett szembenézni a tényekkel. Attól a naptól kezdve, hogy beadták a felvételi kérelmet (méghez a csak egy helyre), majdnem mindent kizártak az életükből a tanuláson kívül. Gabinak megmaradt a foci, legkésőbb az egyetem kezdetéig, Szöszi pedig akkor nézhetett filmeket, némi lazítást engedve magának.

- Utálom ezt az egész nyomorult életet.
- Szóltál, Szöszikém?
- Igen, szóltam. Hétvégére anyuékat kifüstölöm a házból.
- Mi történt?
- Semmi, csak diliházba kerülök.
- Szüleiddel mi bajod van?

- Örülj neki, hogy neked semmi.
 - Gyere édes, elmegyünk sétálni, mert tényleg bedilizel. Ne sírjál! Nem vagyok gondolat-olvasó.
 - Én meg nő vagyok, és azért tartom a pofámat. Jézusom, már közönséges is vagyok. Ne ölelgessél, hagyjál békén, legalább kibőgöm magamat. Szerinted él még a földön két olyan marha fiatal, mint mi? Május van, tudod mit jelent ez?
 - Túl vagyunk az írásbelin.
 - Te biztosan túl vagy minden este, csak engem esz a fene szilveszter óta.
 - Te drága, végre megértettelek. Anya is mindig otthon van János bácsival. Illetve kóvályog-nak össze-vissza a két otthonuk között, de ez bizonytalan a számunkra. Nem lehet, hogy felmenjünk hétvégén Pestre?
 - Köszönöm, hogy megértesz. Ilyen idióta nő csak én lehetek. A szinglik mi a francot csinálnak?
 - Nem érdekel. Tudod, az a baj, nekem kínos anyával megdumcsizni, hogy húzzanak el otthonról. János bácsival pedig soha nem leszek olyan viszonyban.
 - Tanuljunk, aztán ha hazamégy, beszéllek anyuval. Nekünk nincs időnk, menjenek ők fel Pestre, vagy akárhova!
 - Igaz is, mi se zavarjuk őket olyankor.
- Az írásbeli érettségi után a szóbeli is sikerült. Szöszi két tárgyból még dicséretet is kapott. Mindketten kiborultak idegileg. Hátra volt a legkeményebb feladat. Gabi folyamatosan traktálta a szerelmét, neki nem fog sikerülni, és akkor Szöszi egyedül költözik a pesti lakásába. Márpedig több, mint 200 kilométer távolságban nem lehet hosszútávon egy kapcsolatot fenntartani.
- Mi van, ha egyikünknek sem sikerül?
 - Akkor feleségül veszek, és saját erőnkéből elkezdjük külön életünket.
 - Nem hangzik rosszul.
 - Mire gondolsz?
 - Arra, hogy három nap múlva valahogy túl leszünk az egészen.

A sikeres érettségi után Szöszi szülei megengedték Gabinak, hogy visszategye őket, mint felnőtt férfi. Július közepén tudták meg a felvételi pontszámokat. Mindketten bejutottak, és még Gabi örült is magában, hogy Szöszi sem maximális pontszámmal. A lényeg, egyetemisták lettek 1997-98-as tanévben. Ezen a nyáron két fontos esemény történt még tőlük függetlenül. Kriszti ledoktorált és elhelyezkedett a megyei kórházban. Kriszti néni ennek örömeére férjhez ment János bácsihoz. Továbbra is kétlaki életet éltek, ahogy megismerkedésük óta több éve. János bácsi ugyanis keményen gazdálkodott, és sok állatot tartott a külterületi tanyáján. Így azután, mivel ezt Zalatarhoson nem tudta volna folytatni, naponta ingáztak a két otthonuk között. Velük ellentétben, Szöszi és Gabi nem házasodtak össze, viszont felköltöztek Budapestre közös otthonukba. Szerencsésnek, sőt, nagyon szerencsésnek mondhatták magukat, hiszen egyikük oldaláról úgyszólván mindent megkaptak amire szükségük volt az étkezésükhöz, másik oldalról pedig a pénzt biztosították Szöszi szülei. Ráadásul elég jó ösztöndíjat is kaptak. Kemény volt a sulis, de számukra az elmúlt fél évhez képest meg se kottyant.

*

Szombat van, ilyenkor megengedhetnénk magunknak egy kis lustizást. A kávé jó szokásához híven Gabi ma is, mint minden reggel, elkészítette. Hétvégén ágyba hozza, máskor meg szabályosan ölben cipel ki a konyhába, míg ő ügyködik, én szóval tartsam. Néha bejön a számítása, de gyakoribb, hogy szundizok tovább a széken összekuporodva. Ez úgy néz ki, hátammal nekitámaszkodom a szék támlájának, ahova éppen lerakott, szememet csukva tartom, mert semmi értelme nem lenne azon érzékszervemen keresztül információkat gyűjteni, amikor baromi álmos vagyok. Gabi fütyörészve alkot. A fene se érti ezt, hogy csinálja. Ha kinyitnám a szememet, láthatnám a csücsörítést. Olyankor elég nekem a hangok észlelése. Kávéivás előtt fütyörészni, ez meghaladja a fantáziámat. Szeretkezni, az más. Arra mindig vevő vagyok, ahhoz nem kell kávé. Pár kedves mondat suttogása a fülemben, kevés érzéki simizés, és beindulok, mint egy rakéta. Visszatérve a kávékészítéshez, az én feladatom, hogy folyamatos ásításommal szóval tartsam. A teremő Ádám bordájából alkotta meg Évát. Női szemmel magyarázva, a tökéletest megelőzi a piszkozat. Én, a tökéletes, lehunyt szemmel tátozok, közben egyetlen, belsőmben megjelenő kényszerrel viaskodom. Hasznosíthatnám a várakozási időt azzal, hogy meglátogatom a fürdőszobát. De inkább halogatom, nincs erőm leküzdeni az oda vezető utat. Majd kimegyek, ha már képtelen leszek visszatartani. A „piszkozat” fülem hallatára nyüzsög körülöttem. Mire elkészül a kávé, kiporciózza, majd kezembe kívánja helyezni a meleg csésze fülét, addigra ülve elalszom. Néha megijedek, amikor hideg kezével a csuklómhoz ér, és lazán kiverem a csészét a kezéből, majd felsikoltok, hiszen a kávé az én hasamon áztatja a hálóinget. Máskor nekiáll itatni úgy, hogy a számat is ő nyitja ki. Kortyolás közben lassan észhez térek. A legritkább eset, amikor zökkenőmentes részemről a kávéfogyasztás. Szeretem, ha az ágyba hozza. Ébresztget, hiszen arról addig nem szerzek tudomást, hogy felkelt mellőlem. Aranyosan suttogja a nevemet, majd fölém hajol, megpuszil, és mivel 190 centi magasságból nagyon le kell hajolni az arcomhoz, általában némi kávé mennyiség ilyenkor is a hálóruhámra kerül. Tudom én, persze, hogy tudom, a kávé foltot hagy a ruhán, tehát azonnal be kell áztatni. Be kéne, ha képes lennék rá, hogy levegyem. Minek azért a pár cseppért? Úgyis megszárad. Kávézás után visszafekszünk. Szeretem a reggeli beszélgetéseket. Az én pizsamám kávéfoltos, az övé pedig konyhaszagú.

Több mint fél éve költöztünk Pestre. Emlékszem, otthon mennyire zavart, ha anyu gyerekként kezelt bennünket. Ma már mindketten tudjuk, igaza volt. Adva volt testi felépítésünket tekintve két látszatra felnőtt. A hit azonban nem tudat. Akkor hittük, végre felnőttek vagyunk, ma meg tudjuk, soha nem leszünk azok. Illetve leszünk, ha a szüleink meghalnak. Kriszti nénéiek között évek óta tombol a szerelem. János bácsi Gabira úgy tekint, mintha a saját fia volna. Két hűtőnk van, és soha nem ürülnek ki, ami nekik köszönhető. Csakhogy mindent nyers állapotban kapunk, amikből nekünk kell fogyasztható étket kreálni. Arról lemondunk, hogy ízletes is legyen. Íze mindegyiknek van, csak nem olyan, amilyenre számítunk. Ráadásul előfordul, hogy valahol a városban kell táplálékot magunkhoz venni, mert előző este nem kalkuláltuk be, a mélyhűtött cuccnak ki kell engednie előbb, hogy alakítható legyen. Hét közben nuku gond, hiszen az egyetemen étkezünk, ami az ebédet illeti. Tegnap csoda történt. Az első alkalom, hogy pénteken este főztem. Büszke vagyok magamra, hiszen egyedül követtem el, csak rövid időre jött ki Gabi a konyhába. Ő ugyanis fejébe vette, a mama rozoga számítógépét felújítja. Szegény mama! Két éve, hogy meghalt. A gépe is agonizálhat, mert ráment az egész tegnap délután, sőt, ma reggel a kávézást követve is azt búvöli. Döntöttem, reggelit nem készítek, hiszen sütöttem kétféle husit este. Bableves marad ebédre, most megesszük a csirkét, délben pedig a sertéssülthöz rizibizit alkotunk együtt. Először karácsony és újév között volt itthon rizi. Az ünnepekre hazamentünk, de János napkor húztuk vissza a csíkot, hiszen vizsgaidőszak volt. János bácsi disznót vágott, és felmálháztak bennünket. Akkor ettünk utoljára jóízű sült húst. Sokat hoztunk, ezért megdumáltuk, csinálunk hozzá rizibizit. Két hülye. A borsó a mélyhűtőben maradt, mert megfeledkeztünk róla, a rizs pedig kidobásra kényszerült. Szerintem túlsütöttük, Gabi pedig azt mondta, azért kemény, mert nem

sütöttem elég ideig. Nem adtam igazat neki, de aznap este bizonyított. Tényleg sütés után megpuhult.

Éhes vagyok, elő a kaját! Egy falatot magamhoz szelídítek tálalás előtt. Szöszi, nem beszélünk csúnyán! A megfogalmazás is helytelen. Abból könnyen következik, hogy ki is mondod.

- Gabiii! Gyere ki, de azonnal!

- Mindjárt. Ez a nyomorult éppen most fagyott le.

- Édesem, megreggelizünk, aztán Szöszi felmelegíti neked, csak gyere már!

- Kisasszony, szolgálatára megjelentem, de nem látom, hogy égne a ház.

- Kóstold meg, te szereted ilyen ízesítéssel a sült csirkét?

- Hmmm! Szöszi, ez nagyon pikáns.

- Szereted vagy nem?

- Szokatlan. Cukor nélkül sokkal jobb.

- Na, és melyikünk szóta meg este a husit?

- Én, de az rőfihusi volt, ez pedig formás pipicomb. Drágám, emlékeztetlek rá, megszólalt a mobilod, a vonal másik végén szülőanyád érdeklődött hogyléted felől.

- Anyu soha nem feledkezik meg rólad sem.

- Momentán ez lényegtelen. Fülelem hallatára dicsekedtél, míg te telefonálsz, Gabi ízesíti a sertéshúst. Kettőnk közül ki a Gabi?

- Megint összekevertem ezeket a nyomorult egyforma dobozokat.

- Sajnálom. Mónika néni rendezte be úgy a konyhánkat, hogy praktikus és kényelmes legyen. Ő vette a sok dobozt a fűszerpolccal egyetemben.

- Megint az anyu. Hálásak lehetünk, hogy támogatnak bennünket.

- Ne sápítozzál, szervírozzad a kaját, aztán benyaljuk, közben hálával gondolunk anyukádra. Lássad be, számunkra praktikusabb lenne a fűszeres polcon egymás mellett a sok zacskó! Kiszóródás ellen mindegyikre ráhúznánk Szöszi-féle hajgumikat. Az nem Mónika néni hibája, hogy úgy mozgunk a konyhában, mint elefánt a porcelánboltban.

- Lemosom róluk a cukrot.

- Mossad! Esetleg körömkefével meg is súrolhatod!

- Gabiii! Jövő héten hazamegyünk látogatóba. Nem kérnéd meg Kriszti nénit, hogy...

- Feltétlenül előadom. Megfőzi, aztán ételhordókban apukád vagy anyukád felhossa nekünk.

- Fene egye meg, az se megoldás. Te szeretsz felnőtt lenni?

- Nem szeretek. Évekig az lebegett a szemem előtt, ha felnőttek leszünk, összeköltözünk, és akkor csipegethetek belőled, amikor akarok.

- Vagy amikor hagyom.

- Szöszikém, te hét évvel ezelőtt is hagytad az erdőben, hogy megpusziljam.

- Két hülye gyerek. Otthon mindig azt mondták: „Kislányom neked egyetlen feladatod a tanulás.” Ma miért nem mondják?

- Dezső bácsi szeptember elején, amikor két autóval felköltöztettek bennünket és indultak haza, a fülembe súgta: „Vigyázz Mónikára, és kívánom, évekig tartsanak a mézeshetek!” Tündérkém, nálunk a csirkecomb is édes.

- Olvastam valahol, milyen a feleségek élete.

- Együtt olvastuk egy nagyon régi könyvből. Méghozzá itt, amikor az első húsvétkor ketten beszabadultunk a kéróba. A feleség teendője minden házkörüli munka, beleértve a kert gondozását is. Főzés, mosás rá hárul, valamint nem utolsó sorban a gyerekek nevelése. Ezzel szemben a férj feladata, hogy biztosítsa családjának az anyagi hátteret. Jól emlékszem?

- Igen, de ma már a nők is dolgoznak. Nem lehetséges, ha elvégezzük az egyetemet, te itthon maradsz, én meg biztosítom az anyagi hátteret neked és utódainknak egyaránt? Miért fordítasz nekem hátat?

- Nézzed meg szépségem, nem tollas? Jobb ötletem van. Mindketten keresünk jól jövedelmező állásokat. Béranyával kihordatjuk az utódainkat, amúgy pedig háztartási alkalmazottat tartunk.

- Béranya sztornó. Ahhoz viszont ragaszkodom, hogy a háztartási alkalmazott délceg fickó legyen.

- Vége a mézesheteknek. „Asszony, mit csináljak veled? Szedd össze a sátorfádat, azt látogasd meg az anyádat!” Adok én neked délceg fickót. Arra lenne eszed, bezzeg főzni nem tudsz.

Egy pillanatig Szöszi elbizonytalanodott, hátha tényleg haragszik rá, de sok ideje nem maradt lamentálásra, mert Gabi karjaiban találta magát.

- Szeretsz, vadember?

- Nagyon, kis csillagom. Megoldunk mi ketten mindent, nem igaz? Ha beleegyezel, súgok valamit, mert a falnak is füle van, nem akarom, hogy mások meghallják. Dobjuk ki a sült csirkét a szemétbe. Leviszem a kukába, majd otthon azt mondjuk, finom, porhanyós volt.

*

Miután abszolválták a harmadik félévi vizsgákat, hozzájuk is megérkezett a váratlan vendég bacilusok formájában. Először Szöszi vette le a lábáról. Egy teljes hétig nyomta otthon az ágyat. Tiszta szerencse, napra pontosan, amikor ő lábadozott, és úgy nézett ki, átveheti Gabitól a stafétabotot, akkor ez meg is történt. Nekik ugyanis nagyon fontos, hogy valamelyikük ütőképes legyen, hiszen különben ketten maradnak le előadásokról. Így viszont, legalábbis eddig, valamelyikük mindig benn volt az órákon.

Kora tavasz volt, és az emeleti folyosó végén gyönyörködött ablakon keresztül a bontakozó természetben lyukas órájában. Pesti lány léte tudta, a tavasz igazán lenn Zalában élvezhető. Ez rossz hatással volt rá. Nem a kertjükben gyönyörködhet a rügyező fákban. Ezen felül Gabi betegsége aggasztotta. Akkor ő még nem tudta, a férfiak halálos betegek tudnak lenni. Náluk nem létezik enyhe lefolyás. Gabi úgy bocsátotta reggel útjára őt, hogy elköszönt tőle véglegesen. Lehet, mire délután hazajön, már nem lesz az élők sorában. Majdnem 38 fokos láza volt hajnalban, ez kibírhatatlan. Könnyű a nőknek, akik olyan masszívak.

Ült a padon a folyosón, kezében egy könyv, és nézett kifelé az ablakon, de gondolatban otthon ápolta szegény agonizálót.

- Szia, Móni!

Azt hallotta, közvetlenül mellette valaki beszél, de időnek kellett eltelnie ahhoz, hogy fel fogja, az illető neki köszönt. Felé fordult.

- Nekem szóltál?
 - Igen, köszöntem.
 - Akkor szia. Leülhetsz, ne zavartassad magadat!
 - Móni, szeretnék veled valamit megbeszélni.
 - Várjál, azt hiszem téged Erikának hívnak, ugye?
 - Pontosan. Nézzél ki az ablakon! Innen is látni, ott a kerítés mellett parkol a kocsim.
 - Két dolgot tisztázzunk: Mónika a nevem, nem szeretem, ha Móniznak, valamint abszolút hidegen hagy, kinek milyen autója van egyetemista létére.
 - Ne haragudj! Csak nyomatékot akartam adni a témának. Külkereskedők a szüleim, tehát ahogy szokták mondani, anyagilag jól vagyok eleresztve.
 - Erika, még egyszer próbálom megértetni veled, egyetemisták vagyunk, sőt, már az is világos számomra, egy évfolyamra járunk. Nem érdekel, ki szegény és ki gazdag. Lényegében az is hidegen hagy, kinek mennyire van feltöltve a szürkeállománya.
 - Úgy érzem, valamiért neheztelsz rám.
 - Marhaság. Fogalmam nincs, hová szeretnél eljutni, de mondhatom, messziről indítottál. Ha problémád van bármelyik tárggyal kapcsolatban, szívesen segítek, ha tudok, egyébként nem vagyok társasági ember.
 - Mondta a tesód is.
 - A tesóm?!
 - Igen. Gáborral unokatestvérek vagytok, vagy nem?
 - Azok vagyunk.
 - Mindenki tudja, de Gábortól meg is kérdeztem. Múlt héten nem voltál, pénteken vettem a bátorságot, és megszólítottam. Mondtam neki, nem világít a féklámpám, segítsen, ha tud. Cserélje ki az izzót, elvégre ő mégiscsak férfi.
- Várható volt, ettől a pillanattól kezdve a lány minden rezdülését figyelte.
- Feltételezem, kicserélte.
 - Képzeld el, beindítottam a járgányt, és világított az a szemét, nem kellett kicserélni, azóta is jó. Javasoltam, hazaviszem, de tiltakozott ellene. Pár percig dumcsiztunk, aztán elnézésem kérte és elköszönt.
 - Ilyen ez a Gábor, hasonlít a természetünk.
 - Leülök, úgy könnyebb kitérülköznom előtted.
- Szöszi leplezetlenül tekintett az órájára.
- Tárulkozz, van még némi időm!
 - Azért kerestem ürügyet, hogy üzleti ajánlatot tegyek neki, de nem volt bátorságom hozzá. Abban reménykedek, rajtad keresztül sikerrel járok. Gábor, de ezt te is tudod, igencsak szemrevaló srác. Nekem unalmas ez a közgáz, pályamódosító leszek. Befejezem ezt a félévet, aztán adieu! Szülök egy gyereket, minden vágyam az anyaság, a többin ráérek tökölni. A szüleim eltartanak, csak apajelöltet kell találnom. Járni nem akarok senkivel, mert számomra fontos a függetlenség. Anyámmal megdumáltam. Ajánlotta a spermabankot, de tudod, úgy vagyok vele, szeretném tudni, ki a gyerekem alkotója. Arra gondoltam, ha Gábornak nincs

csaja, de ha van az sem gond. Egy ekkora drabál pasinak kitűnő génjei lehetnek. Összehoznánk egy csemetét. Nem szerelemből, mert a szüleim hajlandók zsozsót áldozni az ügyletért. Mit szólsz hozzá?

- Fantasztikus. Látva a lelkesedésedet, tutira nem bánnád, ha Gábor csajának a szeme láttára kalapálnátok össze. Legfeljebb tartaná a gyertyát. Hiába, a pénz hatalom.

- Ezek szerint jár valakivel? Annál izgalmasabb a dolog. Engem a szerelem nem érdekel. A földön akarok járni, nem a fellegekben. Gábor kitűnő alanynak tűnik ahhoz, hogy megtermékenyítsen. Azt is megtárgyaltuk otthon, legfeljebb három alkalom kéne hozzá. Ha nem jön össze annyiból, akkor passz. Feltételezem, Gábornak nincs saját gyereke. Mit mosolyogsz ezen?

- Érettségi előtt alaposan megrágtuk a dolgot Gáborral, hová adjuk be a felvételi kérelmünket. Nem foglalkoztunk vele, milyen lesz a nemek összetétele a hallgatók között. Valóban, jóval több a lány, mint a fiú. De hát az egyetem mégsem tehénistálló, Gábor pedig nem tűnik tenyészbikának. Bocsáss meg, ez az én véleményem. Azt megígérem, ötletedet elé tárom. Amennyiben zöld utat kapsz, szeretnék jelen lenni az aktusoknál. Az anyagi rész nem tartozik rám. Lehet, ha elmesélem neki, mivel ismeritek egymást, egyből tud tarifát mondani. A rosszabb, ha előbb alaposan körbe óhajt vizslatni, hogy lássa a felhozatalt, és utána böki ki a száján, mennyiért hajlandó meghágni.

- Csillagászati összeg nem jöhet számításba, hiszen van ennek kockázata is. Mindenesetre köszi, hogy meghallgattál, és várom a fejleményeket. Még valami! Bántóan fogalmaztál, de elmondhatom, nem csak állatok szaporítására kötnek üzletet manapság.

A lány elköszönt. A beszélgetés Szösziiben szokatlan érzelmeket keltett életre. Először hitetlenkedett, de ahogy teltek az órák, úgy lovalta bele magát a gondolatba, Gabi elhallgat valamit előtte. Ami biztos, a csaj nagyon elszánt. Potenciális vetélytárs a számára. Mikor délután lakásuk közelében leszállt a buszról, nem nézett körül, úgy indult át az úttesten, és hajszálon múlt, hogy egy autó nem gázolta el. Eluralkodott rajta a féltékenység. A lakásban első útja a hálószobába vezetett, megnézni a beteget. A fiú aludt, de az ajtónyitásra felébredt.

- Szia, örülök, hogy életben talállak.

- Gyere, megölelgetlek, és meggyógyulok.

Szöszi leült az ágy szélére, de amikor Gabi felemelte a kezét, visszanyomta a paplanra.

- Társalogni óhajtok veled.

- Hol marad az üdvözlés?

- Köszöntem.

- Úgy tapasztalom, jól telt nélkülem a napod.

Szöszi érezte, rosszul indított, még a végén magát hozza gyanúba. Odahajolt, hogy Gabit megpuszilja, ő pedig magához ölelte.

- Fontos dolgot kell megbeszelnünk.

- Náladnál fontosabb számomra semmi nem lehet. Hiányoztál nagyon.

Hosszan puszkodtak, majd Szöszi felegyenesedett.

- Jöhet a dumcsi, kisasszony!

- Folytassad a hétvégi mesédet! Hányszor találkoztál Erikával?

- Gubanc van? Megjegyzem, nekem úgy mutatkozott be, hogy Era.

- Megismétlem, elmondasz mindent, vagy nem?
- Édes! Hazajöttem, azonnal elmondtam neked vagy félórán belül azt a két percet. Ehhez képest másnap ismét feltetted a lemezt. Nincs mit mondanom róla. Egy buggyant bige, aki beképzelte magát, hogy gáz van az autójával.
- Nem volt gáz, csak azt akarta, csinálj neki gyereket.
- Mérjed meg a lázamat! Azt hiszem, önkívületi állapotba kerültem. Szöszikém, most még neked sem csinálnék gyereket, nemhogy másnak. Nem érdekel, miket dumálnak össze-vissza rólunk. Nem érdekel, hogy az unokatestvéred vagyok. Ebben meg is egyeztünk hétvégén. Akkor mi az istennek kezdjük újra?
- Engem kért meg, közvetítsek. Fizet érte, ha felcsinálod, és jelen lehetek az aktusnál.
- Vagy ti bolondultatok meg, vagy én. Békén hagynál ezzel a baromsággal?! Édesem, ez nem féltékenységi. Igen, pénteken ott az autójában a hátsó ülésen dugtam meg. Valószínű, jólesett neki, és repetázni akar. Hagyjál a fenébe az ilyen kis kurvákkal! Felhívom anyukádat, és elmondom mivel traktálsz.
- Azt mondtad, ha én kérnélek, nekem sem csinálnál.
- Ha a mai nappal abbahagyod a fogamzásgátló szedését, pár hónap alatt kiürül a szervezetedből, és utána boldogan, de a gyerek érdekében kockázatot nem vállalunk.
- Holnap meg fogja kérdezni tőlem, miben maradtunk. Közlöm vele az igazságot. Nem vagyunk unokatesók, és remélem, elszégyelli magát.
- A magam részéről soha senkinek nem mondtam ilyet. Az emberek kitalálták ezt az unokatestvérséget, mert ha szerelmesek vagyunk, akkor nyalni-falni kéne egymást, és állandóan az ölemben ülhetnél. Ez a módi. Testvérek nem lehetünk, mert más nevünk van. Én meg ráhagytam a kis kurvára. Szétröhögöm magamat. Ahhoz mélyen kéne a pénzeszsákba nyúlania, hogy ráizguljak. Nyomodba nem jön. Nem mondanám, hogy ronda, de azt igen, úgy öltözködik, mint egy ribanc. Lám, kiderült, az is.
- Ezek szerint lenne annyi pénz, amennyiért képes volnál?
- Ez nem igaz! Holnap bemegyek én is, mert rossz hatással van rád az egyedüllét.
- Nem jössz be, és ezzel a döggel soha többé nem fogsz szóba állni! Nem tudom, mit fogok csinálni, ha egyszer megcsalsz.
- Nem tudom, mit fogok csinálni, ha te egyszer megcsalsz. Jól van így, te buta Szöszike?
- Két bolond egy pár. Mikor fogjuk egymást megenni?
- Előbb jól bekajálunk, aztán bizonyítok neked.
- Arra bezzeg nem vagy beteg, ugye?
- Miért, te beteg voltál a múlt héten?

*

Leszálltak a buszról, és konstataáltak mennyire másabb az ózondús zalai levegő, mint a bűdös Pesti. Gabi hazakísérte Szöszit, de nem ment be hozzájuk.

- Siessél te is haza, mert mindjárt akkora zuhé lesz, hogy csak na!
- Nem baj, legfeljebb megint megbetegszem, és ápolni fog a jó tündérem.
- Nem szeretlek ápolni. Elhagyod magadat, és különben is, legyél mindig egészséges nekem! Ne felejtse el, reggel megyek érted kocsival!

Nyolc év alatt nem voltak képesek hozzászokni a búcsúzáshoz. Reménytelen esetek ők ketten. Elindult szomorkodva a falu másik vége felé. Mindketten tudják, az ő szerelmük beteges ragaszkodáson alapszik, de mindegy, ezen semmi nem változtat, főleg, ha ők nem is akarják. Eszébe jutott elmélkedése közben, behatárolt az idejük, hiszen csak hétvégére jöttek haza, a Mónika napi ünnepségre. Holnap, azaz szombaton, fogják megtartani, bár 1999-ben Mónika keddre esik. Ilyenkor Gyöngyösiéknél egymásnak adják a kilincset az igazgató úr munkatársai. Mónika néni nagyon nem szereti az udvarias pofavizitet, de hát Dezső bácsi rangjával ez együtt jár. Az én Szöszim csak hab a tortán. A gond csupán annyi, a férfiak a habon legeltetik a szemeiket. Természetesen ezen a jeles napon Fazekasék is teljes létszámmal képviseltetik magukat. Nem vagyunk sokan, bár Kriszti is személyes részvételével ünnepli jövődöbeli sógornőjét és annak édesanyját. Odaérve a házhoz, látta, János bácsi kocsija áll az udvaron, kívül a kerítésnek egy rozsdás lepukkant bicikli van támasztva. Ezen felül benn egy idegen, csontvázsovány kutya próbálja a baromfikhoz vezető kerítést megbontani. Csodálkozott, hiszen nekik soha nem volt kutyájuk. Különösebben ő maga sem kutyabarát, de Kriszti és anyukájuk kifejezetten féltek a kutyáktól. Érkezéséről tudtak, hiszen előző nap megtelefonálták Pestről. A kutyának elkapta a grabancát, és kidobta az utcára, majd bement a házba. János bácsi az asztalnál társalgott, valószínű a bicikli tulajdonosával.

- Szia, János bácsi!

- Szia, Gabi fiam!

- Anya nincs még itthon?

- Nemsokára jön. Az apádat nem üdvözlöd?

Gabinak ekkor esett le a fatantusz. Az a mocskos, szakadt alak az ő állítólagos apja, aki most kelt fel az asztaltól, és próbál felé jönni, szemmel láthatóan üdvözlés céljából. Elvégre ő is János bácsi által tudta meg, ki az a derék fiatalember, aki érkezett.

- Ne fárasszad magadat, nem tartok igényt az üdvözlésedre! Árudd el, mit keresel ebben a házban!

Az apja a határozott fellépés hatására megtorpant, de állva maradt.

- János bácsi, kié az a rühes kutya, amelyiket most tessékeltem ki? Éppen a baromfiudvarba igyekezett bejutni. Gondolom, vágyott a finom pipihusira. Remélem, egy kóbor állat, nem a tiétek, mert anya soha nem szerette a kutyákat.

- Az apáddal jött.

- Kitalálhattam volna. Hasonlít a fizimiskájuk. Tőled pedig várom a választ, mi járatban mifelénk?

- Mint láthatod az öltözékemből, mit tagadjam, hajléktalan vagyok.

- Gratulálok, szép karriert futottál be.

- Azért jöttem, hogy segítsek rajtam. Mindketten felnőttek vagytok, feltételezem egyiketeket sem vág földhöz havi párezer forint.

- János bácsi, neked előadta jövedele célját?

- Fiam, semmi közöm a dologhoz. Jött, bemutatkozott, én beengedtem, mert tudtam, anyád jön mihamarabb, és te is haza készülsz.

- Világos az ábra. Ott tartottunk, idejét láttad annak, hogy megpumpoljál bennünket, pusztán atyai szeretetből.

- A másik két fiam még kiskorú.

- Ezek szerint sikerült találnod egy másik nőt, akit szintén tönkretettél?
 - Szíveskedjél más hangon beszélni velem, ne felejtse el, az apád vagyok!
 - Biztosítalak, soha nem fogok elfeledkezni alkotómról. A gond ott van, egyéb érdemeid nincsenek.
 - Anyád mellett végig dolgoztam.
 - Igazad van, legalább addig sem szomorítottad őt. János bácsi, hallod ezt? Óriási! Soha nem volt apám, és most ide jön egy tróger, aki hivatkozik valamire, amiről fogalma nincs, mit jelent. Aki az anyám házában rendre akar engem utasítani. Nos, közlöm veled, pusztán arra várok, hogy az édesanyám megérkezzen. Szeretném, ha látná, hogy váglak ki innen.
 - Gabi, kérlek, ne ragadtassad el magadat!
 - János bácsi, annyira képbem vagy, biztosan tudod, ez az alak mit művelt anno az anyámmal, a feleségeddel. Én akkor, hatévesen megesküdtem, jön még a kutyára dér. Érted? Első osztályos voltam, fájó tapasztalatokkal, amikor szemem láttára rugdosta az anyámat, naponta pofozta. Megfogadtam, az én anyám soha az életben tudtommal nem kerülhet olyan helyzetbe, hogy bárki kezét merjen emelni rá. Két gyereket nemzett, de a pénzt, amit keresett, mindet egy fillérig leöntötte a torkán. Anya robotolt, hogy minket becsületesen felnevelhessen. Azóta könnyebb az élete, amióta egymásra találtatok. Szóval pár rugóval támogassunk, ez lenne az óhajod?
 - Beszélek a nővéreddel, remélem, ő nem olyan kegyetlen, mint te.
 - Krisztinek hívják. Elárulom neked: Dr. Fazekas Krisztinának. Na, mit szólsz hozzá?
 - Örülök neki. Ezek szerint megy a szekér. Remélem, megérti a helyzetemet, és segít az apján.
 - Biztos lehetsz. Ha senki más, de a nővérem feltétlenül segíteni fog rajtad.
- Abban a pillanatban lépett a házba az anyukája. Férjét is meg a fiát is megpuszilta.
- Szervusz, Krisztina. Jól nézel ki.
 - Úristen! Nem hiszek a szememnek. Esküszöm, magamtól rá nem jöttem volna, hogy te a Gábor vagy.
 - Anya, ez az alak azért jött, hogy némi apanázst kapjon a felnőtt gyerekeiktől havonta. Havi pár ezer forint csekélységre gondolt.
 - Most meg a fülemnek nem hiszek. Te ezt tényleg komolyan gondoltad, amikor soha egy forintot nem adtál gyerektartást?
 - Kötelezhetőek a felnőtt gyerekek a szülőtartásra, ha nem megy szép szóval, bírósághoz fordulok.
 - Anya, ne lepődj meg, viszket a tenyerem. Azt hiszem, ütköztetjük volt férjeddal a nézeteinket. Nyomassad a poént, a csattanó elővezetése az én feladatom!
 - Ha fenyegetsz, azzal magadnak ártasz.
 - Ennek soha nem lesz vége? Rendezett körülmények között élünk, felejtse el a családját!
 - Azonnal vége lesz. Ugye, emlékszel mit fogadtam neked taknyos kölyökként?
 - Tudom fiam, és büszke vagyok rátok, te pedig ezt tudhatod.
 - Eddig vártam rád. Elérkezett annak az ideje, hogy némi elégtétellel szolgáljak a nehéz éveidért. Szemed láttára kívánom kitakarítani a házat ettől a bűzlő mocsoktól.

Megragadta az apja karját, bár a nyakát akarta, de észbe kapott, nem fojtja meg, annyit nem ér. Másik kezével kinyitotta a teraszajtót, és kilódította a házból.

- Kapsz egy percet, gondolkodási időt. Vagy eltakarodsz saját lábadon innen, vagy esküszöm a magasságos istenre, végigpofozlak a falun!

Az apja bizonytalan léptekkel, de elindult a kapu felé. Gabi utánanyúlt, és megmarkolta a karját.

- Ha kedves a rongy életed, elfelejted a találkozásunkat. Elfelejtetted, hogy Zalatarhos a térképen van! Amennyiben megpróbálsz a becsületünkbe gázolni bíróság által, itt, tanúk előtt esküszöm, ott a tárgyalóteremben taposom ki a beledet. Most pedig elköszönsz tőlünk, hiszen jöveteledkor is köszöntél, ez az illem. Világos?

- Elnézést, szervusztok!

Gabi ment utána, mert a vendéget a kapuig illik kísérni. Láttá, a kutya nincs a környéken. Az apja visszanézett kérdően, talán engedélyt akart kérni, hogy elvihesse a biciklijét, Gabi intésével engedélyezte. Nem ült fel rá, valószínű nem volt hozzá ereje. Tolta maga mellett. A fia szemmel elkísérte addig, míg kikerült a látóteréből, aztán visszament a házba.

- Gabikám, büszke voltam rád, de féltelek. Ebből komoly bajod származhat.

- Tudod anya, még az is lehet, de abban biztos vagyok, nem fog felérni a te 13 éves szenvedéseddel.

- Jó, de János mondja, elárultad, hogy Kriszti orvos.

- Lehet, meggondolatlanság volt, engem a büszkeség vezérelt.

- Ugye megígéred, ha mégis meghurcoltat a bírósággal bennünket, nem fogsz cirkuszt csinálni?

- Nem ígérem meg, mert képtelen lennék betartani. Örülök, hogy János bácsiban megtaláltad az igazi társadat. Ha ez a patkány bele akar mocskolni, kitekerem a nyakát. János bácsi, te nem tudhatod, még anya meséiből sem, mit kellett szenvednie mellette, és nekünk gyerekeknek is. Nem beszélve az utolsó, emberhez végképp méltatlan cselekedetéről. Mocskos, elállatiasodott disznó, azt hiszi, majd Krisztit pumpolhatja. Anya után ő az, aki a leginkább utálhatja.

- Szikráztak a szemeid. Azt hittem, beletaposod a cementlapba.

- Ezért nem mertem a nyakánál fogva kilódítani. Még itt dögölt volna meg a kezemben. Láttam János bácsi, igencsak megijedtél te is. Örülj neki, hogy nem volt olyan pocsék életed, mint nekünk. Minálunk az agresszió napirenden volt, és ezt soha, de soha nem fogom elfelejteni. Gyerekkoromban sem verekedtem, az a férfi pedig, aki a nőre kezét emel, nem méltó arra, hogy embernek neveztessek.

- Becsengetett, fogalmam nem volt ki ő, de mivel Krisztinával akart beszélni, beengedtem. Aztán már bántam, miután megtudtam, anyád férje volt. Félttem a cirkusztól, és reménykedtem, te éréjél előbb haza.

- Ez a kettőtök dolga anyával, majd megdumcsizzátok egymással. Én biztos nem engedtem volna be.

- Igazad van, de hát én csak vendég vagyok ebben a házban.

- Anya, hallod ezt? A férjed vendég a házában.

- Hallom-hallom. Hozzászoktam, János ilyen. Ő senkit nem bánt meg tudatosan. Fiam, ehhez is hozzá kellett szoknom az elmúlt öt évben. Én hordom a kalapot, bár igaz, nem megerőltető feladat számomra. Más kérdés, itt ő érzi magát vendégnek, az ő házában pedig én vagyok vendég.

- Legalább mindkét helyen jól érzitek magatokat, vendéglátó és vendég egyaránt. Visszatérve egy pillanatra, ha van az öregnek annyi maradék esze, amit nem piált el, nyugodjatok bele, nem megy bíróságra, mert megdumálja a hajléktalan haverjaival, semmi értelme nem lenne. Nincs az a bíróság, amelyik megítélné neki a szülőtartást, tekintettel a múltjára.

- Reggel, mielőtt elmentem dolgozni, megfőztem az egyik kedvenc kajádat. Melegíthetem?

- Anya! Nem tagadom, hiszen tudjátok ti is meg Mónika néniék is, Szöszi egy tündér, de nem konyhatündér. Főzünk mi, de általában az étkeknek más az íze, mint amire számítunk. Így azután biztosak lehettek benne, Mónika nénivel egyetemben, harminc év múlva is bármit készítek, azt mi örömmel fogjuk elfogyasztani. Szöszi tudományos alapon főz, én meg az ösztöneimre hagyatkozom. Külön-külön borzasztó eredményeket produkálunk, együtt még csak-csak.

- Gondolom, hazakísérted.

- Természetesen, de nem mentem be hozzájuk. Reggel jön kocsival értem, és elrobogunk Szombathelyre, mert képzeljétek, szükségünk van egy könyvre, amit kizárólag Szombathelyen lehet megvásárolni. Kriszti mikor ér haza holnap?

- Még ma este megjön. Holnap 12 órakor ott leszünk jövődöbéli anyósodéknál. Mónika panaszkodott a héten nekem. Szeretne túl lenni a névnapi összeröffenésen.

- Nem csodálom, Szöszi sem ugrál örömeiben.

*

A helyzet úgy hozta magával, Szöszt éppen akkor hívta az anyukája, amikor a fürdőszobában tartózkodott. Gabi bentől hallgatta a beszélgetést, mármint amit Szöszi mondott. Miután elköszöntek egymástól, és visszament tanulni a nappaliba, Gabi kérdőre vonta:

- Azon gondolkodom, délelőtt olvastuk a tanszék hirdetésben, hogy pályázni lehet egy teljes évre angliai tanulmányokra.

- Ezen miért kell gondolkodnod?

- Mert elolvastad te is, aztán mentünk tovább, mintha valami lényegtelen semmiségről lenne szó. Feltételeztem, mivel van nyelvvizsgád, na meg biztosítva van az anyagi háttér, beadsz pályázatot.

- Igazad van. Elfelejtettem anyunak mondani, de máris visszahívom. Árukl el, mit bámulsz?

- Hívjad Mónika nénit, és beszélj meg vele! Biztos, hogy finanszírozzák neked.

- Fáradt vagyok. Immár harmadik éve élünk együtt Budapesten. Nem mondom, én kezdtem valamikor olyan dolgokra rákérdezni, amire tudtam a választ, csak jó volt a te szádból hallani, viszont mindig érzelmekről volt szó. Nem vagyunk gyerekek. Kíméljél meg ettől a butaságtól! Ámbátor, most jut eszembe: nyár elején arról beszélgettünk, szeretnénk, ha babánk születne. Ennek érdekében lemondtam a fogamzásgátló szedéséről, de hogy tutira kiürüljön a szervezetből, hónapok óta a szeretkezés úgy történik, vagy előbb kiszállsz vagy gumival. Visszadobom a labdát. Nem lehetséges, esetleg valami más van a háttérben, és nem a baba, részedről?

- Gyere ide, kis bolondom! Soha nem leszünk mi felnőttek. Úgy dobod vissza a hülye kérdésekre a labdát, hogy tetézed. Édesem, amikor az egyetemen néha beugrom a klotyóra egyedül, ott szokott lenni egy csaj, akit két perc alatt elintézek. Így gondoltad? Meg se tudnálak csalni.

- Írtam a mikulásnak levelet, de még nem adtam fel.
- Megmutatod, mit írtál?
- Azt nem szabad, mert titok.
- Az én szerelmem nem fog levelezni öreg mikulással. A vén kecske is megnyalja a sót.
- A mikulás aranyos, és vedd tudomásul, nem kecske!
- Tessék megmondani, mit kértél tőle!
- Jó, de halkán mondom, mert titok. Egy kisbabát.
- Szöszikém, egy hét múlva itt a mikulás.
- Tudom, azért írtam időben a levelet.
- Nincs igazság a földön. Ha te ajándékot kapsz a mikulástól, én névnapomra kérek ajándékot.
- Elárulod?
- Emlékezzél rá, évekkal ezelőtt összevesztünk valamin.
- Mondom, fáradt vagyok. Biztos kitalálnám, hiszen ritka a komoly összeződülés köztünk. Kérlek, áruld el!
- Harmadévesek vagyunk. Tavasszal, azaz 2000. március 24, a névnapom péntekre esik. Akkor szeretnék feleségül venni, azon a napon. Butuskám, ne sírjál!
- Muszáj felhívnom az anyukámat, de nem kérem a hozzájárulásukat a külföldi tanuláshoz, nem baj?
- Álljon meg a fáklyásmenet! Nem ám, hogy feleségül kértelek, és anyukádnak mondasz igent.
- Mi tényleg soha nem leszünk felnőttek. Gabikám, leszek a feleséged.
- Jaj, de jó! Izgultam ám piszkosul, hogy kikoszarazol. Szeretném, ha felvennénk egymás családnevét. Te Fazekasné Gyöngyösi Mónika lennél, én pedig Gyöngyösi Fazekas Gábor.
- Remek. Elképzelem, sok év múlva egy cég közgazdászt keres, és ajánlja valaki nekik a gyöngyösi fazekast.
- Gyöngyösön nincsenek fazekasok. Esetleg változtassad meg a családnevedet Korondira!
- Amilyen hülyék vagyunk ketten együtt, még az is elképzelhető.
- Szösze, van egy kis dugipénzem, akarod, hogy vegyek gyűrűket és eljegyezzek?
- Honnan van neked dugipénzed?
- Dezső bácsi, amikor a minap itt volt nálunk, nekem adta ide a decemberre szánt apanázst.
- Azt hiszem, közgazdásznak jobb leszel, mint fazekasnak.
- Ne vedd komolyan! Nem a szüleid pénzén akarlak eljegyezni.
- Tanuljunk, te bohóc!

*

- Meg vagyok én áldva.
- Tessék?! Szóltál valamit, gyönyörűm?
- Csak nosztalgiazok. Visszasírom a lányságomat.

- A micsodádat?
- Nem a micsodámat, az megvan. A lányságomat, picinyem.
- Gyere, borulj a vállamra, pulcsimmal felitatom a könnyeidet! Ne menj el! Milyen áldásról zengedezel?
- Azt mondtam, meg vagyok áldva.
- Tudom, én áldottalak meg. Két hónapon belül világra hozod a nyuszikáinkat. Mi munka van benned, azt csak én tudom.
- A doktornő mindig megdicsér. Szépen fejlődnek. Ráadásul te sem kaptál sérvet az alkotástól.
- Ez igaz. Akkor is hülye a mikulás. Levelet írtál neki, én pedig utánaolvastam, hogy történik az ajándékozás, nehogy meglepetés érjen. Tudsz arról, hogy a csizmádba kellett volna tennem mikulás este?
- Tényleg?! Olyan okos az én férjecském, nem a csizmámba dugta.
- Persze, hogy nem, mert felnőtt könyvekben utánaolvastam. Nem olyan egyszerű, az ember amikor a legjobban érezte magát, akkor kellett kirántani.
- Ez igaz. Te találtad ki, hogy alkotás előtt fél évig nem szedek fogamzásgátlót, és bohóckodjunk. Bezzeg mostanság sem kirántani sem sütni nem kell.
- Ez nagyon panaszosan hangzik.
- Gabikám, mi könyvből fogjuk azt is megtanulni, hogy kell halálunk előtt agonizálnunk.
- Az isten egymásnak teremtett bennünket.
- Azért a szüleink is pepecseltek velünk.
- A te szüleid igen, azért vagy ilyen szép kismama.
- Örülök, hogy tetszem neked, bezzeg magamnak nem annyira. Meg szeretném veled beszélni, mivel most nyáron nem célszerű napoznom, és totál fehér a bőröm, befestetem a hajamat vörösre.
- A te dolgod, Mónika, saját fejeddel rendelkezel.
- Nem szeretem, ha így mondod a nevemet.
- Egy vörös hajú... akárkit nem fogok Szöszinek hívni. Majd keresek egy másik Szöszit magamnak.
- Nem lehetsz ilyen piszok velem.
- Téma lezárva. Várom az átváltozásodat. Hülye Fazekasné, képes lenne magát elcsúfíttatni. Vedd tudomásul, mellettem soha nem fogsz festett hajjal járni!
- Jól van, nem kell azért lenyelned! Inkább...
- Mi van, Szöszke, buli van a bugyiban? Egyelek meg, te drága csillag!
- A drága csillag lázadni fog. Többet nyomkodod a számítógépet, mint őt.
- Mert azt olvastam, ebben a stádiumban árthat a babának a lökdösődés. Boldogan bekopogtatnék hozzájuk naponta.
- Én is olvastam, de ott babáról és nem babákról volt szó, bebebeeee!
- Ezek szerint ránk nem vonatkozik?

- Ha nincs írásba fektetve, azzal nyugtathatjuk a lelkiismeretünket, hogy nem. Képes voltál még az ágyainkat is szétoltni. Most meg hova húzol?
- Beszélgetni a hálósobába.
- Utálok ezt a szobát, amióta csak a fejed van a közelemben. Sőt, már a „L” betűt is utálok.
- Édes, megbeszéltük, nem alhatunk együtt. Az kéne, hogy éjjel véletlenül megüssöm vagy megrúgjam a hasikádat. Különben pedig a többi rajtad múlik. Te érzed, mennyire szabad terhelni magadat.
- Ne gyere hátulról! Terhes vagyok, nincs kedved hozzám. Sok férfi ilyen. Tudod, milyen nap van ma?
- Tudom, kincsem. Ezt a butaságot pedig verd ki a fejcskédből!
- Akkor mondd meg, minek van az évfordulója!
- Kilenc évvel ezelőtt, pontosan ezen a napon lettél az enyém úgy, hogy nem véletlenül. Az első sajnos becsúszott, de a jó sorsunk úgy hozta, ezen a napon anyukádék elmentek Szombathelyre. Kettesben maradtunk, de még talán ki sem értek a főútra, amikor Szöszikémet kezdtem kicsomagolni a ruháiból.
- Ezért most kapsz egy puszit. Nagyon félttem, hogy megismétlődik, ami először, és esetleg 13 évesen terhes maradok. Félttem, de közben elvetted az eszemet. Én is megtudtam, milyen az orgazmus. Gabikám pedig ügyes volt. Az előkészített zsebkendőbe ment.
- Minden fontos epizódot tárolok az agyamban, amit ketten éltünk át. Sokszor mondtam, szóljál, ha úgy érzed magadat. Édes, én a gyerekeink érdekében mindenről képes vagyok lemondani, borzasztó lenne, ha valami baj érné őket, azt pedig, ha téged, nem élném túl. Köz-hely, de immár három éve mindig együtt vagyunk, és előtte is legtöbbit. Régen is mondtuk, ez nem egyszerű szerelem. Mi egymás nélkül nem tudnánk létezni már.
- Tessék lesokkolni a szerelmedet, a feleségedet!
- Ha eddig nem vetted észre, amióta leültünk ide az ágyra, simogatlak, hol fenn, hol lenn.
- Minden nap szeretném, ahogy áldott állapotom előtt volt.
- Az izgalom nem árt a babáknak?
- A pozitív izgalom nem. Ne felejtse el, az is izgalom részemre, ha hanyagolsz! Csak az árt a babáknak.
- Tessék irányítani a nemi életünket! Minden áldozatra kész vagyok, hiszen úgy érek hozzád, mint egy hímes tojáshoz. Elárulok egy nagy titkot, lehet, nem fogsz örülni neki: szülessenek meg egészségesen a babák, az anyukájuknak ne történjen baja, soha többé nem szeretném, hogy gyereket szüljél. Ez nem nekem való. Lelkileg nagyon megvisel, amikor látom, hogy gyenge vagy, hogy rosszul érzed magadat. Veled szenvedek.
- Úgy szeretném, hogy születésnapomra ők legyenek az ajándékaim.
- Augusztus 31-re vagy kiírva. Lustizzanak még egy napot és teljesül a vágyad!
- Hahaha! Jó vicc! Alighanem az apjuk temperamentumát öröklük, mert néha úgy érzem, fociznak a hasamban.
- Labda közelébe nem fogom engedni őket. Lányok ne focizzanak. Kérem ezt az édes szádat!

*

Kérte és kapta, sőt, mást is kapott, még hozzá duplán, aztán feküdtek egymás mellett, mint két hulla. A nappaliban megszólalt a telefon. Szöszi ugrott volna, de rugaszkodás közben Gabi visszatessékelte az ágyra, ő szédelt át a készülékhez.

- Gyöngyösi-Fazekas, tessék!

- Itt meg Zalatarhosi Gyöngyösiné kér bebocsátást a tudatotokba! Szia Gabi!

- Szia, Mónika néni!

- Mi van, összevesztetek? Nagyobb lelkesedésre számítottam.

- Össze, de nem veszünk.

- Ja, már látom. Jó ez a videotelefon. Valamit magadra kaphattál volna, mielőtt felveszed a telefont.

- Mónika néni, ne cikizzél! Egy pillanatra azt hittem, hogy látsz. Mi tagadás, ha már úgyis látod, meleg a lakás, nem vagyok agyon öltözve.

- Nem baj, egyszer úgyis kifogom, olyankor telefonálok, amikor nem szerelmeskedtek.

- Szíveskedjél a témában egyeztetni gyermekeddel! Szerinte ritkán telefonálsz.

- Ez nem igaz.

- Mondom, beszéljétek meg egymással, nő a nővel!

- Olvastátok a neten?

- Én pár órával ezelőtt igen, de Szöszi-nek elfelejtettem mondani. Árucl el, mi a túrót tud kezdeni egy meglett férfi azzal a hatéves kislánnyal? Még hogy Zalatarhos határában a mezőn megerőszakolta. Meghaladja a fantáziámat. Ettől függetlenül a fazont azonnal kinyírnám.

- Ezt viszont én nem olvastam. Az apád 52 éves?

- Fogalmam nincs, de ha fontosnak tartod a pontos információt, kiszámolom az ujjaimon. 48-ban született, most 2000 van, tehát pontosan annyi.

- „Folyó hó ötödikén, betöréses rablás történt egy vadász sérelmére az egyik zalai faluban. Fazekas Gábor 52 éves és Kolompár Etel 21 éves, távollétében behatoltak K. J. házába és onnan komoly értékeket kívántak eltulajdonítani. K. J. váratlanul hazaérkezett, és látva, hogy a bejárat tárva van, mindenre számítva, fegyverét kézben tartva ment be a házba. Először a lányba botlott, aki szemlátomást csak fedezte a betörést, ezért tovább sietett, és a szobában rámolás közben találta Fazekas Gábort. Nem teketóriázott, azonnal lőtt, és a betörőt megsemmisítette. K. J.-t önbíráskodás miatt előállították, majd kihallgatása után szabadlábon védekezhet. „ Szabad kérdezni, mi tetszett annyira, hogy elkezdtél nevetni? Egyszülött gyermekem a háttérben próbál ösztönözni a folytatásra? Csiklandoz, és azért vigyorogsz?

- Nem, de itt áll mellettem, mint testőr, nehogy telefonon valaki kárt tegyen bennem. Mónika néni, eszembe jutott a honfoglalás. Gábor leveri a zárat, Etel, közben vigyáz.

- Istenem-istenem! Tudtam, az ilyen korán kezdődött szerelem, torzulásokat hoz létre a szerelmesekben. Csak abban bízhatok, a génjeitek nem hibásodtak meg, normális unokákat szül a lányom.

- Mónika néni, nehezen tudtál volna ennél nagyobb örömet szerezni nekem. Felhívod anyát, vagy én hívjam? Elpusztult a férgese, a többi nem érdekes.

- Megyek, hívom, ti meg folytassátok, ami abbamaradt. Látom, gyászolni aligha fogsz.

*

Nem tetszem magamnak. A vizsgálatok azt mutatják, semmi gond nincsen, egészségesek az ikrek, akik lányok mindketten. Én viszont nagyon fáradékony vagyok. Most már istenes. Túl vagyunk a vizsgákon, és akár azt is megtehetném, hogy nem mozdulok ki a lakásból, csak ha orvoshoz kell menni. Gábor-napon összeházasodtunk. Nem kisebb ajándékot kaptunk, mint anyu Volkswagenjét. Ebből volt Gabival egy kis vitánk. Én képviseltem azt az oldalt, egyetemisták vagyunk, sokba kerül a lakás fenntartása, nem tehetjük meg, hogy autóval járjunk az egyetemre, ami ráadásul messze van innen. Gabi azt mondta, ő visszafogja az étkezését meg a számítógépes mániáit, ezzel megspórolja a benzinköltséget. Számára nincs fontosabb, mint a mi egészségünk. Elsírtam magamat. Annyira jólesik, hogy kilenc év után is ennyire szeret. Próbáltam számokkal bizonyítani, nem fogjuk bírni, de bekeményített. Autóval jártunk minden nap, és hálás voltam érte. Az igazán csak hab volt a tortán, lelkemre kötötte, nem mondhatom el anyuéknak. Nem akarta, hogy több pénzt adjanak. Mintha nem is én lennék, úgy megváltoztatott a terhesség. Igaz, azt mondják, ne csodálkozzak a nyolcadik hónapban. Nem csodálkozom azon sem, hogy kihagy az agyam. Most pl. arról feledkeztem meg, hogy kaptunk az autó mellé egy nyugat-európai körutat repülővel. Ezt együtt fizették be Kriszti néniékkel. Március volt, és én már akkor szenvedtem a repülőn. Most meg mosolygok. Eszembe jutott a lánykérés. Apu kitett magáért, jó szokásához híven. Még szerencse, idegek nem voltak jelen. Jövendőbeli vejével közölte: nagy franc vagy, te Gabi. Lentről kezdted, most jutottál el Mónika kezéig? Soha nem fogom elfelejteni azokat a lopott órákat éveken keresztül. Mindig csodálatos az együttlétünk. Tulajdonképpen az első is az volt, csak akkor fájt egy kicsit, aztán pedig féltünk. Mennyi emlék van mögöttünk, pedig papír szerint közös életünk elején vagyunk. Rábeszéltem Gabit, szerezzon jogosítványt. Azt mondta, nem akar lopni, mert az olyan ciki lenne. Nézegettem az újságban a hirdetéseket, és felkerestünk egy autós iskolát, ahol indul tanfolyam. Utolsó utáni jelentkezők voltunk, de az én Gabikám előadta magát a hölgynek. Nézzen rám, láthatja, áldott állapotban vagyok, és órá járul a feladat, hogy augusztus végén rohanjon velem a kórházba, de nincs jogosítványa. A hölgy mosolygott a cáfolhatatlan indokon, de nem tudta Gabit besorolni. Másnap telefonált, valaki lemondta, így azután megkezdődhetett az okítás. Tegnap kimentünk a prérre. Ültem az anyósülésen, ő meg vezetett. Magyaráztam neki, nem túl szerencsés, ha engem figyel, koncentráljon az útra, mert összetöri a kocsit és én is meghalok. Ez hatott. A rutinvizsgán túl van, mire szülni fogok, biztos lesz jogsija. Most is vezetni van, én meg ülök, mint egy rakás szerencsétlenség, és túráztatom a hülye agyamat. Nincs kedvem semmit csinálni. Amihez pedig mindig van, azt egyedül nem tudom. Minap bemeséltem magamnak, nem kellek neki, hiszen külön alszunk, nem foglalkozik velem úgy, ahogy éveken keresztül tette. Erőt vettem magamon, és előadtam szívfájdalmamat. Picinyemnek szólítottam, amit soha nem szoktam, hiszen rá igazán nem illik. Buta gyerek, akárcsak én. Tudom, hogy félt. Félti a babákat is, azért azt mondta, szóljak neki, ha gyengédségre vágyom. Most, de ő valahol a városban cikázik, mint tanulóvezető. Nem szeretek kismama lenni. Vágyom arra, hogy megszülessenek a nyuszikáink, de én is azt mondom, amit ő, többet soha. Nő akarok lenni, akit naponta körüludvarol a férje. Panaszkodtam, megfogta a kezemet, bevezetett a hálószobába, és úgy tett magáévá, mintha nem is egy nagydarab izmos férfi lenne. Kívül belül a cirógatást éreztem. Csodálatos volt. Nagyon kifáradtam. Hívott az anyu, Gabi beszélt vele, én pedig kimentem a nappaliba, hogy halljam, miről társalog. Júúújj, az is nagyon finom volt. Dumcsizott, közben az én testemet simizte, mert ruha nem volt rajtunk. Miután befejezte a beszélgetést, visszamentünk a hálószobába, és következett a második felvonás. Végigpuszilta a testemet, aztán dehogy kopogott ő be az ikrekhez, nagyon is óvatosan tett magáévá, csak én lendültem bele, de hamar kifáradtam, és a végén elaludtam. Éjjel felébredtem, és persze megint hülye gondolataim voltak. Biztos az anyu hangjára izgult fel másodjára, hiszen tudom, mindig is tetszett neki az anyukám. De délután jött a cáfolat, telefon nélkül tett boldoggá. Ez sem lehet normális. Fáradékony vagyok, de a szexhez mindig van kedvem. Az persze igaz, rászoktattuk egymást, mint a napi kávéra.

Valamikor, saccra úgy tíz évvel ezelőtt fogtuk szöszikémmel egymás kezét, és kijelentettük azon meggyőződésünket, mi soha nem leszünk felnőttek. Örökre gyerekek maradunk. Valóban tíz évnek tűnik ebből a távolságból, miközben egy is alig van. Ezzel szemben ezen rövid intervallum megpakolva bőven búval és örömmel.

2000. július elejét jelzett a naptár. Túl voltunk a hatodik féléven. Megkönnyebbülhettünk volna, de Szöszi napról-napra gyengébb lett. Megviselte az állapota, az ikrek kihordása. Örültünk egymásnak, és nem mondtuk ki, amit mindketten éreztünk, a java még hátra van. Vezetni jártam, annak reményében, ha augusztus végén eljön a szülés ideje, lesz jogosítványom és rohanhatok a szerelmemmel be a klinikára. Ember tervez, az isten... ! Augusztus elején, harmadikán csütörtökön, késő este Szöszi nagyon rosszul lett. Némi szerencse, abban az időben Kriszti nálunk szállásolta el magát, mert július közepétől Pesten dolgozott három hónapig, ami számunkra némi könnyebbséget jelentett. Mégiscsak volt egy orvos kéznél, ha nem is nőgyógyász. Mentőt kellett hívni. Kriszti bement vele a klinikára. Arra nem érdemes szót vesztegetni, hogy éreztem magamat azokban az órákban. Nincs mit szégyellnem, rohangásztam a nagy lakásban, magamban beszéltem, hol dühös voltam a világra, hogy egy várandós anyának ennyit kell szenvednie, hol magamra voltam dühös, hiszen számítanunk kellett rá, nem mindenkinek megy simán a szülés, főleg nem az ikerszülés. Az önmarcangolás pedig átment sírásba. Igen, én a nagy melák, szenvedtem, mint életem bearanyozója benn a klinikán, azzal a különbséggel, hogy egyedül voltam. Kriszti taxival jött haza, éjjel, és az volt az első, leápolta injekcióval a dühöngő öccsét.

Minden nap bementem a klinikára. Volt, mikor nagyon rosszul érezte magát, máskor meg haza szerettem volna hozni, mert mosolygott, úgy érezte, nem lesz semmi komplikáció a szüléssel. Természetesen szorgalmasan jártam vezetni, de a szorgalom csak annyiból állt, hogy minden megbeszélte időpontban ott voltam. Egyszer kis híján felmáshattunk egy fára az oktató kocsijával, mert nem láttam vezetés közben a fát, és azt sem, hogy felmentem a járdára. Augusztus 25-én, pénteken volt a gyalázatos vizsgám. Kár volt elmennem. Borítékolva volt az égés. Nem érdekelt a dolog, de a szégyenről szívesen lemondtam volna. Gondolatban a klinikán voltam, esténként pedig Krisztivel konzultáltam itthon, ha egyáltalán ő többet tudott, mint én. Az viszont jólesett, hogy vigasztalt. Elmondtam, miket mondott az orvos aznap, de főleg, a csillagom, hogy érezte magát, és bizony nem mindig mondta ugyanazt, amit a doktornő. Kértem, ne legyen kíméletes, nem vagyok gyerek. Nem is voltam, csak lefekvés után attól a naptól kezdve, hogy Szöszim bekerült a kórházba, mindig sírva aludtam el. Örültül féltettem őt és a babákat. Na tessék, itt a férfi, aki minden akadályon átküzdi magát, közben nem meri beismerni, a babákat nem különösebben féltettem. Őt, de nagyon.

Végre elérkezett augusztus 28. hétfő. Holtbiztos vagyok benne, életem, életünk legboldogabb napja. Annál a napnál soha nem lehet szebb. Soha ne mondja az ember azt, hogy soha, hiszen érettségi előtt, az utolsó félévben azt mondtuk, olyan nehéz félév vár ránk, ennél nehezebb többé nem lesz. Lett, sokkal nehezebb. Szöszi azt mondta, ne menjek be a szülőszobába, aztán kiderült, nem is engedték volna, mivel ikerszülés volt.

Fél évvel augusztus 28-dika után bátran kijelenthetem, túl vagyunk a nehezén. Mónika fél órával idősebb, mint Krisztike. Egy tébolyult apajelölt rohangászott a klinika folyosóján, és biztos voltam benne, ha bárki egy rossz szót szól hozzám, azt laposra verem. Anya meg Mónika néni, lelkemre kötötték, azonnal telefonáljak, ha a kincsem szülni fog. Csak hát az én lelkem, isten bocsássa meg, nem járt Zalatarhos felé. Viszont van egy drága nővérkém, aki leadta a drótot. Fantasztikus, még aznap este megérkezett kart karba öltve a két anyós. Persze képletes az öltögetés, hiszen Mónika néninek az útra kellett figyelnie. Amilyen göthös volt Szöszikém a szülés előtti hónapokban, annyira stramm lányokat hozott a világra, és ő is

kivirult. Az elmúlt hónapokban sok mindent ránk lehetett fogni, de hogy gyerekek maradtunk, azt nem. A hámszobás lakás összezsugorodott. 2001. február vége van, de eddig ritka volt az a nap, mikor a szűk négytagú Fazekas család bitorolta a lakást. Mónika néni gyakorlatilag ideköltözött. Kriszti októberben ment el tőlünk, vissza a megyei kórházba. Anyának nem tudom, honnan van szabadideje, ahogy azt sem, János bácsi honnan szerzett bátorságot a pesti autóvezetéshez, de havonta pár napot nálunk tartózkodnak. Dezső bácsi a bolygó hollandi, akiről nem lehet megállapítani, a feleségéhez rohangászik Pestre vagy az unokáihoz. Mónika néni szerint a gyerekekhez.

Ja tényleg, szeptemberben sikerült levizsgáznom vezetésből. Aztán jött az egyetem. Nem tudom, nem rögzítettem a koreográfiát, mikor jelent meg, milyen sűrűséggel Szöszi, úgymond pofaviziten. De tény, elég sokszor beszáguldott két szoptatás között. Volt, hogy én maradtam itthon pesztonkának, volt, hogy Mónika néni. Rohadt nehéz volt a hetedik félév, de a múlt héten befejeztük. Első alkalom, hogy nekem szebb indexem van, mint a szerelmemnek. Mindegy, lényeg UV-je neki sem lett. Egyre könnyebb lesz az életünk, mondom én, és néha hallgatja ő. Úristen, az utolsó vizsga után Mónika néni megszavazott nekünk két teljes órát, amit a saját lakásunkban ketten tölthettünk el. Olyan boldogok voltunk, hogy csak na. Csend és nyugalom vett körül bennünket, engem meg ő. Mónika néni és Dezső bácsi elvitte a lányokat valahova autózni. Biztos élvezték.

Nem egyszerű az élet. Úgy szoktuk fogalmazni, más. Egészen más, mint amihez hozzászoktunk. Aranyosak a lányaink, ha alszanak, nem kérnek cicit és nem is sivalkodnak. Csak tudnám, hogy csinálnak mindent egyszerre? Nagyon szeretjük őket, csak fárasztóak. Egyáltalán, tavaly augusztus eleje óta nekünk minden fárasztó. Szöszinek fűzöm az agyát, fejezze be a szoptatást, mert Mónika néni azt ígérte, utána leviszi hozzájuk a lányokat egy hétre.

Magánéletünkben az intimitás a füleinkre épül. Remekül megtanultunk koncentrálni. A szeretkezés parancsszóra megy. Nem akkor, amikor szeretnénk, hanem amikor lehet. Hálátlan kutya vagyunk. Igaz, ami igaz, Mónika néni rengeteg terhet levesz Szöszi válláról. Majdnem mindent csinál, csak nem szoptatja a lányokat. Pedig milyen jó lenne, akkor vihetné őket Zalába, hiszen pont fél évesek a mai napon. Az is igaz, néha az istennőm este morcosodik nekem. Feléled benne a féltékeny anyai ösztön. Megszólal benne a kisördög. Olyat mondott: ha kell nekik gyerek, csináljanak maguknak. Elgondolkodtam a kijelentésén. Ha Zalában élnénk, csak szoptatnia kéne, mert kézről kézre mennének csemetéink. Pár év múlva nagyon jó lesz, de hol van az még? Sírni nem nagyon szoktak. Sok okuk nem is lehet rá, viszont ha az egyik rázendít, a másiknak is eszébe jut. Kis buta Szöszikém, még mindig azzal foglalkozik, elhagyom, mert meghízott. Nem hiszi el, nekem még szebb, mint lánykorában volt. A neveltetésünkkel lehet baj. Nem tudom, de az egyértelműen látszik, nem vagyunk érettek a szülői feladatra. Furcsán van lelkiismeretfurdalásunk, amikor fél órászkákat kettesben lehetünk. Mondogatjuk, milyen rossz szülők vagyunk, miközben remekül érezzük magunkat. Ami mindkettőnkre igaz, lányaink a legszebbek a világon, és nem tudnánk elviselni, hogy bárki ferde szemekkel nézzen rájuk. Ölni tudnánk értük. De szeretjük egymást is.

*

Jövő héten lesz az utolsó vizsgánk. Ezzel sikeresen abszolváltuk a negyedik tanévet, azaz a nyolcadik fél évet. Egy év múlva okleveles közgazdászok leszünk. Egyszerű kimondani, csak addig sok minden vár ránk. Ma azonban sikeres napnak csapunk a fenekére, hisz ötökre szigorlatoztunk. Szöszikém visszarázódott, mint kétgyerekes anya, a régi kerékvágásba. Javasoltam, kivételesen étteremben vacsorázzunk, mert megérdemeljük magunktól, bár kevés a pénzünk. „Könnyű Katit táncba vinni”. Csak tudnám ki az a Kati, akinek nincs szüksége a rábeszélésre? Lehet, egy szőke istennő, aki álnéven Gyöngyösi Mónikaként jött a világra. Ugyanis közös életünk során a legkönnyebben a konyhai teendőktől tudtam eddig eltéríteni.

Anyukája azt hitte, ha unokái születnek, gyermeke átvedlik konyhatünderré. Meglehet, igaza van, csak nyuszikáink lassan egy évesek lesznek, Szöszi azonban a konyhában tölti a legkevesebb időt. Szoptatás alatt azt mondta, az éttermet magával hordja lányaink számára. Ma már ez persze nem igaz. Hála istennek, azon időszaknak vége, én pedig gondoskodom a napi karbantartásról. Megadtuk a módját a táplálkozásnak, aztán jóllakottan hazajöttünk. Szöszi felhívta Mónika nénit, hogy beszámoljon a sikeres vizsgánkról, én pedig tudván, maratoni beszélgetés várható, távoztam tisztálkodási céllal a fürdőszobába. Megadtam a módját, vagy egy órán keresztül relaxáltam a kádban. Mikor visszamentem hálósobánkba, megijedtem, mert feküdt az ágyon, és arcát a párnába temetve sírdogált.

- Ki merészelte bántani távollétemben életem bearanyozóját? Fazekas anyuka, te süket vagy? Kérdést intézett hozzád a testőröd!

- Engedd, hadd sírjam ki magamat!

- Jó, csak legalább azt közöljed, örömdben vagy bánatodban itatod az egereket? Ha örömdben, akkor megpróbálok én is veled pityeregni.

- Beszéltem anyuval.

- Tudom, édes. Ki halt meg, mit hagyott?

- Moncsi és Krisztike ott voltak az ölében, és hallottam, ahogy gügyögnek, meg nekem is mondták a magukét a telefonba. Gabiiii! Nem bírom nélkülük. Menjünk le hétvégén Zala-tarhosra!

Átöleltem és puszilgattam a kis maszatost.

- Te kis buta anyuka! Nézzél rám ezekkel a szép szemeiddel! Én vagyok a párod. Nekem is hiányoznak nagyon. Emlékszel, az elmúlt tíz hónapban hányszor vágytunk nyugalomra?

- Ez igaz, de itt voltak a szomszéd szobában anyuval, most meg nagyon messze vannak. Ugye lemegyünk meglátogatni őket?

- Lemegyünk, kicsikém, de nem hétvégén, hanem holnap reggel. Ott fogunk felkészülni az utolsó vizsgánkra. Mit szólsz hozzá?

- Azt, hogy drága vagy velem még mindig.

- Te pedig bolond, már megint. Szöszi, unom a lemezedet. Nekem ma is az a tizenhárom éves kislány vagy, aki az erdőben nekem adta magát.

- Ne hazudj!

- Akkor árnyaltabban fogalmazok. Nem ugyanaz a kislány vagy, de most is úgy szeretlek.

- Komolyan mondod? Reggel lemegyünk?

- Komolyan mondom, szeretlek ma is, valószínű holnapra is jut belőle.

- Lemegyünk reggel?

- Kicsi papagájom, ennek feltétele, hogy időben felébredjél.

- Bízhatok benne!

- Maszatka, ha látnád magadat, milyen csúnya vagy, elbújnál az ágyneműtartóba szégyenedben. Legalább lemostad volna a sminket az arcodról, mielőtt elkezdted sírni. Továbbá: túl vagy azon a kritikus szakaszon, amikor elnéztem, hogy buta gondolataid vannak. Kismamaként is tetszettél, most pedig úgy nézel ki, mintha szűz kislány lennél megint. Könyveld el magadban, a mi szerelmünk életünk végéig fog tartani!

- Mert ugye a mi kapcsolatunk olyan, mintha te lennél az apukám, én meg a te anyukád.
 - Ugye. Tessék kimenni a fürdőszobába, és rendbe tenni magadat, mert ebben az állapotodban nem tudok rád hangolódni!
 - Vetköztessél le, és fürdessél meg, te vagy az apukám!
 - Megdumáltál. Megjegyzem, nem lennék boldog, ha Dezső bácsival fürdettetnéd magadat.
 - A kezed járjon, ne a szád!
 - Ne dumálj, Szösze, mert úgy jársz, mint a gyárkémény!
 - Bizony-bizony. Emlékszel a tegnap estére, Gabikám?
 - Mondtam, hancúrozni szeretnék veled még vizsga előtt, hogy levezzünk a feszültséget, ami bennünk van.
 - Ezen felül mit kérdeztél, testőröm? „Szöszikém, rendesen szeded a fogamzógátlót?”
 - Kérdeztem, na és? Képzeld el, gátlásos lettem! Egyet lövök, aztán két találatom lesz megint. Te bikavadító amazon.
 - Látom-látom. Fele ruha rajtam van, de fegyvered csőre töltve máris.
 - Szivikéééé?!
 - Nem érdekel a programjavaslatod. Azt mondtad, csúnya vagyok. Akkor pedig első a tisztálkodás. Fegyveeert, lábhoóooz!
- Mintha megsüketültem volna. Az utolsó ruhadarab levétele után ledöntöttem, mint a gyárkéményt.

*

Utolsó éves egyetemisták lettünk, amikor először bennem tudatosult, körülöttünk megváltozott minden. Szöszikém erre magától nem jött rá, de hagyta magát megdumálni. Feje tetejére állt a világ, mi pedig úgy maradtunk, ahogy voltunk. Csak hát minden relatív, felfoghatjuk úgy is, mi folytattuk életünket fejjel lefelé. Akár így, akár úgy van, tény, belőlem családfenntartó lett. Illetve: lesz, ha sikerül diplomát szereznünk. Szöszikém, a kötelességtudó, eminens, rájött, nem a legfontosabb a tanulás. Az megy vagy nem megy, őt nem zavarja. Anyuka akar lenni, és mellette esetleg feleség, de csak akkor, ha marad ideje rám. Ezt persze adagolva hozta tudomásomra, mivel némi változáson én is keresztülmentem azóta, amióta közös gyermekeink meglátták a napvilágot. Cseppet sem tűnik úgy, hogy megbánták. Kidomborodott alkalmazkodó képességem. Ha nem lehet úgy, ahogy szeretném, szeretem, ahogy lehet. Néha, ha adódik szabad percem, elgondolkodom a törtéteken, és nagyon nem értek egyet az ikrekkel. Tizenegy év alatt nem sikerült ráunnom arra, ahova ők nem kíváncsoznak vissza. Különbözik az ízlésünk. Anyjukra ütöttek, hiszen Szöszi is azt mondja, nem tudja, mit lehet azon szeretni. Bezzeg a belevalót nem unja. Nem gondoltam volna, hogy valaha nekem kell őt tanulásra ösztönöznöm. Márpedig az utolsó év gyakorlatilag így telt el. Mónika néni engedéllyel jöhet csak hozzánk. Illetve jöhetne bármikor, de az unokáit nem dédelgetheti, csak lánya engedélyével. Szöszi pedig vizsgaidőszakban nézi el anyukájának eme főbenjáró vétkét. Anyámról nem is érdemes szót vesztegetni. Lakásunk átalakult képzeletbeli ketreccé, ahol aki merészkedik a ketrec rácsán belülré kerülni, azt az anyatigris alaposan körbeszaglássa, mielőtt kegyeskedik hozzájárulni, hogy nyuszikáit az illető tekintetével illesse. Én, mint atyaisten, vagy tudom is én, mi, szabadon beléphetek, sőt, közlekedhetek is a ketrecben, de jogaim virtuálisan le vannak fektetve. Az etetés az etetés, a fektetés az fektetés és a fürdetés is fürdetés. Mindent a maga idejében, de akkor kötelező. Isten mentse Fazekas Gábort, hogy kakaózás helyett némi kis időt elcsúpjén annak érdekében, hogy valamelyik

gyermekét megdöngyözzé. Annak megvan a maga ideje, csak a virtuális jogtárból maradt ki véletlenül. Viszont ha alszik a két csöppség, jogomban áll gyönyörködni bennük, sőt, erre az anyatigris fel is hívja a figyelmemet, ha véletlenül megfeledkezem róla. Az program, kéz a kézben nézzük a két kis nyuszikát. Átöleljük egymást, és legeltetjük a szemeinket. Az etetés természetesen tudományos alapokra van helyezve. Szöszi megtanulta könyvekből, melyik korszakban mit szabad adni enni a lányainak. Ez is érdekes. Miután megszülettek, néha voltam olyan bunkó, hogy így említettem: a lányaid. Olyankor jól jártam, ha nem vágta be a durcát, és csak korrigálta helytelen megfogalmazásomat. Immár gyakorlatilag az ő lányairól beszélhetünk, akik az én nevemet viselik. Egy hónapja hordtuk bölcsődébe őket, amikor kikristályosodott bennem az érzés, Szöszikémet ott nem szeretik. Reggel instrukciókkal látja el a bölcsőde személyzetét, délután pedig kikérdezi az illetékest. Hiába mondtam, illetve immár több, mint egy éve mondom neki, Fazekas Mónika és Fazekas Krisztina csak két gyerek. Igaz, kétségtelen, aranyos ikerpár, de nem miattuk kel fel a nap, még akkor sem, ha nekem is az tetszene a legjobban. Néha előfordul, hogy rám bízsa a lányok hazahozatalát. Egyszer, amikor mentem értük a bölcsibe, a csaj szemlátomást megörült nekem, és ennek hangot is adott: de jó, hogy Fazekas apuka jött az ikrekért. A felesége kicsit rigolyás. Hamis illúziókban ringattam magamat az örömet látva, mert személyemnek tulajdonítottam, de le lettem lombozva. A szél máshonnan fújt. Itthon aztán átmentem vigyoriba, mert Szöszikém a lányokat kezdte faggatni, mi történt aznap a bölcsiben. Csak tudnám, kire ütöttek. Valószínű, az anyjukra fognak, ha így megy tovább. Az az igazság, nincs a közvetlen rokonságban olyan, akinek be nem áll a szája. Gyermekünk pedig ilyenek lettek. A csend fogalmát még nem sikerült velük megértetnünk. Érdekes, ha ketten vannak, akkor is beszélnek, egyszerre mindketten, de nem kiabálnak. Valamelyik barom elhitette velük, a szüleik süketek. Hozzánk emelt hangerővel beszélnek. Ráadásul nem lehet leállítani őket. Valahogy így pl.:

- Anyuci, képzeld el!

- Elképzelem, édeske, de nem vagyok süket.

- Apuci, akkor te képzeld el!

Természetesen fordítva is igaz. De hát egyetemet végzett, okos szülők vagyunk mi. Ha lehet, rájuk hagyjuk, hamarabb szabadulunk. Úgy tűnhet, mindezen tapasztalatomat panasznak szánom, pedig nagyon nem igaz. Hányszor megbeszéltük, nem vagyunk igazán felnőttek. A gyerekevelés pedig egyfajta kötelesség a számunkra. Az elején még így is volt, de ma már gondolataink úgyszólván csak a gyerekek körül forognak. Sajnos, és ez igaz, Szöszi az utolsó évben meglehetősen hanyagolta a tanulást. Abszolút csak amit feltétlenül kellett, azt csinálta meg. Valamikor elképzelni nem tudtam, hogy egyszer én fogom figyelmeztetni, vizsgák lesznek, arra pedig tanulni kell, nem a lányokkal szórakozni. Amikor negyedévesek voltunk, Mónika néni hazavihette Zalatarhosra a gyerekeket, de utolsó évben vizsgák idején, ő költözött fel hozzánk megint tartósan. Magam sem tudtam volna elképzelni, hogy akárcsak egy napig is ne pusztíthassam meg őket. Aranyosak, csak kicsit fárasztóak. Nem kicsit, nagyon. Természetesen, amiket fentebb Szöszikémről mondtam, mindaz rám is igaz. Eldöntöttük, több gyerekünk nem lesz, de ez a kettő a szemünk fénye marad örökre. Befejeztük egyetemi tanulmányainkat. Fazekas anyuka eldöntötte, ő itthon akar dolgozni. Nekem is ehhez lenne leginkább kedvem, de igazság szerint úgy néz ki, mint családfenntartónak, többet kell letennem az asztalra, ami momentán itthon nehezen elképzelhető. Szüleink még mindig támogatnak bennünket, mi pedig egyre rosszabbul érezzük magunkat, mert furdal a lelkiismeret. Összeszámolni nem lehetne, mennyibe került nekik ez az öt év, míg nappal in tanultunk. Néha mondjuk egymásnak, milyen felelőtlenek voltunk, hogy idő előtt utódokról gondoskodtunk. Nem volt elég kettőnk eltartása, még jöttek a gyerekek. Márpedig az ikrek eddig minimálisan sem kellett, hogy megérezzék, nem vagyunk gazdagok. Igaz, ők ezt nem is értenék, de az biztos, mindannyiunk számára első gondolat a két lány. Dr. Fazekas Krisztina

belgyógyász lett, valamint rátalált a szerelem egy budapesti konferencián. Még hozzá szakmai élete párja. Szintén belgyógyász. Tíz évvel idősebb, mint a nővérkém, de még nem élt házasságban, biztos egzisztenciát épített ki magának Budapesten. Mi sem természetesebb, Kriszti pesti lakos lett. Folyománya, cirka fél év múlva keresztszülők leszünk, hiszen az ikreknek meg Kriszti a keresztmamájuk.

*

Attól, hogy nincs selyemszalaggal átkötve, azért az élet még ajándék. Hihetetlen, tegnap voltam 25 éves. Az utolsó évek kissé megzavarták agytekervényeim normális működését. Anyu szerint 1978. szeptember első napján hozott a világra, ma pedig 2003. szeptember második napja van. Nem kétséges, Fazekasné Gyöngyösi Mónika huszonöt teljes éve és egy napja látta meg a napvilágot. Igen ám, de a tükör mást mutat. Okleveles közgazdasági programozó matematikus vagyok, férjezett és ebből a státusból következően két gyerekes családom. Sok-sok küzdelmes év mögöttem, de a tükör mást mutat, vagy én látom magamat másnak. Rövid periódustól eltekintve mindig elégedett voltam magammal. Ugyanaz a teenager néz velem szembe a tükörből, aki gimnazista koromban voltam. Gabi szokta volt mondani, ő nem udvarol nekem, mindig az igazat mondja. Márpedig szépeket mond rám, immár több, mint tizenkét éve. Miért ne hinnék neki, ha még soha nem csapott be? Nem csalás, nem ámtás, visszanyertem lányos alakomat. A cicijeim némileg nagyobbak lettek, bár ez nem feltétlenül a szoptatás következménye, hanem a férjem által történő teljes testi leápolásnak köszönhető. A fehérje megteszi hatását a szervezetemben. Bizony, naponta kívánjuk meg egymást, és mondhatom, az elhidegülésnek nyomát sem érezzük. Pedig hatodik osztályos korunk óta, úgy külsőleg, mint belsőleg komoly változásokon mentünk keresztül. A sok küzdelem nemesebbé tett, a múlt szépségeit pedig azért nem kívánom vissza, mert hiszek benne, közös jövőnk nagyon sok jót tartogat számunkra. A komoly, céltudatos lány mintha nem is én lettem volna. Ma már sokat mosolygok, hiszen életem legnagyobb ajándéka a két csodálatos lányom. Repdesek a boldogságtól, ha közelemben vannak. Ugyanakkor a gyerekes fiú pedig férfi, családapa lett. Manapság ő a komolyabb, és célokat is ő tűz ki maga elé. Minden kereseti lehetőséget megragad, én pedig elsősorban anya vagyok, de azért dolgozom, csak módjával. Apu 2000-ben, amikor az unokái megszülettek, fejébe vette, nem maradnak ők sem Zalatarhoson nyugdíjas korukig. Vett egy telket Budán, és ha lassan is, de két év alatt elkészült a nagy családi ház, amiben két lakás van, az egyik a mi számunkra. Az a terv, hogy átköltözünk oda, ezt pedig kiadjuk. Bizonyos okból nem szívesen költözöm el innen, de meggyőztek, a lányoknak sokkal jobb, ha szabadban lehetnek, amikor akarnak, itt erre nemigen van lehetőség. Ugyanakkor Gabival közös életünk millió emléke köt ide. Diákéveink, a sok-sok ügyetlenkedésünk, az éjszakai tanulások, a gyerekek születése, itt lettünk felnőttek és együtt. Átélni még egyszer nem kívánom, de ragaszkodom az emlékekhez, a múlt tárgyaihoz. Most, hogy összegezem magamban negyed évszázados életemet, tekintetem a vitrin üvegén keresztül arra a drága kis csokinyuszira tévedt, amit először kaptam tőle, és azóta is féltve őrzök. Ragaszkodom az autómhoz, pedig nem fiatal, hiszen kislány voltam, amikor apu vette anyunak. Tudom, a józan ész azt diktálja, költöznünk kell. Holnaptól a gyerekek óvodások lesznek, már az új otthonunk közelében. Amikor Budapestről Zalatarhosra költöztünk, az is fájdalmas változást hozott az életembe. Visszajönni Budapestre pedig öröm volt. Az a hét év, amit vidéken töltöttem, nagyrészt felejtős. Szívemben pesti maradtam, és csodálatos volt képletesen, de a valóságban is kéz a kézben visszajönni szülővárosomba a szerelmemmel. Anyunál vagyok alkalmazásban, Gabi pedig részben apunál, de ő sok munkát vállal külső cégeknek is. Az jó, hogy igyekszik úgy intézni a feladatait, minél többet legyen itthon. Imádja a számítógépet. Az informatikát neki találták ki. Képzettségünk azonos. Mégis, amióta egy éve befejeztük az egyetemet, azon kapom magamat, ha szakmai dolgokról beszélgetünk, mintha általam alig ismert nyelven tartana előadást számomra. Ugyanakkor, ha anyuval

könyvelési dolgokról, jogszabályokról társalgunk, Gabi igyekszik meglógni a társaságunkból. Kriszti sógornőm férjhez ment másfél éve. Komoly gondot jelentett, ha lánya születik, milyen nevet kapjon. Szűk rokonságon belül tradíciója van, hogy az utód a szülő nevét öröklí. Jelenleg három Mónika és három Krisztina van. Hamar elhárult a hatalmas gond a fejük fölül. Fiút hozott a világra. Spitzmüller Henrik Gábor névre fog valamikor hallgatni, most azonban még Prüntýöke. Kriszti néni, úgy is, mint anyósom, boldog. Végre van egy saját unokája. Nem kell közösködni másik nagymamával, mivel Kriszti férje Németthonból került Magyarországra. Ráadásul a szülei meghaltak. Gond lesz ebből a névválasztásból, mert Krisztikém a minap közölte velünk, őt hívjuk Prüntýökének, hiszen a mama úgy hívja őket. Próbáltam megértetni a lányommal, igazságtalan lenne, ha őt Prüntýökének hívnánk ezután, Moncsika pedig maradna az, ami. Azt mondta, megbeszéli a dolgot a nővérével. Az eredményre nem érdemes szót vesztegetni, legfeljebb Gabival áldjuk doktornő tesóját, hogy ilyen nevet találtak ki a fiúknak. Tény, ha Kriszti mama meglátogat bennünket, akkor kénytelen Prüntýökének hívni az ikreket. Holnaptól óvodások lesznek a kincseim. Három évesek, de nem tudjuk eldönteni, melyikükre hasonlítanak jobban. Gabi szerint rám, én pedig azt mondom, rá. Tulajdonképpen lényegtelen. Természetüket tekintve, mivel meglehetősen élénkek, Gabi génjeit örökölték. Ugyanis, mindig zárkózott, komoly kislány voltam. A komolyságom szülés után változott olyan formában, hogy könnyedébben fogom fel az életet, másrészt, ölni tudnék, ha csúnya szemmel nézne valaki az ikrekre. Gabi szerint anyatigris vagyok. Én a kiegyensúlyozott, valószínű tényleg harcias tigris lettem. Családon belül, senki nem néz rájuk ferde szemmel. Életem során sok minden instrukciót könyvekből tanultam. Most nem vagyok hajlandó követni a leírt tanácsokat. Nem érdekel, hogy nem szabad kényeztetni a gyereket. Mindenki kényezteti családon belül őket. Még János bácsi is, akinek vérszerinti kötődése nincs hozzájuk. Apu az eddig is bohém volt, de az unokái kedvéért képes felülmúlni magát. Anyu lazán bolondnak titulálja olyankor. Magamban én is, csak nem mondom ki, mert tisztelem az apámat. Összegezve: életünk fő értelmét az ikrek adják, ugyanakkor határozott döntésünk, több gyerekünk nem lesz. Esténként, miután lányaink elaludtak, átöleljük Gabival egymást, és ismételtetjük a tanult leckét. Az alkotás gyönyörétől nem fosztjuk meg magunkat, de több utódról nem kívánunk gondoskodni. Hiszem, nálunknál ideálisabb, harmonikusabb család nem létezik.

2012. január 23.

* * *